

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BOUND BY
BOUND BY HIS ALPHA
BLOOD

LYN FORESTER WRITING AS
SOPHIE O'DARE

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

KAN BAĞLI

ALFA'SI TARAFINDAN BAĞLI
KİTAP 1

SOPHIE O'DARE

ile

LYN FORESTER

KAN BAĞLI

Telif hakkı © 2026 Sophie O'Dare'e aittir.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı yasasının izin verdiği bazı ticari olmayan kullanımlar ve eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazarın önceden yazılı izni olmaksızın, fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve hadiseler ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Gerçek kişilerle, yaşayan veya ölü, veya gerçek olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı Telif Hakkı © 2026 Lyn Forester

İlk Baskı, 2026

İÇİNDEKİLER

Kanla Bağlı

Omegaverse Şartları

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Epilog

Güvenle Parçalanmış

Sophie O'Dare tarafından da yayınlandı.

Yazar Hakkında

Yorumlar

KAN BAĞLI
Alfa Kitabı 1'e Bağlı

Kanlar içinde birlikte durduk. Gerisi sonradan geldi.

Rowan hayatıma ilk kez girdiğinde, bir adamı öldürüyorum.

Beni tehdit etmiyor. Polisi aramıyor.

O izliyor.

Değerlendirir.

Ve beni yanında tutmaya karar veriyor.

Hayatımda onunla karşılaştığımda, bunun bir tesadüf olduğunu iddia etmek artık imkansız hale gelecek.

Rowan yakınımda kalmak için izin istemiyor. Çalıştığım ve yaşadığım yerlere geliyor, özenle kontrol ettiğim hayatımın çatlaklarına sızıyor. Her teklif isteğe bağlı gibi geliyor. Bu bir yanılsama.

Arzu denkleme girmeden önce şiddet bizi birbirine bağladı. Önce kan geldi, sonra saplantı. Rowan'ı nazik olduğu için seçmiyorum. Onu seçmek kaçınılmaz.

Ve bir kere beni kendisine ait ilan ettiğinde, hayatımın hiçbir versiyonunda o zaten içimde yer almıyor.

OMEGAVERSE ŞARTLARI

Alfa: Erkek veya dişi olabilir. Doğal olarak karizmatik ve baskın bir kişiliğe sahiptir, bu nedenle genellikle güç pozisyonlarında bulunurlar. Alfa tarafından korunmayan daha zayıf Alfalar ve Omegalar üzerinde iradelerini dayatmak için Emir verme yeteneğini kullanabilirler. Kızgınlık dönemindeki bir Omega'nın yanındayken, Alfalar Omega'yı koruma ve onunla çiftleşme dürtüsü hissederler.

Beta: Erkek veya kadın olabilir. Olağandışı davranış özellikleri olmayan sıradan vatandaşlardır. Alfa'nın emrinden veya Omega'nın kızgınlığından etkilenmezler.

Omega: Erkek veya dişi olabilir ve her iki cinsiyet de kızgınlık döneminde hamile kalabilir. Omegalar, yakın zamana kadar her ay kızgınlık dönemine girdikleri için düzenli işlerde kalmakta zorlanıyorlardı. Kızgınlık döneminde, Alfaları çeken bir feromon salgırlar. Bu feromon artık baskılayıcılar kullanılarak bastırılabilir.

Baskılayıcılar: Omega cinsi köpeklerin aylık kızgınlık dönemlerinde feromonlarını baskılamak için aldıkları ilaçlar.

Kızgınlık Dönemi: Her ay üç gün süren ve Omegaların Alfa'yı çekmek için feromon salgıladığı ve çiftleşme ihtiyacının doruk noktasına ulaştığı bir dönemdir. Bu etkiler baskılayıcı maddeler kullanılarak azaltılabilir.

Komuta: Bir Alfa'nın, daha zayıf Alfalar ve sahiplenilmemiş Omegalar üzerinde kendi iradesini dayatma yeteneği. Betalar, bir Alfa'nın komutasından etkilenmez.

İşaretleme: Kızgınlık döneminde, bir Alfa, eşinin ensesini ısırarak onu işaretlemeye yönelir. İşaret bir ay boyunca kalır ve işaretli Omega'nın üreme hakkını güvence altına alır. Diğer Alfaların işaretli Omega'ya komuta etmesini engeller. Aynı Alfa bir Omega'yı üç kez işaretlerse, işaret kalıcı hale gelir. Alfa Omega'yı işaretlemezse, işaret bir sonraki kızgınlık döneminden sonra kaybolur ve Omega diğer Alfalar için müsait hale gelir.

Koridorun ince halısı dizlerime batarken, kilidin önünde diz çöktüm ve alet bezimi açtım. Her bir maymuncuk, floresan ışıklar altında parıldıyordu; boyutlarına ve amaçlarına göre düzenlenmişlerdi.

Müvekkilim arkama doğru ağırlığını kaydırıyor, ondan yayılan kaygı burnumu gıdıklayacak kadar yoğun ve ben de hapşırmamak için kendimi zor tutuyorum.

Koridorun bomboş olmasına rağmen, "Bu ne kadar sürecek?" diye fısıldadı.

Sürekli omzunun üzerinden arkasına bakmasından anlaşıldığı kadarıyla bu kapı ona ait değil, ama soru sormak benim işim değil.

Şirketin beni gönderdiği yere giderim ve kapı açılır açılmaz nakit olarak ödememi alırım.

Başımı öne eğip ağzımı kapalı tutmak, küçük kız kardeşimin üniversite fonunun, kutlanamayacak kadar küçük ama göz ardı edilemeyecek kadar gerekli artışlarla büyümesini sağlamanın yoludur.

"Hadi ama dostum," diye omzumu silkeledi müşteri. "Şeyleri hızlandır."

Dokunuşunu önemsemeden, "Kesintiler olmadan daha hızlı çalışıyorum," dedim.

Koridor her iki yöne de bomboş uzanıyor, kurumsal bej rengi, kız kardeşim ve benim için kiraladığımız yerden çok daha iyi ses emiyor.

Ensemin üzerinden, yukarıdaki bir havalandırma deliğinden halı temizleyici ve yıllarca süren insan trafiğinin kokusunu maskeleymek için kullanılan çiçeksi bir oda spreyinin kokusuyla birlikte hava esiyor.

Önce gergi anahtarını seçiyorum, metal parmaklarımın arasında serin ve tanıdık geliyor.

Küçük L şeklindeki alet alttaki anahtar deliğine giriyor ve pimleri sıkıştırmadan gerilim oluşturmak için hafifçe bastırıyorum.

Sırada, tek pim manipülasyonu için tasarlanmış ince, kancalı bir alet var.

Bu kilit karmaşık değil, ancak beceri gerektiriyor.

Parmak uçlarım, tıpkı Braille alfabesi gibi metalin üzerinde okuyarak, direnişi ve teslimiyeti arıyor.

Çalışırken nefesim yavaşlıyor, işin ritmine karışıyor. Burundan giriyor, ağzımdan çıkıyor. Dünya, silindirin içindeki iğne yığınının kadar daralıyor.

İlk pim takılıyor, sonra gevşiyor ve sadece deneyimli parmakların fark edebileceği kadar ince bir titreşimle yerine oturuyor. İkinci pim de onu takip ediyor, önce inat ediyor, sonra fısıltıyla tık diye yukarı kalkıyor.

Çalışırken çıkan ses değişiyor; metalin metale sürtünmesinin sesi, yıllarca akıcı bir şekilde konuşmayı öğrenmemi sağlayan bir dil gibi.

Bağlama pimi olan üçüncü pim biraz sıkışıyor ve ben de gergi anahtarına uyguladığım basıncı azar azar artırarak en uygun noktayı bulmaya çalışıyorum.

Piştiğinde, içimde bir memnuniyet dalgası yükseliyor, kimsenin göremeyeceği için kendime izin verdiğim sessiz bir zevk bu.

Dört ve beş sıraya giriyor ve kilit teslim oluyor.

Son pimi takmak için açıda hafif bir değişiklik gerekiyor ve bileğim bilinçsizce buna göre ayarlanıyor.

Silindir, gergi anahtarının altında zafer dolu bir tık sesiyle dönüyor ve ben de eldivenli elimle kolu çevirerek, eşiği geçmeden kapıyı bir santim aralıyorum, böylece işin tamamlandığını kanıtlıyorum.

Bu, hizmetin bir parçası değil.

"Bitti," diyorum, aletlerimi toplayıp her birini sildikten sonra bezin üzerindeki yerine geri koyuyorum.

Müşteri rahatlamış bir şekilde omuzlarını düşürüyor. Kırklı yaşlarının ortalarında, pahalı bir saati olan ve sol parmağında bir zamanlar evlilik yüzüğünün bulunduğu soluk bir leke bulunan bir adam.

"Bu..." diye duraksıyor, bir kelime bulmak için, "etkileyiciydi."

Omuz silkerek bezi rulo yapıp küçük bir deri kayışla bağladım. "Mekanik bir işlem."

Başımı öne eğiyorum, şapkamın kenarı yüzümü apartman güvenlik görevlilerinden (varsa) saklıyor.

Ceket cebine uzanıp önceden sayılmış ve hazır halde katlanmış banknotları çıkarıyor. Zekice. Ödeme için el yordamıyla uğraşmak bu etkileşimleri daha da uzatıyor.

"Tartıştığımız miktar," diyor elindeki parayı göstererek.

Parayı hiç bakmadan alıp ön cebime koyuyorum. Saymaya gerek yok, fişe de bakmaya gerek yok.

"Telefonda sana ne dediğimi hatırlıyor musun?" dedim ayağa kalkıp dizlerimdeki görünmez tozları silkeleyerek. "Açtım. Kırmadım. Kilit hâlâ çalışıyor."

"Anladım dostum," diyor ve içeri girerken beni çoktan göndermiş gibi davranıyor; zaten olması gereken de buydu.

Küçük sırt çantamı omzuma takıp arkamı döndüm.

Yavaş asansörü beklemek yerine merdiven boşluğuna doğru yürüyorum.

Ben, asla oyalanmamayı ve asla pişman olmamayı içeren bir yaşam sistemiyle yaşıyorum.

Kapı arkamdan kapanır kapanmaz merdiven boşluğundaki sıcaklık birkaç derece düşüyor ve zihnimde hesaplamalar yaparken aceleyle zemin kata inerken adımlarım yankılanıyor.

Bu iş sayesinde kira, faturalar, market alışverişi karşılanıyor ve üniversite fonuna da katkı sağlanıyor.

Bu, maaştan maaşa yaşamının bitmek bilmeyen matematiği.

Dış kapıdan içeri giriyorum ve loş merdiven boşluğundan sonra öğleden sonraki güneş ışığı gözlerimi yakıyor.

Araba egzozunun kokusu havayı dolduruyor ve soğuk sonbahar rüzgarı dökülmüş yaprakları kaldırım boyunca savuruyor.

Birkaç hafta içinde, şehir sokak temizleyicileri gönderip bu pisliği temizleyene kadar Brickwell'deki olukları tıkayacaklar.

İnsanlar işten eve dönerken aceleyle yanımdan geçiyorlardı ve ben de sıradan kıyafetlerim ve akılda kalıcı olmayan görünümümle görünmez bir şekilde aralarından sıyrılıyordum.

İki blok ötede, telefonumu çıkarıp Ironclad'deki görevliye bir mesaj gönderiyorum.

KÜL

74 tamamlandı.

Hiçbir detay yok, hiçbir bağlam yok. Sadece tamamlanmış bir iş numarası ve yeteneklerimin listesine eklenmiş bir tik daha. Telefon cevap için titriyor.

SEVK ETMEK

Çarşamba, sabah 9.

Başparmağımı yukarı kaldırarak onaylıyorum ve cihazı cebime koyuyorum.

Brickwell ve Ashford Heights arasındaki görünmez sınırı geçmemi sağlayacak otobüs durağına doğru ilerlerken, güneş binaların üzerinde alçakta kalıyor.

Giderken, iş tulumumu çıkarıp, avukatlık mesleğimin üniforması olan siyah pantolon ve siyah gömleğimi gösteriyorum. Şapka, eldivenler ve iş tulumu, çilingir aletlerimle birlikte sırt çantama koyuyorum.

Penceredeki yansımadan faydalanarak koyu kahverengi saçlarımı ellerimle düzeltip kısa bir atkuyruğu şeklinde topluyorum.

Otobüs beni Beacon Diner Caddesi'nde, Beacon'dan iki blok ötede, akşamın erken saatlerindeki puslu havada titreyen neon tabelayı görebilecek kadar yakın bir yere bırakıyor.

Vardiyamın başlamasına on üç dakikam var.

Gün içinde kamyonların yük boşalttığı arka kapıdan sessizce içeri giriyorum. Ağır metal kapı menteşelerinde gıcırıyor, gelişimi kimseye belli etmiyor. Mutfak çoktan hareketlilikle dolu, akşam yemeği hazırlıkları tüm hızıyla devam ediyor.

Sıcaklık, kızarmış soğan, kaynayan et suyu ve endüstriyel temizleyici kokularının karışımıyla birlikte, fiziksel bir duvar gibi üzerime çarpıyor.

Sırt çantamı personel dolaplarına yerleştirirken alnıma terler hücum etti.

Kapının yanında asılı duran zaman saati, sahibinin asla yalan söylemediğini iddia ettiği eski, mekanik bir cihaz. Kartımı okutuyorum ve makine soluk mürekkeple 352'yi damgalıyor.

Carlos, ızgaranın başından arkasına dönmeden, spatulasıyla cızırdayan köftelerin üzerinde gezinirken, "Ash, hemen buraya gel," diye seslendi. "Rodriguez yine çağrıldı."

Hiçbir şey söylemeden hazırlık bölümündeki yerimi alıyorum. İstasyon, ana hattın uzakta, köşede bulunuyor, ancak restoranın sorunsuz işleyişi için hayati önem taşıyor. Duvara yapıştırılmış lamineli bir sayfada bu akşamın

özel yemekleri ve gerekli hazırlıklar listeleniyor. Miktarları ve öncelikleri ezberlemek için bir kez gözden geçiriyorum.

Önce lavaboya gidiyorum ve cildim pembeleşene kadar sıcak suyun altında ellerimi ovuyorum.

"Tavuğu iyice didiklememiz gerek," diye sesleniyor baş aşçı omzunun üzerinden. "Sonra da çorba tabanını hazırlamaya başlayalım."

Soğuk havayı içeri aldığımda, kapı arkamdan kapanmadan önce tavuğu soğuk hava kısa bir süreliğine rahatlatıyor. Metal tezgah sert floresan ışığını yansıtırken, çalışma alanımı düzenliyorum; kesme tahtasını ortaya yerleştiriyorum, bıçakları kolay erişim için konumlandırıyorum ve çöp kutusunu hareketini en aza indirmek için yakına çekiyorum.

Mutfağın ritmi etrafımı sarıyor, ama köşem bana ait kalıyor, önümüzdeki birkaç saat boyunca kontrolüm altında olan küçük bir bölge.

Tavuk, bıçağıma kolayca teslim oluyor, kemikler etten minimum dirençle ayrılıyor. Beynime danışmadan, yılların tecrübesi ellerime nerede kesmem gerektiğini, ne kadar baskı uygulamam gerektiğini ve zamandan tasarruf ederken verimi nasıl en üst düzeye çıkaracağımı söylüyor.

On dakikadan kısa bir sürede, dört bütün tavuğu parçalarına ayırıyorum; tüm parçalar önceden hazırlanmış ve ayrı kaplara yerleştirilmiş durumda. Hiçbir şey israf edilmiyor, hiçbir şey aceleyle getirilmiyor.

"Hiç konuşur musun?" Yeni bir aşçı yardımcısı, tezgahımın yanında durup ellerimi merakla izliyor.

İsim etiketinde "Anthony" yazıyor. İşe başlayalı henüz üçüncü günü ve hâlâ sınırları öğreniyor.

"Gerektiğinde." Çorba tabanına karışacak kadar küçük, eşit parçalara soğan doğramaya devam ediyorum.

Konuşma umuduyla oyalanıyor. Ben bir şey söylemeyince omuz silkip kendi yerine dönüyor.

Onun gibilerini daha önce de gördüm, her zaman fazla arkadaş canlısı, boş zamanlarında bağlantı kurmak ve hikaye paylaşmak için fırsat kolluyorlar. Verimliliğin dostluğun önüne geçtiği ve herkesin yerinin doldurulabilir olduğu bu gibi yerlerde uzun süre kalamazlar.

Çorba tabanı, soğanların saydamlaşana kadar kavrulması, havuç ve kerevizin sırayla eklenmesi ve üzerine et suyunun dökülmesiyle aşamalar halinde hazırlanır. Koku katmanlar halinde yükselir ve her bir malzeme ile karmaşıklığı artar.

Bu şekilde dört saat geçiyor, hazırlık görevleri tamamlanıyor ve yenileri atanıyor, her biri aynı mekanik verimlilikle bitiriliyor.

Ellerim sürekli meşgulken, zihnim de paralel olarak çalışılan saatleri saatlik ücretle çarpıp, vergileri düşüp, bütçe kategorilerine bölerek hesaplamalar yapıyor. Zihinsel matematik hiç durmuyor.

Mutfak müdürü telefonda "Halloway," diye sesleniyor. "Molanı al. Hemen şimdi."

Saate baktım. Yedi elli yedi. Molam on yedi dakika önce başlamalıydı ama patateslerin doğranması gerekiyordu ve bunu doğru düzgün yapan başka kimse yok.

"Beş dakika," diyorum, elimdeki partiyi bitirirken.

"Şimdi," diye tekrarladı, bu sefer daha kararlı bir şekilde. "İş kanunları. Otuz dolarınızı alın." Ellerimi bir havluyla kurulayıp tezgahtan uzaklaştım.

Müdür bir kez başını salladı, sonra arkasını döndü. Bu itiş benim iyiliğimle ilgili bir endişeden kaynaklanmıyor. Yönetmelikler ve zaman çizelgeleriyle ilgili bir endişe, ki bunu anlıyorum ve tercih ediyorum.

Mola alanı adı tam bir fiyasko. İki plastik sandalye ve duvara yaslanmış sallanan bir masanın bulunduğu dar bir koridor. Bir ucunda personel tuvaleti, diğer ucunda ise malzeme dolabı var. İçeride sigara içme yasağına rağmen, sigara kalıntıları her yere sinmiş durumda. Eski ilanlar panoda kıvrılmış, mesajları zamanla önemini yitirmiş.

Banyo lavabosunda ellerimi yıkıyorum, tırnaklarımın altını ovuyorum. Su o kadar sıcak ki cildim kızarıyor, ucuz sabun ise ellerimdeki yağları alıp tahriş ediyor.

Lavabonun üzerindeki aynada çökük yanaklı, göz altı morlukları olan ve sürekli düzeltmeye gerek kalmayacak kadar sıkıca toplanmış saçlı bir yüz yansıyor. Bazen aynada bana bakan zayıf adamı tanıyamıyorum.

Banyodan çıktığımda, mola masasında bol sebzeli ve tepeleme bir kepçe pilavlı özel tavuk yemeği tabağı beni bekliyordu; her vardiyada yediğim aynı şey. Aşçılardan biri olan Rosa'ya el salladım ve o da başıyla onayladı.

Önlüğümü sandalyenin arkasına bırakıp tabağı alıyorum ve iştahımı kaçıran sigara kokusundan uzaklaştırmak için dışarı taşıyorum.

Yemek salonu, salı akşamları güzergahlar arasında mola veren kamyon şoförleri, gece vardiyasında çalışanlar işe başlamadan önce yakıt ikmali yapanlar ve kahve ile insan teması arayan uykusuzluk çekenlerle dolup taşıyor.

Kapıdan en uzak, sırtımı duvara yasladığım ve girişi tamamen görebildiğim masayı kendime ayırıyorum.

Yemek buharlaşırken tavuk ve sebzeleri ikiye bölüyorum, sonra eğilip, midemdeki boşlukları doldurmak için içtiğim su yudumları arasında yemeği hızla yiyorum.

Tabağın bir tarafını bitirdiğimde durup paket yaptırmak için işaret veriyorum.

Garson, hiçbir şey söylemeden küçük bir strafor kap bırakıyor. Burada yeterince uzun süredir çalışıyor, soru sormayacak kadar. Kalan yiyecekleri paketliyorum ve suyumı dolduruyorum.

Saate tekrar baktım. Molamın bitmesine yedi dakika kaldı. Suyumun sonunu bitirip Carlos'un zamanlama konusunda homurdanmaya başlamadan önce mutfağa dönmek için yeterince uzun bir süre.

Aklım çoktan istasyonumdaydı, vardiyamın ikinci yarısı için hazırlık listesini gözden geçiriyordum ki ön kapı ardına kadar açıldı ve her şey durdu.

Lokantanın havası değişiyor, odada elektrik akımı gibi bir akım dolaşüyor ve tüylerim diken diken oluyor. Parmaklarım su bardağımı sıkıca kavramış halde donup kalıyor.

Dışarıdan esen rüzgar, yeni gelenin yanından geçerken, bir Alfa'nın ham, inkar edilemez feromonlarını taşıyor ve vücudum bunu beynimden önce algılıyor; omurgamın dibinde bir sıcaklık dalgası yükseliyor ve yukarı doğru yayılıyor.

Kendimi tutamadım, başımı kaldırdım.

Adam girişin içinde duruyor ve başkalarının ne düşündüğünü hiç umursamayan birinin rahat tavrıyla odayı inceliyor.

Uzun boylu, geniş omuzlu vücudu kapı aralığını dolduruyor. Koyu kahverengi saçlarını yanlardan kısa, üstten uzun ve özensiz dalgalar halinde şekillendirmiş. Koyu gri düğmeli gömleği geniş göğsünü sararken, kıvrılmış kolları kaslı ön kollarını sergiliyor. Koyu renk kot pantolonu güçlü uyluklarını ortaya çıkarırken, botlarının burun kısmı kullanımdan dolayı aşınmış.

Ama beni ona bakmaya devam ettiren şey, güçlü çenesi, düz burnu ve belki de eğlenceyi, belki de tehdidi ifade eden kıvrımlı dudakları. Teninde yaz bronzluğunun altın rengi kalıntıları var, sakallar çene hattını öyle bir şekilde karartıyor ki, parmak uçlarımda hayali bir karıncalanma hissi uyandırıyor.

Odanın diğerk ucunda gözlerimiz buluşuyor ve açık ela rengi, gözlerimle kilitlendiğı anda beni hazırlıksız yakalıyor. Oturduğum yerde donakalmış bir haldeyken, oturduğum yerle onun durduğu yer arasındaki boşluk, başka hiçbir şeyin olmadığı bir vakuma dönüşüyor.

Nefes alamıyorum. Akciğerlerim çalışmayı durdurdu, onun ilgisinin çekim gücüne kapıldılar. Herhangi bir hizmet sektöründe alfa erkekler kaçınılmazdır, ancak varlığıyla bile otomatik fonksiyonlarımı bozan birine daha önce hiç rastlamadım.

Bana doğru hareket etmiyor. Ne jest yapıyor, ne konuşuyor, ne de başka bir şey; sadece omurgam boyunca fiziksel bir dokunuş gibi algılanan yoğun bir bakışla bana bakıyor. Kanım derimin altında sıcak bir şekilde akıyor, yıllardır kimsenin dokunmadığı yerlerde birikiyor.

Elim titrerken bardağımdaki buzlar şıkırdadı ve boğazım çitirdayarak yutkundum. Boynumdan yanaklarıma doğru bir sıcaklık yayıldı ve geri dönmek istedim. Geri dönmem gerekiyordu.

Lokantaya doğru bir adım daha atarken burun delikleri genişliyor, gözlerini benden ayırmıyor. Ve bedenim bana ihanet ediyor, rutinlerimin altında yaşayan ilkel bir açlığın esiri olmuş durumda.

On altı yaşından beri ağır kesici kullanmama rağmen, tenimin altında bir sıcaklık hissi var.

Onu istiyorum. Onu istiyorum. Onu istiyorum.

Ama bu arzuyu karşılayacak gücüm yok. Evde beni bekleyen, benim rahatlamaya ihtiyacımdan çok istikrara ihtiyacı olan bir kız kardeşim var. Hayatım, karmaşıklığa yer bırakmayan hesaplamalar üzerine kurulu.

Zamanlayıcıım bip sesi çıkararak molamın bittiğini hatırlatıp beni gerçekliğe geri döndürdü.

Aramızdaki büyü bozuluyor ve ben kabinden kayarak çıkıyorum, kabımı alıyorum ve titrek bacaklarımla ayağa kalkıyorum.

Yüzümü çevirmek için kendimi zor tutuyorum ama yine de tezgahın arkasına geçip tabağıımı garsonun kovaasına bırakmayı başarıyorum, ardından işe giriş kaydımı yapmak için mutfığa geri dönüyorum.

Rosa, siparişı kasaya verirken kızarmış yanaklarıma baktı. "İyi misin?"

"İyiyim," diye yalan söylüyorum, hazırlık lavabosunda ellerimi yıkarken soğuk suyun vücudumu şok etmesine izin veriyorum. "Dışarısı çok sıcak."

Arkamdan açılan kapı kapanarak yemek odasının görüntüsünü kesti. Onun beni giderken izleyip izlemediğine ya da hâlâ orada olup olmadığına

bakmadım. Bakmak beni geri dönmeye teşvik ederdi.

Önlüğümü sakın ellerimle bağlıyorum, sırtımdaki düğümün baskısına ve kalçalarındaki kumaşın ağırlığına odaklanıyorum.

İstasyonuma döndüğümde nefes alışverişim normale dönmüş ve cildim soğumuştı.

Bu karşılaşmayı, on sekiz yaşında vazgeçtiğim üniversite hayallerimin yanına, asla karşılayamayacağım daha iyi bir semtteki dairenin yanına, hayatta kalmamızın kırılgan dengesini tehdit eden diğer tüm isteklerimin yanına bir kenara koyuyorum.

Diğer tüm açıklıklar gibi, bu da önce fark edilecek, sonra görmezden gelinecektir.

Bunun için de bir sistemim var.

Otobüsün kapıları tıslayarak açılıyor ve beni Brickwell'in soğuk gece havasına bırakıyor. Sokak lambaları çatlak kaldırımlara sarı ışıklar yansıtıyor ve sırt çantamı düzeltip saatime bakarken dökülen yapraklar yoluma savruluyor.

On bir kırk. Çıkmak istediğimden daha geç ama Manny elini kestiği ve kapanışı bitiremediği için vardiyam uzadı. Ceketimi daha sıkıca üzerime geçirdim, yürümeye başlamadan önce boş sokağı taradım. Apartmana dört blok kaldı.

Rüzgar şiddetleniyor, plastik bir poşet kaldırımdan aşağı yuvarlanıyor. Parmaklarım cebimdeki bıçağı kavıyor, baş parmağım katlama yerinde duruyor, böylece bir saniyeden kısa sürede açabiliyorum. Yıllar önce bu sokaklarda yalnız yürümeye başladığımdan beri yanımda taşıyorum ve birden fazla kez kullanmak zorunda kaldım.

Otobüs durağından iki adım ötede, boynumun dibinde tanıdık bir ürperti başlıyor. Biri beni izliyor.

Aynı tempoda yürümeye devam ediyorum, ancak sağımda bulunan kapalı rehinci dükkanının yansıtıcı camlarına bakıyorum. Cam, arkamdaki boş sokağın bo distorted bir görüntüsünü yansıtıyor. Bina duvarlarına çarpan gölgeler yok, kapı aralıklarına saklanan figürler yok.

Ama omuzlarımın arasındaki o karıncalanma hissi geçmeye devam ediyor.

Köşeyi dönerken, kırılmış bir bira şişesinden düşen cam parçalarının üzerinde botlarımın çıkardığı çıtırtı sesi yankılanıyor. Ses, tuğla binalar

arasında yankılanarak, ikinci bir ayak sesi gibi bana geri dönüyor.

Dinlerken donup kalıyorum.

Uzaktan gelen siren sesi ve iki blok ötedeki ana yoldan gelen trafik gürültüsünden başka hiçbir şey duyulmuyordu.

"Uykuya ihtiyacın var," diye mırıldanıyorum kendi kendime, tempomu yeniden yükseltirken, ama bu sefer daha hızlı.

Bu durum günlerdir devam ediyor. Haftanın başlarında lokantada o Alfa'yı gördüğümünden beri, izlendiğim hissine kapılıyorum. İşten sonra otobüsü beklerken sırtımda görünmeyen bir bakışın ürpermesi. Lena'yı okula götürürken takip ediliyormuşum hissi. Sürekli arkama bakma ihtiyacı, ama kimseyi bulamama.

Eğer bir terapistle gitmeye maddi gücüm yetseydi, terapistim buna aşırı tetikte olma hali derdi.

İlerideki sokak lambası titriyor, kaldırımın bu bölümünü karanlığa gömmekle tehdit ediyor. Adımlarımı hızlandırıyorum, lamba tekrar sabitlendiğinde altından geçiyorum. Geçici gölgeler görüşümü yanıltıyor, çevresel görüş alanımda hareketler yaratıyor, ancak omzumu çevirip kontrol ettiğimde bu hareketler kayboluyor.

Bir ara sokaktan bir kedinin miyavlaması kalp atış hızımı yükseltti. Avucumdaki bıçak sapı terden kayganlaştı.

"Kendini toparla," diye fısıldadım, nefesimi yavaşlatmaya çalışarak.

Burundan girip ağızdan çıkıyor. Zor bir kilidi açarken kullandığım ritimle aynı.

Bir içki dükkanının kırmızı neon tabelası, caddenin karşısına ışık saçarak bana doğru yürüyen bir figürü aydınlatıyor. Erkek, uzun boylu, elleri ceplerinde. Tüm vücudum geriliyor, mesafeyi ve hızı, tehdidi ve kaçış yollarını hesaplıyorum.

Adımlarımı hiç bozmadan, aramızdaki mesafeyi olabildiğince koruyarak, çapraz bir şekilde karşıya geçiyorum. Karşıdaki kişi, soğuktan omuzlarını bükmüş bir halde, başını bile kaldırmadan yanımdan geçip gidiyor.

Tıpkı benim gibi eve gitmeye çalışan sıradan bir insan.

Bu hissi neden bir türlü üzerimden atamıyorum?

Daha önce hiç paranoya yaşamadım. Ergenlik dönemini atlattığımdan beri dozum değişmedi. Ancak şehirdeki Omegalar son birkaç yıldır ortadan kayboluyor. Haberler bunu küçümsemeye çalışıyor, ancak Brickwell'deki Omegalar için kasvetli bir tablo çizen "Kaybolan Sesler" adlı bir forum var.

İki blok kaldı.

Arkamı tekrar kontrol ettim. Hala boş.

Burnumdan derin bir nefes alarak gece havasını yokluyorum ve egzoz dumanı, çürümüş çöpler ve köşedeki 24 saat açık tavukçudan gelen yağlı yemeklerin olağan şehir kokusundan başka bir şey alamıyorum.

Brickwell'in her zamanki kasvetli havasından başka bir şey yok.

Yine de adımlarımı hızlandırıyorum. Bir inşaat bölgesinden geçerken kaldırım daralıyor, tel örgü yayaları sadece iki kişinin geçebileceği kadar dar bir koridora sıkıştırıyor. Mükemmel bir pusu noktası ve bu kadar dar bir alanda savaşmaktansa kaçmaya hazırlanarak bıçağımı daha sıkı kavriyorum.

Ceketimin altında kollarımın tüyleri diken diken oldu.

Orada biri var.

Arkamı döndüm, bıçağı cebimden çıkardım, kalbim gümbür gümbür atıyordu.

Karanlıktan ve uzaktan gelen sokak lambalarının ışığından başka hiçbir şey yoktu.

"Kahretsin," diye tısladım, yoldan geçen arabaların beni silah çekmiş halde görmemesi için bıçağı cebime geri soktum.

Lena'nın yanına eve geç kalmışken, tek ihtiyacım olan polisin ilgisi.

Solda bir blok.

Önümdeki bardan bir grup sarhoş üniversite öğrencisi çıkıyor, çok yüksek sesle gülüyorlar ve tüm kaldırıma yayılıyorlar. Normal şartlarda onlardan kaçınmak için karşıya geçerdim, ama paranoyaklığım beni bu gece kalabalığın güvenliğine itiyor.

Onların yanından geçerken patikanın bina tarafına yakın duruyorum, onların gürültülü enerjisi varlığını maskeliyor.

Onlardan biri bana çarptı, bira kokusu burnuma geldi.

"Özür dilerim dostum," diye kekeledi, omzuma yaslanarak dengesini sağlamaya çalışırken.

Dokunuşundan omuz silkerek uzaklaştım. "Sorun değil."

Ama bir sorun var. Temas tenimde ürpertiye neden oluyor, parmaklarının bastığı yerden dışarıya doğru bir farkındalık yayılıyor. Yabancılar tarafından dokunulmaktan nefret ediyorum. Bunun getirdiği kırılğınlıktan, potansiyel bir gerginliğe dönüşme olasılığından ve dokunuşun tehdit edici olup olmamasına bakılmaksızın Omega reseptörlerimin uyarı sinyalleriyle aydınlanmasından nefret ediyorum.

Grup ilerlemeye devam ediyor, köşeyi döndüklerinde sesleri kısılıyor ama benim sinirlerim hâlâ çok gergin.

Binama elli yarda uzaklıkta.

Bu bloktaki sokak lambaları çalışıyor ve kırık interkomlu güvenlik kapısına çıkan çatlak beton basamakları aydınlatıyor. Bu tanıdık manzara rahatlama getirmeliydi, ancak bu gece sadece burası ile güvenlik arasındaki gölgelerin farkındalığını daha da artırıyor.

Yirmi yarda.

Anahtarlarım zaten elimde, bina anahtarı parmaklarımın arasında duruyor.

On yarda.

Park halindeki bir arabanın camında hafif bir hareket yansıması görüyorum ve anahtarlarımı kaldırıp vurmaya hazır bir şekilde dönüyorum.

Arkamdaki sokak her iki yönde de bomboş uzanıyor.

Bende neyin yanlış olduğunu anlamıyorum? Stres ve uykusuzluk yüzünden olmayan hayaller yaratıyorum, aklımı kaybediyorum. Ya da belki de tüm yetişkin hayatımı savaş ya da kaç modunda geçirdikten sonra olan bu. Beynim sürekli kortizol salgısını haklı çıkarmak için tehditler üretmeye başladı.

Kapıya beş adım.

Hareket etmemle tetiklenen girişin üzerindeki güvenlik lambası yanıyor. Ani parlaklık bir an için gözlerimi kamaştırıyor ve gözlerimdeki lekeleri silmek için gözlerimi kırıyorum.

Bir anlık körlük anında, binamın yanındaki sokaktan bir gölge ayrılıp karanlığa karıştı.

Bir ayağım en alt basamakta donakaldım.

"Kim var orada?" diye soruyorum.

Gelen tek yanıt, uzaktan gelen bir çöp kamyonunun gürültüsü ve kurumuş yapraklar arasında esen rüzgarın fısıltısı.

Merdivenlerden hızla yukarı çıktım, bir yandan da anahtarımı kilitte zorlanarak arıyordum.

Kapı ardına kadar açılıyor ve ben içeri süzülüyorum, arkamdan ağır bir gürültüyle kapanıyor. Lobi, ucuz bir çam kokulu oda parfümüyle pek de iyi gizlenmemiş sigara kokusuyla dolu. Asansör yine çalışmıyor, bu yüzden merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum, içgüdülerim bana arkama duvarlar koymamı söylüyor.

Üç kat yukarı çıktım, nefesimi toplamak için sahanlıkta durdum. Buradan merdiven boşluğundan zemin kata kadar her şeyi görebiliyorum. Kimse beni takip etmiyor. Beton basamaklarda hiçbir ayak sesi yankılanmıyor.

Yine sadece ben ve hayal gücümün dizginleri uçup gidiyor.

Kata vardığımda kalp atışlarım biraz normale dönmüştü, ancak havadaki soğukluğa rağmen tişörtüm sırtıma yapışmıştı.

Anahtar, aylarca gece geç saatlerdeki iadeler sırasında ezberlediğim hafif yukarı doğru baskıyı gerektirerek, tanıdık bir dirençle kilidime giriyor.

Kapı kilidini, iki sürgüyü çeviriyorum ve zinciri karşıya geçiriyorum, sonra da sağlamlık olsun diye kapı kolunun altına bir kapı stoperi ekliyorum. Kendi daireme girmem üç dakika sürerdi ama kapı stoperi itfaiyecileri bile yavaşlatırdı.

Eve sağ salım vardığım için rahatladım, tekrar harekete geçmeden önce kapıda kendimi toparlamak için bir an bekledim.

Giriş holünde, Lena'yı uyandırmamak için ayakkabılarımı çıkarıyorum. Ceketim, kapıdan en uzaktaki askıya asılı kalıyor, asla ilk askıya değil, çünkü ilk askı Lena'ya ait.

Anahtarlar, altı ay önce ayağı çatladıktan sonra metal braketlerle güçlendirdiğim, dar giriş holü masasının üzerindeki seramik tabağa düşüyor. Tamir işi pek hoş görünmüyor, ama işe yarıyor, ki bu da bizim evde önemli olan tek ölçüt.

Düzenli oturma odası, içeriyi kimsenin görmesine izin vermeyecek kadar açık bıraktığım perdelerden süzülen sokak lambalarının loş ışığıyla aydınlanarak sessiz bir ortamda yer alıyor. Birbirinden farklı iki sandalye, nadiren açtığımız küçük bir televizyonun karşısında duruyor. Aralarında ise kaldırımda bulduğum bir sehpa var.

Duvarlarda Lena'nın okul etkinliklerini takip eden bir takvim ve geçen yılki akademik ödül töreninden çerçevelenmiş tek bir fotoğraf dışında hiçbir şey yok.

Bu daire bana dört ay boyunca çift vardiya çalışmaya, öğle yemeklerini atlamaya ve acil durum fonumu tüketen bir depozitoya mal oldu. Ev sahibi neredeyse bize daireyi kiralamayacaktı. Ergenlik çağındaki bir kız kardeşi olan bekar bir Omega koruyucusu olmak çok fazla soru işareti yol açtı.

Onun ikna olması için farklı yarı zamanlı işlerimden aldığım tüm maaş bordrolarını ve önceki iki ev sahibimden referans mektubunu getirmek zorunda kaldım.

Sağlam bir kapı, güvenilir bir ısıtma sistemi ve buraya taşındığımızdan beri on sekiz aydır kimsenin eve girmeye çalışmaması için yapılan her fedakarlığa değdi.

Pazar gecesi iliklerime kadar işlemiş durumda, pazartesi de kapıda. Zihnim, Lena'yı uyandırmak için ilk alarma, onu otobüse bindirmek için ikinciye ve günümün başlangıcını işaret eden üçüncüye kadar saatleri hesaplıyor.

Yorgunluk her geçen dakika daha da artıyor, ama uyku beni ele geçirmeden önce rutinimi tamamlamak için kendimi zorluyorum.

Sessiz adımlarla mutfağa doğru ilerliyorum, ses ince halının üzerinde kayboluyor; halı, günlük hareketlerimizin haritasını çıkaracak şekilde aşınmış. Mutfaktaki linolyum zemin, temiz ama taşınmadan önce yıllarca kullanıldığı için rengi solmuş çoraplarıma hafifçe yapışıyor.

Sırt çantamdan paketlenmiş, sabah için hazırlanmış bir başka tavuk göğsü ve sebze yemeği kutusunu çıkarıyorum. Lena'nın okula gitmeden önce yemesi için buzdolabının orta rafına koyuyorum ve yatmadan önce hazırlayıp hazırlamadığını kontrol etmek için pirinç pişiricisini de inceliyorum.

Mikrodalga fırının saati gece yarısını geçiyor. Ablamla en son cuma sabahı okula giderken görüştüğümünden beri altmış beş saat on bir dakika geçti ve ben de yorgunluktan uyuyakaldım.

Bu sayı zihnimde beliriyor ve kabul edilebilir devamsızlık konusunda tanıdık bir hesaplamayı tetikliyor. İki buçuk gün. İki tam gece. Bundan fazla değil. Bu düzenleme işe yarıyor çünkü mecbur, ikimizden birinin seçtiği için değil.

Cuma sabahından Pazar öğleden sonuna kadar olan süre uyku ve dinlenmeye ayrılmıştır. İşler arasında sürekli hareket halinde geçen beş gün daha boyunca işlev görebilmek için yeterli enerjiyi depolamak gerekir. Tuvalet ziyaretleri ve minimal yemekler dışında kesintiye uğramayan bu kırk sekiz saatlik bilinçsizlik olmasaydı, hayatımızın tüm hassas yapısı benim yorgunluğum altında çökerdi.

Kendime bu düzenlemenin ona da fayda sağladığını söylüyorum. On altı yaşında olan Lena'nın, aşırı koruyucu abisinin sürekli yanında olup hareketlerini takip etmesinden, ödevlerini kontrol etmesinden ve yeterince yemek yediğinden emin olmak için kalori saymasından uzak, nefes alabileceği bir alana ihtiyacı var. O iki gün boyunca normal bir gençlik

hayatı yaşıyor, ben de hayatımızın bir hafta daha devam etmesi için yeterince dinleniyorum.

Mutfak tezgahı floresan ışığı altında parıldıyor, temizlenmiş ama önceki kiracılardan kalma yer yer lekeler var. Dolapta, iki farklı kaseyle birlikte dört tane birbirine uyan tabak üst üste dizilmiş; ikimiz için ihtiyacımız olan her şey bu. Buzdolabı, kullanım ömrünü aşmış bir şekilde yoğun çalışmaktan dolayı hafif bir tıkırtı çıkarıyor, ama artık bunu duymamazlıktan gelmeyi öğrendim.

Bozulana kadar idare edecek, sonra da tamir etmesi için ev sahibini arayacağım.

Musluktan bir bardak su dolduruyorum ve yarısını yavaş, ölçülü yudumlarla içiyorum. Soğuk su boğazımdan aşağı süzülerek lokantanın yağ kokusunu ve şehir otobüsünün egzoz dumanını temizliyor.

Alışkanlık gereği, ocak düğmelerini kontrol ediyorum, zaten temiz olan tezgahı siliyorum ve fırın kapağındaki bulaşık bezini düzeltiyorum.

Sabahları saat beş buçukta uyanacağım. Lena altı buçukta odasından çıkacak. Onu otobüse kadar götürmeden önce mutfak masasında yirmi dakika birlikte vakit geçireceğiz, sonra da ilk işime gideceğim. Kilit firmasının saat dokuzda beni beklediğini, lokantanın ise akşam dörtte beni beklediğini belirtelim. Otobüsler zamanında kalkarsa on bir buçuktan önce evde olacağım.

İşin daha fazla saat gerektirmesine bağlı olarak, işlemi dört kez daha tekrarlayın, farklı varyasyonlar uygulayın.

Suyun geri kalanını boşaltıp bardağı bulaşık kurutma rafına ters çevirerek koyuyorum. Esnemem çenemi gererek çılatıyor ve vücudum bana oyalanırken değerli dinlenme saatlerinin akıp gittiğini hatırlatıyor.

Yorgunluk iyice kendini hissettirmeye başladı, kemiklerime kadar işleyen bitkinlik dalgası beni olduğum yerde yere serecek gibiydi. Geçene kadar bir elimi tezgaha dayadım, sonra kendimi bir sonraki işe doğru ittim.

Lena'nın sırt çantası mutfak masasında bekliyor, mor kumaşı yılların kullanımından dolayı tozlu lavanta rengine dönmüş. Sabah olmadan önce ödevlerini gözden geçirmem gerekiyor.

Sistem işliyor çünkü ben onu işler hale getiriyorum, çünkü başkasının geleceği söz konusu olduğunda başarısızlık bir seçenek değil. Dinlenmem ve rahatım, bu tek ve pazarlık konusu olmayan ilkenin yanında ikinci planda kalıyor.

Yemek masasının üzerindeki tek lambayı yakıp bir sandalyeye oturuyorum ve şakaklarımı ovuyorum.

Her pazar, aksatmadan, ödevlerini kontrol ederim; bunu ona ödevi tamamlayamayacağına güvenmediğim için değil, tek bir ödevin eksik kalmasının endişeli öğretmen aramalarına, işimden zaman kaybetmeden katılamayacağım toplantılara ve ev hayatımızla ilgili cevap veremeyeceğim sorulara yol açabileceği için yaparım.

Fermuarın yıpranmış kumaşa takılma eğilimini göz önünde bulundurarak, sırt çantasının fermuarını dikkatlice açıyorum. İçindekiler, ders kitapları, taksitler halinde ödediğim bir grafik hesap makinesi, kağıtlarla dolu bir dosya ve onun düzenli tutması konusunda ısrar ettiğim bir ajanda, kontrollü bir şekilde dışarı dökülüyor.

Tavandaki lamba bir iki kez titredi, sonra her şeyi öncelik sırasına göre düzenlerken sabitlendi. Fizik onun en zor dersi ve hata yapma olasılığı en yüksek olan ders. Sonra İngilizce, ardından matematik, en son da tarih, çünkü notları asla düşmüyor.

Fizik çalışma sayfalarını karıştırıyorum, formülleri ve hesaplamaları, kendi eğitimini tamamlamamış ama kendi kendine çalışarak lise diploması (GED) alacak kadar bilgi edinmiş birinin bilgisiyle inceliyorum.

Lena'nın cevaplarını ders kitabındaki örneklerle karşılaştırıyorum ve işlemlerini gösterdiği titizliği not ediyorum. Öğretmenden kırmızı işaret yok, boş bırakılmış soru yok.

İngilizce ödevi, okumaya vakit bulamadığım bir romandaki sembolizmi analiz etmek. Lena'nın el yazısı sayfada akıcı, burada fen ödevine göre daha kendinden emin. Hepsini anlamıyorum ama yetkinliği gördüğümde tanıyorum. Kenarlarda, öğretmenin el yazısıyla, yaptığı bağlantılar ve belirli bir noktayı daha ayrıntılı ele alması gerektiğiyle ilgili notlar var.

Matematik sınavı tekrarı Çarşamba günü teslim edilecek. Lena problemlerin çoğunu çözdü, birkaç tanesinin köşesine küçük soru işaretleri koydu. Ben çift vardiya çalışırken onun yalnız başına mücadele ettiğini düşünmek içimi sıkıyor ve bunları kahvaltıda konuşmak üzere not alıyorum.

Tarih ödevi yarım kalmış durumda, ancak ödev kağıdında teslim tarihinin Cuma olduğu belirtiliyor. Tamamladığı çalışma, kaynak gösterimi, net bir tez ve düzenli paragraflarla tipik titizliğini gösteriyor.

Konu, özellikle geçen yüzyıldaki Omega hakları mevzuatına odaklanarak, statü yasalarının işgücüne katılım üzerindeki ekonomik

etkisidir. Konu her ikimiz için de yakından ilgili olsa da, analizi akademik kalıyor.

Ödevleri teslim tarihine göre üst üste diziyorum, masanın yüzeyine dikkatlice vurarak kenarlarını hizalıyorum. Her şey yerli yerinde görünüyor. Eksik ödev yok, düşük not yok, mezuniyet yolunu tehdit edebilecek hiçbir uyarı işareti yok.

Omuzlarım arasındaki o kalıcı düğüm çözülerek içimi bir rahatlama kapladı. Lena mezun olacak. Üniversiteye gidecek. Benim asla sahip olamadığımı seçeneklere sahip olacak.

Duvar takvimine ödevlerinin teslim tarihlerini yazıyorum ve mümkün olduğunca çalışma programımda ayarlamalar yapıyorum, böylece çarşamba akşamları kalan matematik problemlerine yardımcı olabilmek için yeterince erken eve dönüyorum.

Planlayıcıyı kapatıp her şeyi ters sırayla, tarih altta, fizik üstte olacak şekilde sırt çantasına geri koyuyorum, böylece yarın sabah kolayca erişebiliyorum. Fermuar takıldığında, sabırla aşınmış noktadan yavaşça geçiriyorum.

Koridor, yatak odasının kapısına yaklaştıkça karanlık ve daralmış bir şekilde uzanıyor.

Uyuyakalmışsa onu uyandırmamak için, parmak boğumlarım ucuz, içi boş kapıya hafifçe değecek şekilde bir kez vurdum.

“Lena?”

Cevap olarak sessizlik geliyor; bu, muhtemelen saatlerdir uyuduğu bir Pazar gecesini için alışılmadık bir durum değil.

Kapı kolunu yavaşça çeviriyorum, mandalın açılma sesini en aza indiriyorum. Kapı içeriye bakabileceğim kadar açılıyor, yemek odasından gelen ışık halısının üzerinden geçiyor.

Oda karanlık, sokak lambalarının ışığını engellemek için perdeler sıkıca çekilmiş. Battaniyesinin altındaki silüet hareketsiz, sadece hafif bir inip kalkma yaşam belirtisi gösteriyor. Nefes alışverişi derin uykunun ritminde düzenli ama sığ geliyor.

Onu bu duvarların içinde güvende görmek bana huzur vermeliydi, ama ense tüylerim diken diken oluyor; yıllarca süren sürekli tetikte olmanın keskinleştirdiği bir içgüdü bu. Odasında bir gariplik var, ince ve tanımlanamaz bir şey, ve sessizlik doğal olamayacak kadar tam.

“Lena?”

Battaniyelerin yükselişini ve alçalışını takip ediyorum, nefes alışverişleri arasındaki saniyeleri sayıyorum. Her şey normal görünüyor. Sadece yorgun, hafta sonunu ders çalışarak veya onayladığım birkaç arkadaşıyla konuşarak geçirdi.

Başka bir şey yok.

Haftanın başlarında o Alfa ile karşılaştığımdan beri huzursuzum. Benim vardiyamda geri dönmedi ama hatırası sürekli aklımı kurcalıyor.

Yine de, koruma içgüdüm beni kapı eşiğinde tutuyor, olmayan tehditleri tarıyorum. Burası bizim evimiz. Kapılar kilitli. Pencerelemler emniyete alınmış. Burada, hiçbir şeyin gerçekten güvenli olduğuna asla güvenmeyerek yarattığım tehlike dışında hiçbir tehlike yok.

Dikkatim, otobüsle ulaşabileceği mesafedeki ve burs programlarına başvurabileceği okulların broşürlerinin düzenli bir şekilde sıralandığı kitaplığında oyalanıyor. Broşürlerin yanında, geçen yılki bilim yarışmasından aldığı çerçeveli bir sertifika duruyor. Parlak bir geleceğin şekillendiğinin kanıtı.

Onun uykusunu bölmemeye özen göstererek, kapıyı mandalın hafifçe tıkırtısıyla kapatıyorum.

Bu huzursuzluk koridordan kendi yatak odamın kapısına kadar beni takip ediyor, ama onu bastırıp günlük olarak başa çıkmaya çalıştığım diğer tüm endişelerimle birlikte bir kenara bırakıyorum.

Bir sorun varsa, yarın hallederim.

Alarm, bilinçsizliğimi yarıp geçiyor, bedenim protesto çığlıkları atarken beni uykudan uyandırıyor. Beş buçuk, dört saat erken geliyor.

Elim telefonuma çarparak, odamı Lena'nın odasından ayıran ince duvardan sesin geçmesini engelledi. Karanlık sessizlik beni sardı ve on saniye boyunca hareketsiz yattım, kıpırdama iradesini topladım.

Doğrulurken çarşaf tenimden sıyrılıyor, dairenin soğukluğu boşalttığım sıcak mekanı dolduruyor. Dört saat yirmi yedi dakika uyku. Bir keresinde başarılı insanların gecede dört saat uykuyla idare edebileceğini okumuştum. Ben başarı için yaratılmamıştım.

Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtıp ayaklarımı yere bastım. Soğuk kemiklerime kadar yayıldı, alarmdan daha çok uyandıran bir şok oldu. Saçlarımı elimle düzelttim, birkaç gündür kullandığım kuru şampuan ve hızlı durulamalardan dolayı yağlı saçlarım parmaklarımın altında yapış yapıştı.

Bu sabah da doğru dürüst duş almaya vaktim olmadı.

Dün indirdiğim ağır kutuların etkisiyle sırtım sızladığı için ayakta durmak gereğinden fazla çaba gerektiriyor. Omuzlarım, hazırlık masaları ve kilitlerin başında saatlerce kambur durmanın gerginliğini taşıyor. Dizlerimdeki sürekli ağrı ise otobüs durakları arasında yürüdüğüm kilometreleri anlatıyor.

Banyoya doğru sendeleyerek giderken dairenin hiçbir rahatlık sunmadığını fark ettim; aynada güneş ışığı eksikliğinden solgunlaşmış teni

ve göz altlarında morluk gibi koyu halkaları olan bir hayaletle karşılaştım. Yüzüme soğuk su serptim, bu şok beni daha da uykusuzluğa sürükledi.

Dişlerimi fırçaladım, deodorant sürdüm. Her eylem bilinçli düşünmeden gerçekleşiyor, kas hafızam beni hareketleri yapmaya yönlendirirken beynim yetismeye çalışıyor.

Mutfakta, kahve makinesine doğru ilerlerken ve çalıştırma düğmesine basarken linolyum çıplak ayaklarıma yapışıyor.

O sırada makine çalışmaya başlarken, Lena'nın kahvaltısını buzdolabından çıkarıp mikrodalgaya koyuyorum. Isındığında, tencereden aldığım pirinci ekleyip karıştırarak proteinin daha da yayılmasını sağlıyorum.

Saat altı. Lena'nın odasından çıkmasına on beş dakika kaldı; uykudan sersemlemiş ama yeni bir güne hazır.

Kırık kupama kahve dolduruyorum, mutfağın loş ışığında yükselen buharı izliyorum. Sıvı dilimi yakıyor ama bu acıyı bir başka uyanıklık belirtisi olarak karşılıyorum.

Saat altı on ve Lena'nın odasından hala ses yok.

Zaman daralıyor. Otobüs saat altı kırk beşte geliyor ve kahvaltı yapip eşyalarını toplaması gerekiyor. Zihnimin, özenle planladığımız günümüz için geç başlamanın ne anlama geldiğiyle ilgili hesaplamalara dalmasını engellemek için parmaklarımı tezgâhın üzerinde tıkırdatarak muslukların sesini sayıyorum.

Altı on beş. Hala bir şey yok.

Gerginlik boynumdan yukarı doğru tırmanıp kafatasımın dibine yerleşiyor. Lena kahvaltıyı asla kaçırmaz ve okula asla geç kalmaz. Bu rutin ikimiz için de önemlidir. Masada geçirdiğimiz yirmi dakika, bazı günler aramızdaki tek gerçek bağıdır.

Altı yirmi. Kahve ağzımda acılaşıyor.

Bardağımı gereksiz bir güçle yıkarken çenem kasılıyor. Daire, akan suyun sesi ve içimde biriken rahatsızlığa rağmen kontrollü ve düzenli nefes alışverişim dışında sessiz kalıyor.

Kahvaltısını tekrar ısıtmak için mikrodalgaya geri koydum.

Altı yirmi beş. Bu ona hiç benzemiyor.

Duvardaki takvime bakıyorum, unutmuş olabileceğim erken toplantılar veya çalışma gruplarıyla ilgili notlar arıyorum. Hiçbir şey yok. Pazartesi sadece Pazartesi, diğer okul günleri gibi sıradan bir gün.

Mikrodalga ikinci kez bip sesi çıkararak kahvaltısının içinde olduğunu hatırlattı. Kapağını açıp kaba baktım. Yeniden ısıtılmış tavuk kokusu mutfağı doldurdu, iştah açıcı değildi ama gerekliydi. Sabah dersleri boyunca beynini besleyecek kaloriler. Öğle yemeğine kadar tok tutacak protein.

Saat altı buçuk. Şu an programın gerisindeyiz.

Koridorda kapısına doğru yürürken omuzlarım gerildi. Eğer uyuyakalmışsa, bu çok geç saatlere kadar ders çalıştığı anlamına gelir. Eğer hastaysa, karşılayamayacağımız doktor faturaları ve benim için işe gidememe anlamına gelir. Bu seçeneklerin hiçbirini bizi ayakta tutan sisteme uymuyor.

Kapısının önünde durdum, çarşafların hışırtısını, banyosunda akan suyu veya halının üzerindeki ayak seslerini dinledim. Hiçbir şey yoktu.

Saate bakıyorum. Altı buçuk. Otobüsün onsuz hareket ettiğini, onun olması gereken yerde boş bir koltuk olduğunu, yoklama kaydına devamsızlık işaretinin eklendiğini hayal ediyorum. Bir devamsızlık ikiye dönüşüyor, dikkat çeken ve göze alamayacağımız bir kalıba dönüşüyor.

Saniyeler akıp gidiyor, her biri bizi rutinin güvenliğinden daha da uzaklaştırıyor. Gerilim kontrolümü kırmaya başladığında kullandığım bir yöntem olan ondan geriye doğru sayıyorum.

Dokuz. Sekiz. Yedi.

Avucumu kapısına bastırıyorum, sanki onun varlığını ahşabın ardında hissedebiliyorum.

Altı. Beş. Dört.

Parmaklarım yumruk haline geliyor.

Üç. İki. Bir.

Vurduğum vuruş, içimde yankılanan aciliyet için çok hafif kalıyor; bu, yıllarca koruma ve boğulma arasında denge kurmanın getirdiği bir çelişki. Her nefes alışımı ve verişimi sayarak bekliyorum. Hiçbir yanıt gelmiyor.

Saat altı otuz beş. Otobüs durağına gitmemize on dakika kaldı.

Sistem çöküyor. Rutin dağılıyor. Ve yorgunluğumun ve sinirliliğimin altında, hayatlarımız ne kadar istikrarlı görünürse görünsün asla sönmeyen, sürekli yanan bir korku ateşi yanıyor.

Bir şeyler ters gidiyor.

"Lena!" diye seslendim, uykuyu bölecek kadar yüksek sesle.

Odasından gelen sürekli sessizlik artık kasıtlı bir hal almıştı, geç kalan bir gencin dikkatsizliği değil. Tekrar, bu sefer daha yüksek sesle kapıyı

çaldım. "Lena, geç kalıyoruz."

Hâlâ bir şey yok.

Kapıya daha sertçe vurdum, tahta darbenin etkisiyle titredi. Ses, dar koridorda yankılanarak sessiz dairenin gürültüsünü böldü.

"Otobüs sekiz dakika sonra kalkıyor," diyorum. "Hemen yola koyulmanız gerekiyor."

Uzun süren sessizliğin ardından, kapıdan yankılanan cevabı duyuyorum: "Kendimi iyi hissetmiyorum. Sanırım hastayım." Duyduklarımı anlamaya çalışırken, elim kapıyı çalarken havada donup kalıyor.

Lena asla hasta olmaz; ne sınavlar için, ne sunumlar için, hatta geçen kış gerçek bir grip geçirdiğinde bile, ateşi 102 dereceye çıkmışken giyinmeye çalışırken bile hasta olmamıştı.

"Ne tür bir hastalık?" diye soruyorum, ses tonumu nötr tutarak.

"Mide." Cevabı çok hızlı geldi, belirtileri düşünmeye bile vakit ayırmadı. "Bütün gece uyuyamadım. Yediğim bir şeyden olmalı."

Yalan. Okul öğle yemeğini, akşam yemeğinden kalanları ve lokantadan kahvaltıyı ben hazırlıyorum. Bana da zarar vermeden gıda zehirlenmesine yol açacak hiçbir şey yok.

Derin bir nefes alıyorum, koridorda dün sabah duşundan kalan çilekli şampuanının hafif kokusunu içime çekiyorum. Hastalık belirtisi yok, kusmuğun keskin kokusu yok, ateş terinin acı kokusu yok.

Kapı kolunu denedim ve kilitli olduğunu gördüm, bu da demek oluyor ki dün gece onu kontrol ettikten sonra kalkıp kapıyı kilitlemiş.

"Lena, şu kapıyı hemen aç." Bu bir rica değildi.

"Biraz dinlenemez miyim?" diye sordu. "Ödevler için öğretmenlerime e-posta göndereceğim."

Avucumu kapıya bastırdım. "Ya bu kapıyı önümüzdeki on saniye içinde açarsın, ya da ben açarım." Odanın içinden hışırta sesi geldi, ama kapı kapalı kaldı.

Ciddi olduğumu biliyor. Blöf yapmıyorum, tehdit etmiyorum ve gösteriş yapmıyorum. On saniye dediğimde, on saniyeyi kastediyorum.

Kilit tıkırdamıyor. Kapı açılmıyor.

Ellerim cebime uzandı, anahtarlığı çıkardım ve sadece dokunarak, parmaklarımın ağırlığını ve üzerindeki çıkıntıları bilerek doğru anahtarı diğerlerinden ayırdım.

Lena'nın genç bir kadın olarak sınırlarına saygı duymaya çok gayret ediyorum, ama bu evde kurallarımız var ve o şu anda bunlardan birini çiğniyor.

Anahtar kilide giriyor ve ben de kapıyı iterek açıyorum.

Odasından gelen ilk nefes beni irkiltti, çünkü dün gecenin yanlışığı şimdi burnumu yakıyordu.

Çilek kokulu şampuanın, vanilyalı vücut spreyinin ve Lena'nın feromonlarının tatlılığının altında yabancı bir koku gizleniyor.

Lena, bir ebeveynin habersizce odaya girmesi karşısında ergenlik çağındaki birinin yapacağı gibi şaşkınlıkla doğrulmuyor ya da utançtan yorganı daha yukarı çekmiyor. Odaya girdiğimde sadece gözleriyle beni takip ederek hareketsiz kalıyor.

"Hasta değilsin," diyorum, içimdeki his kesinleşmiş bir şekilde.

Elleri battaniyeyi sıkıca kavıyor, gerginlikten bembeyaz olmuş eklemleri. Battaniye çenesine kadar yükselmiş, orada bir kalkan gibi duruyor. Örtünün altında, kaskatı kesilmiş bedeninin hatlarını görebiliyorum. Bu, uyuyan bir gencin gevşek uzuvlu yayılımı ya da gerçek bir hastalığın kıvrılmış koruması değil.

"Bugün sadece dinlenmeye ihtiyacım var," diye fısıldadı, alt dudağı titriyordu.

Yaklaşıyorum ve parmakları battaniyeyi daha sıkı kavıyor. Her adımla yabancı koku daha da güçleniyor; tanıdık ama odasında yersiz. Bana lokantada kullandığımız bir baharatı hatırlatıyor, ama alt tonlarında tanımlayamadığım başka bir şey de var.

Saçları, her zamanki titiz sabah rutinine aykırı olarak, karışık ve yıkanmamış dalgalar halinde yastığın üzerine yayılmıştı. Gözlerinin etrafındaki koyu halkalar, tipik ergenlik çağı uykusuzluğunun mor lekeleri değil, gerçek yorgunluğun gölgeleriydi.

"Ne oldu?" diye soruyorum, kafamda çalan alarm zillerine rağmen kendimi kontrol altında tutarak.

"Hiç bir şey."

Yine çok aceleci davrandım. Çok savunmacıydım.

Masasının sandalyesine oturuyorum, ellerindeki ufak titremeleri görebilecek kadar yakın ama onu sıkıştırmayacak kadar da uzakta.

Gözleri benimkilerden kaçıp sonra tekrar bana dönüyor ve bu tedirginliği, söyleyebileceği herhangi bir yalandan daha çok acı veriyor.

"Bana neler olup bittiğini anlatmanı istiyorum," dedim, kalbim bileğimden belli olacak kadar hızlı çarpıyordu.

Yutkunup başını bir kez salladı. "Kendimi iyi hissetmiyorum."

Aramızda duman kadar kırılgan ve kavranması imkansız bir yalan asılı duruyor. Daha çok baskı yapabilir, gerçeği talep edebilir, onun adına yıllarca yaptığım fedakarlıklarla kazandığım yetkiyi kullanabilirdim.

Ama battaniyeyi tutuş şekli, gözlerini kırpmadan... Bütün bunlar, ergenlik isyanından veya itiraf etmekten korktuğu küçük bir sorundan daha derin bir meseleye işaret ediyor.

"Bana enseni göster."

Sözler ağzımdan çıkmadan önce şüphe aklıma yerleşiyor; bu, Omegaların kontrolleri dışındaki güçlere karşı savunmasız oldukları bir dünyada yıllarca yaşamının getirdiği içgüdüsel bir tepki.

Yüzü bembeyaz oldu, bu da gözyaşları yanaklarından aşağı dökülmeden önce yeterli bir teyitti. Titreyen parmaklarıyla battaniyeyi indirdi ve sırtı bana dönük şekilde yan tarafına döndü. Titreyen bir elle uzun saçlarını kaldırarak soluk tenindeki çirkin kırmızı izi ortaya çıkardı. Kenarları pürüzlüydü, sahiplenmeden çok bir hırpalama gibiydi. İstenmeyen. Kontrol dışı.

Bu kalıcı değil, bir bağ değil. Henüz değil. Ama kişiye önümüzdeki otuz gün boyunca Alfa Hakları vermek için yeterli. Ve bu otuz gün bile fazla.

Küçük kız kardeşimin boynundaki biyolojik sahiplik damgasını görünce ciğerlerim işlevini yitiriyor.

Göz bebeklerim o kadar hızlı genişliyor ki odanın kenarları bulanıklaşıyor, çevresel görüşüm beynimin arka kısmının avcı gibi odaklanmasına kurban ediliyor. Boynumdaki nabız gümbür gümbür atıyor, kan savaş ya da kaç tepkisine hazırlanmak için hızla akıyor.

Birileri ağzını kız kardeşimin tenine dayadı. Birileri izinsizce dişlerini etine geçirdi. Birileri onu mal mülk olarak sahiplendi.

Sağ elim sıkı bir yumruk haline geliyor, tırnaklarım avuç içimin derisini deliyor. Kan, sinir sistemimde çatırdayan saf öfkenin statik gürültüsüne karışarak, küçük yarım ay şeklinde birikiyor.

Ayakta dururken oda altımda eğiliyor. Tansiyonum yükseliyor ve görüş alanımın kenarlarında siyah noktalar beliriyor. Nefeslerimi sayıyorum, her nefes alışımı ve verişimi ölçerek onun önünde patlamaktan kendimi korumaya çalışıyorum.

"Burada kal," diyebildim zar zor, kelimeler boğazımdan kazınarak çıktı. "Bana bir dakika ver."

Cevap vermeden, battaniyesinin içine daha da gömüldü; yetmiş iki saat önce olduğu kendine güvenen genç kızdan çok, yeniden bir çocuğa dönüşmüştü.

Odasından yavaşça çıkıp kapıyı kapatıyorum, oysa vücudumdaki her hücre şiddet için çılgılık atıyor.

"Ash?" diye seslendi Lena arkamdan.

"Hemen döneceğim," diye söz veriyorum, sesim sanki bana ait değilmiş gibi çıkıyor.

Yatak odama giden koridorda beş adım. Vücudum bastırılmış öfkeyle titrerken, bu beş adım sanki beş mil gibi geliyor. Kendimi kapısından uzaklaşmaya zorlarken, ayaklarımın altındaki zemin dalgalanıyor gibi.

Yatak odamın kapısı, konfordan ziyade işlevselliğe odaklanmış, sade ve kullanışlı bir alana açılıyor. Düz çarşafli bir yatak. Giysilerin kategoriye göre katlandığı bir şifonyer. Faturaların vade tarihine göre üst üste yığıldığı küçük bir masa. Dekoratif hiçbir şey yok. Hayatta kalma zorunluluğunun ötesinde, kim olduğumu anlatan hiçbir şey yok.

Kapı arkamdan kapanıyor ve uyuşmuş parmaklarımla kilidi çeviriyorum.

Sonra paramparça oluyorum.

Yumruğum duvara çarptı, darbenin şiddeti kolumdan omzuma kadar yayıldı. Parmak boğumlarımda, uzaklardan gelen, başka birine aitmiş gibi bir acı belirdi. Duvara tekrar vurdum, bu sefer daha sert, öfkemle alçıpan duvarın dayanamayıp kırıldığını hissettim.

Göğsümden ilkel ve kırık bir ses yükseliyor, boğazımı tırmalıyor ama onu geri yutuyorum, bunun yerine harekete dönüştürüyorum.

Kolumu şifonyerin üzerinde savurdum, deodorant, bozuk paralar ve fişler etrafa saçıldı. Küçük seramik tabak yere düşüp paramparça oldu ve midem bulandı. Bunu Lena yapmıştı.

Yine de durmuyorum. Duramam.

Çalışma sandalyesi de gürültüyle devrilerek düşüyor. Düzenli alanı, yani kontrol yanılısamamı yok etme ihtiyacıyla yatağı karyoladan ayırıyorum.

Beş yıl boyunca onu korudum. Beş yıl boyunca kendimi canla başla çalıştırdım. Beş yıl boyunca arkadaşlarının geçmişini araştırdım, her sabah

onu otobüse veya okula kadar götürdüm, çift kilitler, kapı zincirleri ve öz savunma dersleri aldım.

Hepsi. Faydasız.

Devrilmiş yatağı tekmeliyorum, kalçam burkulma nedeniyle ağrıyana kadar ayağımı tekrar tekrar yatağa vuruyorum.

Zihnimin bir köşesinde, bozuk bir bilgisayar programı gibi hesaplamalar dönüp duruyor. Bu nasıl oldu? Ne zaman? Kim bu kadar yaklaşmış olabilir? Onu okuldan mı takip ettiler? Ben isteyken mi eve girdiler? Gitmemesi gereken bir yere mi gitti? Ben neyi kaçırdım?

Onu güvende tutmak için inşa ettiğim her şey. Feda ettiğim her şey.

Yeterli değil.

Öfke sisinin arasından gerçeklik kendini yeniden gösterirken, yatağın yanına diz çöküyorum, nefesim kesik kesik geliyor.

Lena'nın şu anda bana ihtiyacı var. Benim bu kırık, şiddet dolu halime değil. O, her zaman istikrarsız bir dünyada sığınağı olmuş olan kardeşine ihtiyaç duyuyor.

Vücudumdaki acıya odaklanıyorum, onu kendimi şimdiki zamana odaklamak için kullanıyorum. Çatlak parmak eklemlerimdeki yanma hissi beni bedenime geri çekiyor, hâlâ kontrol gerektiren fiziksel varlığımı hatırlatıyor.

Bir nefes alın, dörde kadar sayın. Yedi saniye nefesinizi tutun. Sekiz saniye nefes verin.

Tekrar.

Ve yine.

Yıllar önce, ders sırasında panik atak geçirdiğimde, öğretmenler veli toplantılarına gelmeyen ebeveynler hakkında soru sorduğunda, sosyal hizmet görevlileri kapıya gelip cevaplayamadığım sorular sorduğunda öğrendiğim bir teknik.

Kalp atışım yavaşlıyor. Kulaklarımdaki uğultu diniyor. Görüşüm daralıyor ve sonunda tüm odayı ve kontrolümü kaybetmemin kanıtlarını yerlere saçılmış halde görebiliyorum.

Beş dakika daha. Bu çöküş için kendime izin verdiğim tek süre bu. Beş dakika saf, bencil bir öfke, sonra tekrar onun abisi olmak zorundayım. Onun koruyucusu. Başarısız olsam bile.

Yaşananlara rağmen, olması gerekenden daha sağlam bir şekilde ayakta duruyorum. Beş yıldır bizi hayatta tutan o soğuk hesap, öfkemden

kaynaklanan açık yaranın üzerinden ikinci bir deri gibi kayarak geri dönüyor.

Bunu yapanı bulacağım ve bedelini ödeteceğim. Ama önce bilgiye ihtiyacım var.

Önce koridordaki banyoya gidiyorum, parmak boğumlarımdaki kanı temizliyorum ve Lena'nın görmemesi için parmaksız bir eldivenle kapattığım bir gazlı bezle sarıyorum.

Sonra odasına geri dönüp kapıyı çaldım. "Lena? İçeri girebilir miyim?"

Bir an duraksadı, sonra yumuşak sesiyle "Evet." dedi.

Dairenin soğukluğuna karşı uzun kollu, bol pijamalar giymiş halde yatağının kenarında oturuyor. Saçları öne doğru sarkarak yüzünü örtüyor.

Masadaki yerime geri döndüm ve yaralı elimi cebime soktum.

Gözleri kızarmış ve tedirgin bir şekilde, bir anlığına gözlerimle buluştu, sonra hızla başka yöne kaydı. "Sorun yok," dedim. "Şu an güvendesin. Ama bana ne olduğunu anlatmanı istiyorum."

Bana bir isim ver. Bana bir yer ver. Bu Alfa'nın bir daha kız kardeşime dokunmasına asla izin vermeyeceğim.

Lena boğazını temizledi, sessiz odada ses boğuk ve acı vericiydi. "Baskılayıcı ilaçlarımı sattım."

Sakinliğimi korumak için çok çabalıyorum. "Devam et."

"Riskleri anladım," diye devam ediyor, ellerinin arasında battaniyeyi bükerek. "Onlar olmadan neler olabileceğini de anlıyorum. Ama..." Nefesi kesiliyor. "Paraya ihtiyacım vardı."

Masadan kalkıp kapıya doğru ileri geri yürüdüm, ellerimin titrediğini görmesin diye aramızda mesafe bıraktım. "Ne için?"

Lena'nın omuzları içe doğru kıvrıldı. "Okul işleri. Hesap makinem geçen ay bozuldu ve yakında AP Matematik sınavımız var. Sonra laboratuvar partnerim kimya projemizin kendi payına düşen kısmını ödemeyi reddetti."

Yutkundu, sesi odanın her yerinden duyuldu. "Rehber öğretmenim üniversite başvuruları için daha fazla ders dışı aktiviteye ihtiyacım olduğunu söyledi, bu yüzden Model Birleşmiş Milletler'e katıldım, ama ücretler..."

Ona doğru döndüm, bir yandan her bir eşyanın maliyetini hesaplayıp, uyuşturucu maddelerin piyasa değeriyle karşılaştırırken, diğer yandan tepkimi kontrol etmeye çalıştım. Rakamlar tutmuyordu. Kesinlikle dolandırılmış olmalıydı.

"Sana söylemeliydim," diye fısıldadı, parmakları tişörtünün etek ucuna dolanmıştı. "Seninkini almalıyım."

Bu itiraf aramızda bir taş gibi düşüyor, havada dalgalanıyor. Çalınan baskılayıcılarının yerine benimkiler geçecekti, bu da beni korumasız bırakırken onu güvende tutacaktı. Bunun mantığı yakıcı.

Masaya doğru geri çekilip kenarına oturdum. "Ne zaman?"

"Üç hafta önce. Son Heat yarışması bittikten hemen sonra." Elinin tersiyle burnunu siliyor. "Bir sonraki yarışmadan önce bir çözüm yolu bulmak için vaktim olduğunu düşünmüştüm."

Üç hafta. Zaman çizelgesi zihnimde yerine oturuyor. Neredeyse bir aydır korunmasızdı, okuldan eve yalnız yürüyordu, otobüse biniyordu, feromonlarına kapılabilecek Alfa erkeklerle dolu bir dünyada yolunu bulmaya çalışıyordu.

"Ne oldu?"

Lena'nın nefes alışverişi hızlandı, göğsü kısa aralıklarla inip kalkıyordu. "Cuma akşamı bir çalışma grubundan eve dönüyordum. Hava kararmaya başlamıştı ve adet döngüm yeni başlamıştı, yani bir sorun olmamalıydı. Ama otobüs durağından beri beni takip etti."

Sözleri şimdi daha hızlı dökülüyor. "Başka bir yoldan gitmeye çalıştım ama Elm Sokağı'nda, tam da sokak lambasının bozuk olduğu yerde bana yetişti."

Çenemi o kadar sıkı sıkıyorum ki dişlerim çatlayabilir. Bu arızayı defalarca bildirdim.

"Bileğimi tuttu." Eli diğer bileğine kaydı, sanki dokunuşunun hayaletini silmeye çalışıyormuş gibi o noktayı ovuşturdu. "Sahipsiz olduğumu koklayarak anlayabildiğini ve bir Omega'nın yalnız başına dışarıda olmasının güvenli olmadığını söyledi."

Duraksadı, boynuna doğru bir kızarıklık yayıldı. "Bana dokunduğu için kardeşim onu öldürmeden önce gitmesini söyledim."

Onun bana olan inancı karşısında kalbim sıkışıyor, oysa ben bu inancı boşa çıkardım.

"Bana güldü," diye fısıldıyor kırık bir sesle. "Evde gerçek bir koruyucum olsaydı, kokum hazır olduğumu belli etmezdi dedi."

"Başka bir yerine dokundu mu?"

Tekrar ağlamaya başlıyor. "Onu uzaklaştırmaya çalıştım ama o..."

Midem bulanıyor ama yutuyorum. "Onun adı."

Bu bir soru değil.

Lena yanaklarını kollarıyla sildi. "Danny. Pine ve 4. Cadde köşesindeki içki dükkanında çalışıyor."

Burasını tanıyorum. Söylentilere göre burası Vartanian ailesinin kara para aklama işinin paravanı ve kapılarının on metre ötesinde gerçekleşen uyuşturucu satışlarını bir türlü kaydedemeyen kameralar var.

"Başka ne söyledi?"

"Bana iyilik yapıyormuş." Dudakları tiksintiyle kıvrıldı. "Beni işaretledikten sonra diğer Alfaların beni rahat bırakacağını söyledi." Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Çok hızlıydı. Bir dakika konuşuyordu, bir dakika sonra beni yere sermişti ve dişleri..."

Eli ensesine doğru yükseliyor, yaraya dokunmadan üzerinde bir süre bekliyor.

Beynim olasılıkları tek tek gözden geçirip, uygulanabilir maddelere ayırırken ben hareketsiz kalıyorum. Polise haber vereyim, Brickwell'de bir Omega'yla ilgilenmeyeceklerdir. Uzaklaştırma emri için evrakları hazırlayayım, ki bunu karşılayamayız ve Alpha Rights lehine reddedilebilir. Danny'yi kendim bulayım.

Üçüncü seçenek, dışarıdan herhangi bir onay gerektirmiyor, daha önce bizi hayal kırıklığına uğratmış bir sisteme ihtiyaç duymuyor ve sahip olmadığımız paraya da gerek duymuyor.

"Dedi ki..." Lekeli yüzünü battaniyeyle sildi. "Geri dönmezsem sana zarar vereceğini söyledi. Ne yapacağımı bilemedim. A-ama, halledebilirim."

"Şşş. Öyle konuşma." Gözlerim bir noktaya kadar daralıyor. "Ne zaman geri döneceğini söyledi mi?"

"Cuma günü. Bana, eğer gelmezsem beni almaya birini göndereceğini söyledi."

Dört gün. Zaman çizelgesi değişiyor, düşünme yerini aciliyet alıyor.

Ayağa kalkıp mutfaka gittim ve ellerimi meşgul tutmak için ona bir bardak su doldurdum. Geri döndüm ve bardağı komodinin üzerine koydum, parmaklarım titremeden ona uzatabileceğime güvenemiyordum.

"İçmek."

Boğazı yutkunurken kasılarak itaat ediyor.

"Hiçbir yanlış yapmadın," dedim ona tekrar, içimde yükselen öfkeye rağmen sakinliğimi koruyarak. "Ben hallederim."

Yüzünde bir anlık korku belirdi, benden değil, yapabileceklerimden korkuyordu. "Ne demek istiyorsun?"

Yalan söylemeyi, ihbar etme ve uzaklaştırma kararları alma konusunda işe yaramayacak boş laflar etmeyi düşünüyorum. Bir keresinde küçük kız

kardeşimi tehlikeli bir ortamda bırakmak zorunda kalmıştım ve onu neredeyse kaybetmiştim. Yıllar sonra onu eve getirdiğimde, ona her zaman gerçeği söyleyeceğime söz verdim.

“Bu, sana bir daha dokunmayacağı anlamına geliyor.” Öne eğildim, parmaklarım hafifçe omzuna dokundu. “Cuma günü değil. Asla.”

Yüzünde önce rahatlama, sonra endişe belirdi. “Ash, hayır. O bir Alfa ve çok iri. Ona dokunamazsın—”

“Ben hallederim,” diye tekrarlıyorum konuyu kapatan bir tonda. “Şimdi suyunu iç ve giyin. Sekiz on beş otobüsüyle kliniğe gideceğiz.”

“Pekala,” diyor titrek bir sesle ve ben oturma odasına giderken itaatkar bir şekilde bardağı yudum yudum bitiriyor.

Orada telefonumu çıkarıp Ironclad'e bir mesaj göndererek vardiyamı iptal ettim.

Rockhaven'deki Omega Outreach Kliniği'ne otobüsle ulaşmak bir saat sürüyor. Kliniğin ofisi, bir dişçi ve bir terapistin muayenehanesi arasında, lüks bir alışveriş merkezinin en üst katında yer alıyor.

Brickwell'e bir tane yapılacağına dair söylentiler var, ancak bu hala bir yıldan fazla sürecek çünkü bizim berbat bölgemizdeki yıkılan apartman kompleksinin yerine uygun fiyatlı konutlar yapılacak.

Bekleme odası temiz, kapının her iki yanında duvarlara dizilmiş rahat koltuklar var ve bekleyen hastaları, Lena'nın adını alan ve bize doldurmamız için bir form veren resepsiyon görevlisinden ayıran bir cam bölme bulunuyor.

Lena yanımda bulunan sandalyeye büzülüp sindi, omuzları öne doğru çökmüş, kazağının yakasını Mark'ı örtmek için yukarı çekmişti. Parmak uçları dizlerinde sinirli bir şekilde tıkrıyordu ve ben de elinin üzerine elimi koyup, hiçbir şey söylemeden bu hareketi durdurdum.

Duvarlarda Omega haklarını, Heat güvenliğini, sigorta yasalarını ve Salı gecesi destek gruplarını savunan posterler asılı.

Diğer Omegalar da bizimle birlikte bekliyor, her biri tek başına oturuyor. Hiçbiri göz teması kurmuyor. Bileklerinde morluklar olan genç bir adam telefonuna bakıyor. Orta yaşlı bir kadın titreyen elleriyle formları

dolduruyor. Lena'dan çok da büyük olmayan bir genç kız, kız kardeşimin yakası kadar yukarı çekilmiş yakasıyla dergiyi okumadan karıştırıyor.

Panomdaki formlarda sahip olmadığımız sigorta bilgileri ve sağlayamayacağımız ödeme yöntemleri isteniyor. Mali yardım kutusunu işaretliyorum ve ziyaret nedenimiz bölümüne "acil servisler" yazıyorum.

Lena eğilerek fısıldadı: "Ya polisi ararlarsa?"

Ona güven vermek için elini sıktım. "Biz istemedikçe yapmazlar."

Bu tamamen doğru değil. Kliniğin, reşit olmayanlara yapılan izinsiz işaretlemeleri bildirme konusunda yasal bir yükümlülüğü var, ancak bunu yalnızca Lena Alfa'yı bildirirse yapabilirler ve biz buraya bunun için gelmedik.

Mavi üniformalı bir hemşire Lena'nın adını çağırıyor ve biz de tezgahın arkasındaki kadının zile basarak içeri girmesi gereken bir kapıdan onu takip ediyoruz.

Bizi, üzeri kağıtla kaplı bir masa, tekerlekli bir tabure, pompalı sabunluklu bir lavabo ve şifreli kilitli bir dolap bulunan bir muayene odasına götürüyor. Bilgisayar monitöründe, steril yüzeylere mavi bir ışık yayan, yüzen tıbbi sembollerden oluşan bir ekran koruyucu görüntüleniyor.

Hemşire, arkasından kapıyı kapatırken, "Doktor birazdan gelecek," dedi.

Lena masanın üzerine oturuyor, altındaki kağıt hışırdıyor.

Tavan karolarını, yer karolarını sayıyorum, odanın metrekare cinsinden alanını ve kapıya kadar olan basamak sayısını hesaplıyorum. Her şey kontrolden çıkma tehdidi oluşturduğunda sayılar beni gerçekçi tutuyor.

Kapıya hafif bir tıkırtı duyulur ve atkuyruğunda gümüş bir tutam saç olan bir adam içeri girer. Beyaz önlüğünde Dr. Walton yazılı bir isim etiketi ve Omega savunuculuğunun sembolü olan mor kurdele şeklinde bir rozet bulunur.

"Lena Halloway?" Bakışları ikimiz arasında gidip geldi, sonra bana odaklandı. "Peki siz kimsiniz?"

"Ash Halloway." Ona not defterini uzattım. "Kardeşi ve yasal vasisi."

Bunu sorgusuz sualsiz kabul eder ve Lena'ya döner. "Benim adım Doktor Walton, ama isterseniz bana Peter diyebilirsiniz. Ben bağlı bir Alfa'yım, ama başlamadan önce, bugün doktorunuz olmamda bir sakınca var mı?"

Lena başını salladı.

Formu okuyor. "Acil servisler için burada olduğunuz yazıyor?"

"Evet," diye fısıldadı Lena.

Doktor Walton tabureye oturuyor. "Bana anlatmak ister misin?"

"Ben, şey..." Bana güven verici bir bakışla baktığında, devam etmesi için işaret ettim. "Baskılayıcı ilaçlarım bitti ve dışarıda, halka açık bir yerdeyken ateşim yükseldi."

"Anlıyorum." Ellerini kavuşturdu. "Bu ne zaman oldu?"

Lena kuru dudaklarını yaladı. "Cuma gecesi."

"Peki, Heat cihazınız ne kadar süre dayandı?" diye nazikçe soruyor.

"Sadece birkaç saatliğine." Yanakları kızardı. "Hiç uzun süren kızgınlık dönemlerim olmadı."

"Peki bu karşılaşma bir iz bıraktı mı?" diye soruyor.

"E-evet."

"İnceleyebilir miyim?"

Lena muayene masasında öne eğilip yakasını aşağı çekerek ensesini gösterirken parmak boğumları bembeyaz oldu.

Dr. Walton'ın dokunuşu klinik bir yaklaşımdır; eldivenli parmakları nazik ama mesafeli bir şekilde yaranın kenarlarını yoklar.

Lena yüzünü buruşturdu ve ben de aynı şekilde midem bulandı.

"İşaret kalıcı olacak," diye onaylıyor Dr. Walton ve midem bulanıyor. "Geçici bir bağ kuracak kadar derin."

Kardeşimi incelerken eldivenlerini çıkarıyor. "İşaret kabaca yapılmış. Bu belki de ateşin etkisiyle olmuş olabilir, ama rızaya dayalı mıydı?"

"Eğer kastettiğiniz buysa, onu ihbar etmek için burada değilim," diyor dudağını ısırarak.

Kaşları çatıldı. "Emin misin?"

"Evet," diyor.

Sandalyesinde dönerek dolabın çekmecisini açtı. "Fikrinizi değiştirmeniz ihtimaline karşı birkaç fotoğraf çekip örnek almamızda sakınca var mı?"

Lena panik içinde bana döndü.

"Biz sadece acil doğum kontrol hapları için geldik," diyorum onun adına, midem bulanarak. "Ve daha fazla alana kadar baskılayıcılar için."

"Anlıyorum. Elbette size bunları verebiliriz." Çekmeceyi kapatıp kilitli dolaptan ilaçları almak için ayağa kalktı.

Kağıt bir kaptaki, plastik bir bardak suyun yanında duran hap, böyle bir öneme sahip olamayacak kadar küçük ve zararsız görünüyor.

Lena titreyen elleriyle ilacı alıp yuttuktan sonra doktor konuşmaya devam etti.

Doktor Walton, "Yan etkiler yaşayacak," diye uyarıyor. "Mide bulantısı, yorgunluk ve muhtemelen kusma. Önümüzdeki yirmi dört ila kırk sekiz saat boyunca dinlenmesi gerekiyor. Bu hafta okula gitmeyecek."

Zihnindeki hesaplamalar değişiyor. Çalışma programım, birikimlerim, bu ay ödenmesi gereken faturalar... Her şeyin yeniden düzenlenmesi gerekiyor.

"Baskılayıcılar kızgınlık belirtilerini en aza indirecek ancak ortadan kaldırmayacak. Yeni bir işaretle, biyolojisi Alfa yakınlardaysa yine de ona tepki verecektir." Dr. Walton, durumu hafif bir endişeyle açıklıyor. "Bir sonraki kızgınlık döngüsüne kadar onu mümkün olduğunca evde tutun."

Zihinsel zaman çizelgemde bir dizi başka değişiklik daha.

Dr. Walton bir çekmeceyi açıp bir paket çıkardı ve bana uzattı. "Bunlar Alpha'yı bildirmek için. Ayrıca destek grupları ve hukuki yardım hakkında da bilgiler var." Parmakları paketin üzerinde oyalandı. "Sistem mükemmel değil, ama yardımcı olabilir."

Zarfı alıp katlıyorum ve ceketimin cebine koyuyorum. "Yardımanız için teşekkür ederim."

"Gitmeden önce, size bunu vereyim." Başka bir dolaptan plastik bir poşet çıkarıyor. "Çok bir şey değil, ama her kuruşun faydası var."

Bana bakıp gülümseyerek ikinci bir cümle daha ekledi: "Kesinlikle bir zararı olmaz."

Kutuyu açıp içindekileri inceledim ve ucuz bir ense koruyucu buldum; basit tokalı, rızaya dayalı cinsel ilişki sırasında kazara iz oluşmasını önlemek için tasarlanmış, ancak çıkarması da oldukça kolay bir modeldi. Altında ise prezervatifler, bir diş bariyeri ve bir haftalık doğum kontrol hapi gördüm.

Lena kendi çantasını kontrol ederken kıpkırmızı oldu ve ben de hiç yorum yapmadan çantayı ondan aldım.

Tekrar dışarı çıktığımızda, soğuk sonbahar havası ince ceketlerimizi delip geçiyor ve Lena, ilaçların etkisiyle zaten yavaşlamış hareketleriyle, yürürken bana yaslanıyor.

Kolumu omuzlarının etrafına sararak onu rüzgara karşı dengede tutuyorum.

Geçmişte olanları düzeltemem. Ama bundan sonra ne olacağına karar verebilirim.

Akşam karanlığı, mavi gölgeler halinde perdelerin arasından süzülerek Lena'nın odasını yarı aydınlık bir mağaraya dönüştürüyor. Yatağının kenarına oturuyorum, yatak şiltesi onu bana doğru eğiyor. Acil doğum kontrol hapları gözlerinin altında koyu halkalar oluşturmuş, teni o kadar solgun ki şakaklarındaki mavi damarları görebiliyorum.

Saçları yastığın üzerine karışık dalgalar halinde yayılmış, bir saat önce yükselen ateş nedeniyle kökleri nemliydi. Ağzından nefes alıyor, her nefes verişinde vücudunda etkisini gösteren ilaçların acı kokusunu taşıyordu.

Dışarıda, işten dönen insanların trafiği yoğunlaşıyor, kavşakta çok yakına girenler korna çalıyor. Normal bir Pazartesi akşamı sesleri, ama artık hiçbir şey normal değil.

Lena battaniyenin altında kıpırdanıyor, parmakları yorganı sıkıca kavriyor. Boğazından küçük bir ses çıkıyor, rahatsızlık ya da üzüntü ifadesi olabilir, ve ben de yaklaşıyorum.

"Suya ihtiyacınız var mı?"

İlaçtan dolayı göz bebekleri genişlemiş bir halde bana doğru gözlerini kırıştırdı. "Karnım ağrıyor."

Komodinin üzerindeki bardağı alıp dudaklarına yaklaştırdım. "Küçük yudumlar."

Başını çevirmeden önce iki damla su damlatmayı başarıyor, çenesinden sular akıyor. Su damlacıkları boynuna ulaşmadan önce battaniyenin köşesiyle yakalıyorum.

"Doktor bulantının yarına kadar sürebileceğini söyledi," diye hatırlattım bardağı yere bırakırken. "Uyuyarak geçirmeye çalış."

Lena kıpırdanıyor, hareket vücudunu sarsınca yüzünü buruşturuyor. İlaç, vücudunda zehir gibi etki ediyor; gerekli ama acımasız. Battaniyeyi omuzlarının etrafına sarıp, çenesinin altına sıkıştırıyorum, tıpkı küçükken, tüm bunlar olmadan önce, onu her şeyden koruyormuş gibi yapabildiğim zamanlarda yaptığım gibi.

Eli elimi kavradı, parmakları tenimde soğuk bir şekilde değdi. "Şimdi ne olacak?"

Okula ne olacak? Alfa'ya ne olacak? Vücuduna ne olacak?

En acil soruna odaklanıyorum. "Sen dinlen. Okulu aradım. Bu hafta hasta olduğun için okula gelemeyeceksin."

"Peki ya Alfa?" Korkusu içimi burkuyor. "Ne yapacaksın?"

Terli alnından öpmek için eğildim. "Soru sorma."

Lena'nın elimdeki tutuşu gevşedi. "Peki ya işleriniz?"

"Zaten halledildi." Bu da bir başka yarım doğru. İkisinden de izin aldım, bunun bana bir veya iki pozisyonumu kaybettirebileceğini biliyordum. Ama bazı şeyler maaştan daha önemlidir. "İyileşene kadar burada olacağım."

İlaç onu tekrar uykuya doğru çekerken göz kapakları yeniden ağırlaşıyor. "Özür dilerim."

Bu sözler kalbime bıçak gibi saplanıyor. "Üzülecek hiçbir şeyin yok."

"Baskılayıcı ilaçlardan sana bahsetmeliydim." Gözyaşları sözlerini boğuyor. "Başka bir yol bulmalıydım."

Alnındaki saçlarını elimle düzelttim. "İkimiz de farklı davranmalıydık. Ama olanlar senin suçun değildi."

Uyku onu tekrar ele geçirirken nefes alışverişi derinleşiyor, ama parmakları hâlâ benimkilerle kenetlenmiş durumda. Elimi çekmeden önce tutuşunun gevşemesini bekliyorum.

Gece çöktükçe oda daha da kararıyor. Sokak lambaları yanıp sönüyor ve panjurların aralarından tavana turuncu çizgiler yansıtıyor. Lena uyurken yüzündeki gerginlik azalıyor ve genç, tasasız bir görünüm kazanıyor.

Uykusunu bölmemek için hareketlerimi yavaşlatarak ayağa kalkıyorum. Ayağa kalktığımda yatak yükseliyor ve o da yan tarafına dönerek battaniyeyi omuzlarının etrafına daha sıkıca çekiyor. Dudaklarından hafif bir ses çıkıyor ve nefesi tekrar düzene girene kadar donakalıyorum.

İş çantamda taşıdığım bıçağı bilemem gerekecek. Lokantadaki işim için giydiğim siyah kıyafetler ise farklı bir amaç için kullanılacak.

Kapı eşiğinde durup kız kardeşime son bir kez bakıyorum. Uykusunda alnındaki endişe çizgileri kayboluyor ve sanki ilk vasisi olduğum on iki yaşındaki haline geri dönmüş gibi.

Bu manzara azmimi daha da güçlendiriyor. O, korkmadan uyumayı, birinin onu takip etmesinden korkmadan yürümeyi, bedeninin bir mal gibi muamele görmeden var olmayı hak ediyor.

Seslenirse duyabilmek için kapıyı aralık bırakıyorum. Koridorda, içimde yerleşen soğuk kesinlikle örtüşen, yoğun ve tam bir karanlık çöküyor.

Haftanın sonuna kadar, bir Alfa benim aileme zarar verdiğinde neler olacağını öğrenecek.

Servis merdiven boşluğu çamaşır suyu ve idrar kokuyor ve bu kokuların karışımı üç günlük gözetimden sonra burnumu yakıyor. Katlar arasındaki sahanlıktan Danny'nin dairesinin kapısını net bir şekilde görebiliyorum. Daire 4C. Dördüncü kat, asansörden üçüncü daire.

Pazartesi günü, Danny'yi çalıştığı yerden dairesine kadar takip ettim ve saat dokuz on üçte elinde bir poşet votka ile eve geldi.

Salı, sekiz elli yedi, aynı rutin.

arşamba günü, yanında başı ne eğik ve omuzları kamburlaşmış günü bir kadınla gelmesiyle küçük bir sapma yaşandı. Saat on yirmide birlikte içeri girdiler. Gece yarısı tek başına çıktı, makyajı dağılmış ve yakası boynuna kadar çekilmişti.

O işteyken, dairesine gizlice girdim ve kadın düzenini haritalandırdım; katına giriş ve çıkışın en hızlı yollarını, merdiven boşluğu ile kapısı arasındaki mesafeyi ve güvenlik ışıklarının yirmi saniyelik gecikmesini ezberledim.

Davranış kalıplarını doğrulamak için daha fazla zamanım olmasını tercih ederdim, ancak Cuma günü hızla yaklaşıyor ve zamanım kalmadı.

İçki dükkanındaki gece vardiyası müdürü perşembe günleri çalışıyor, bu da Danny'nin saat sekiz buçukta işten ıkıtığı anlamına geliyor. Köşe bakkalından sigara almak için yaptığı her zamanki ziyareti de hesaba katarsak, eve dokuz civarında dönmesi gerekiyor.

Altmış iki dakikam var.

Merdiven boşluğundan çıkarken sırt çantam omuzlarımda sürükleniyor, kimliğimi gizlemek için beyzbol şapkamı aşağıya indirmişim ve hareketlerim rahat ama amaçlı.

Koridor her iki yönde de bomboş uzanıyor ve ben de tereddüt etmeden, sanki oraya aitmişim gibi Danny'nin kapısına yaklaşıyorum. Kilit basit bir sürgü kilidi, amatörleri dışarıda tutmaya yetecek kadar iyi, ama benim eğitilmiş parmaklarım için hiçbir zorluk teşkil etmiyor.

Lateks eldivenlerimi giyip aletlerimi kapının yanındaki halının üzerine seriyorum, bir gergi anahtarı ve bir kanca ucu seçiyorum.

Otuz saniye içinde içeri giriyorum.

Kapıyı arkamdan kapatıp daireyi hızlıca gözden geçirdim. Hava, bayat bira ve yıkanmamış çamaşır kokusuyla ağırlaşmıştı, buna bir de Alpha feromonlarının belirgin misk kokusu eşlik ediyordu. Boş şişeler sehpanın üzerinde yığılmış, mutfak lavabosu ise muhtemelen geçen haftanın akşam yemeğinden kalma yemek artıklarıyla doluydu.

Duvarlardan birinde televizyon asılı, etrafı oyun konsollarıyla çevrili ve kumandaları yerde bırakılmış. Kirli çamaşırlar halının üzerinde küçük yığınlar halinde duruyor. Sehpanın üzerinde ise kadın vücudu şeklinde bir kül tablası oluşturulmuş, ezilmiş sigara izmaritleri bulunuyor.

Yanlarımda parmaklarım yumruk haline geldi. Kız kardeşime sahip çıkmaya cüret eden adamın tipi işte buydu.

Öfkeyi bastırıyorum ve sırt çantamdan malzemelerimi çıkarırken onu kontrol altına almaya çalışıyorum.

Oturma odasının zeminine serdiğim boyacı örtüsü hışırtıyla açılıyor. Fermuarlı bağları çantamın yanına, kullanıma hazır halde, boyutlarına göre diziyorum.

Sıradaki adım kimyasal kısıtlama; solunum yoluyla saniyeler içinde onu bilinçsiz hale getirecek hızlı etkili bir sakinleştirici. Bunu girişin yakınına yerleştiriyorum, kapı tamamen açıldığında devreye girecek şekilde ayarlıyorum. Cihaz oldukça masum görünüyor, oda parfümüyle karıştırılmak üzere tasarlanmış. Bu tür şeyleri karanlık ağda satın almanın ne kadar kolay olduğu korkutucu.

Tuzağı kurduktan sonra, Danny'nin erişebileceği silahlar için daireyi arıyorum. Mutfakta körelmiş bir çift biftik bıçağı buluyorum, bunları ulaşamayacağı bir yere, dondurucuya koyuyorum. Televizyonun yanındaki duvara yaslanmış bir beyzbol sopası var. Bunu da havluların altına, küvete saklıyorum.

Yatak odasının kapısı yarı aralık duruyor, buruşuk çarşaflar ve yere saçılmış daha fazla kıyafet görünüyor. Bir pizza kutusunun üzerinden atlayarak kapıyı daha da açıyorum.

Komodinin çekmecesini açıldığında prezervatifler, bir çakı ve kanımı donduran küçük bir şişe berrak sıvı ortaya çıkıyor. Tecavüz ilacı mı yoksa cinsel isteği artırıcı mı? Her iki seçenek de iğrenç. Her ikisi de yasa dışı. Onu kontrol etmeye gelen biri olduğunda polisin bulmasına bırakacağım.

Yatağının üzerindeki rafta spiral ciltli bir defter duruyor ve defteri açtığımda, sayfalar dolusu el yazısı notlar buluyorum. İsimler. Tarihler. Yerler. Koku profillerine ve kızgınlık dönemlerine odaklanan fiziksel tanımlamalar. Her bir Omega'nın komuta nasıl tepki verdiğine, hangilerinin karşı koyduğuna ve hangilerinin sessiz kaldığına dair notlar.

Sayfalarını karıştırırken midem bulanıyor. Bu bir günlük değil. Bu, onun bugüne kadar zarar verdiği her Omega'nın kataloğu.

Lena'nın adı en son eklenen isim, mürekkep henüz kurumamış. Adresimizi de eklemiş.

**CUMA GECESİ. ELM VE 4. CADDE KÖŞESİ. HAVA YENİ
ISINIYORDU. KARŞI KOYDU AMA KOMUTA YANIT VERDİ. MARK İYİ
KARŞILADI. BU GÜZEL KÜÇÜK SÜRTÜĞÜN EĞİTİME İHTİYACI VAR.**

Kız kardeşimin klinik değerlendirmesini okurken görüşüm daralıyor, kenarlardan karanlık sızıyor. Onun kaydının altına şunları yazmış:

KARDEŞ SORUN YARATABİLİR. GEREKİRSE HALLEDİN.

İçimdeki öfke soğuk bir odaklanmaya dönüşürken, parmağımla el yazısının üzerinden geçiyorum. Kanıtlar yerine oturuyor. Danny sadece kız kardeşimle yolları kesişen fırsatçı bir Alfa değil. Savunmasız Omegalara hedef alıyor, bu davranışı tekrarlıyor ve kayıt tutuyor.

Ve bunu yıllardır yapıyor.

Sayfaları sayıyorum, bazılarının zaten eksik olduğunu fark ediyorum ve kız kardeşimle ilgili bölümü, arkasındaki beş sayfayla birlikte, kalemin izini taşıyor olabileceği ihtimaline karşı yırtıp atıyorum. Sonra kitabı kapatıp bulduğum yere geri koyuyorum.

Belki bu durum ve uyuşturucular sayesinde polis, Danny'nin ölümünü soruşturmaya fazla zaman ayırmaz.

Saatime bir kez daha baktım. Sekiz elli iki. Yakında eve gelecek.

Oyun kılavuzları ve spor dergileriyle dolu bir kitaplığın bulunduğu duvar ile kitaplık arasındaki küçük boşluğa, kapının arkasına geçmeden önce ağızma ve burnuma bir maske takıyorum. Buradan, içeri girdiğinde beni görmeden kimyasal tuzağı görebiliyorum.

Saat dokuzu biraz geçiyor, bir anahtar kilide sürtünüyor, metalin metale sürtünme sesi vücudumda bir adrenalin seline neden oluyor. Duvara yaslanıyorum, nefesim neredeyse sessizleşiyor kapı açılırken.

Danny sendeleyerek içeri girer ve sanki kendi bölgesinde yalnız ve güvende olduğuna inanan birinin umursamazlığıyla kapıyı arkasından tekmeleyerek kapatır.

Eşiği geçtiği anda, tuzak hafif bir tıslama sesiyle tetiklendi. Kimyasal bileşik havaya yayıldı, görünmez ama etkili bir şekilde yoluna sis gibi yayıldı.

Danny, sakinleştiricinin etkisiyle kafası karışmış bir halde adımını atarken donakaldı. Göz bebekleri büyüdü ve ağzından bir soru çıktı ama bir türlü aklına gelmedi. Önce dizleri, ardından da gövdesi büküldü ve kaslarının kontrolü saniyeler içinde kayboldu.

Yere yığılırken, hızla ileri atılıp gömleğinin ve kemerinin arkasından tutarak yere düşüşünü yumuşattım, böylece komşular gürültüyü duymasınlar.

“Ne...” Ayakları güçsüzce tekmeliyor.

İlk etki yirmi saniye sürüyor ve motor fonksiyonlarının çoğunu ve komut verme yeteneğini ortadan kaldırıyor. Tam sedasyon altmış saniyede başlıyor. Kalan berrak bilincini kullanarak kalçalarımı döndürüyorum ve onu plastik örtünün üzerine itiyorum.

Ben onun yerde yatan bedeninin üzerinde dururken, nefes alışverişi kimyasal bilinçsizliğin derin ritmine giriyor; onu tıpkı bir kasabın et seçmesi gibi inceliyorum.

Danny, bilinci kapalıyken daha küçük görünüyor; kız kardeşimi dehşete düşüren geniş omuzları ve alfa yapısı, brandamın üzerinde cansız bir ağırlığa dönüşmüş durumda.

Çömelerek, çantamın dış cebinden aldığım ikinci cihazı çıkarıyorum. Bu, birincisinden daha küçük ve onu uyutmak için tasarlanmamış.

Bilinci kapalıyken onu öldürmek, hak ettiğinden daha iyi bir şey.

Kasları gevşek ve dirençsizken uyguluyorum, sakinleştiricinin etkisi geçmeye başladığı anda etkisini göstermesini sağlıyorum. Uyandığında beyni vücuduna hareket sinyali gönderemeyecek, ancak neler olup bittiğini anlayacak kadar bilinci yerinde olacak.

Uygulama aparatını atıyorum, temas noktasını siliyorum ve poşeti fermuarla kapatıyorum. Ayrıca dağıtıcıyı da kapının yanına alıp saklıyorum. Gereğinden fazla iz bırakmaya gerek yok.

Saate baktım. Sakinleştirici, vücut kütleline ve metabolizmaya göre etkileri değişmekle birlikte, onu yirmi dakika daha uyutmalı.

Bu sırada, koltuk altı lekelerinden yayılan ekşi ter kokusuna burun kıvrarak, adamın içki dükkanı üniformasını üzerinden çıkarıyorum. Onu, diğer kirli çamaşır yığınlarının arasına, ayırt edilemeyecek şekilde saklıyorum.

İlk plastik kelepçeyi kaldırarak ellerini arkadan, ayak bileklerini de birbirine bağladım. Sıradaki adım, ağzını tıkayan bir bandana; dişlerinin arasına sıkıştırıp başının arkasına sabitledim. Onu bir kütük gibi yuvarlayarak plastik kafesin ortasına getirdim.

Boynundaki mavi damarlar her kalp atışıyla birlikte belirginleşiyor, ince derisinin altından şah damarı görünüyordu. Hayat ne kadar kırılgan bir şey. Kesintiye uğratmak ne kadar kolay.

Bayılmasının üzerinden on sekiz dakika geçtikten sonra Danny'nin göz kapakları hafifçe titredi, bilinci yerine geldi.

Karşısındaki sehpanın üzerine oturuyorum, bıçağı dizimin üzerinde, onun görüş alanında dengede tutuyorum.

Danny durumunu fark ettiğinde, kafa karışıklığı yerini paniğe bırakır. Ani bir hareketle doğrulmaya çalışır, ancak bu girişim omuzlarının acınası bir şekilde seğirmesiyle sonuçlanır. Bir dizi plastik zeminde işe yaramaz bir santim kadar sürünür ve sonra tekrar hareketsiz kalır.

Göğsünden bir nefes koptu ve bu sefer daha sert bir şekilde tekrar denedi, ama bedeni itaat etmeyi reddetti, uzuvları titredi.

Bakışları birden bana çevrildi.

Kımıldamıyorum.

Bundan sonra panik hızla artıyor. Tekrar kendini denerken, omuzlarını yuvarlarken, bileklerini zorlarken, kalçalarını yukarı doğru iterken nefes alışverişinin sığlaşmasından ve telaşlılaşmasından bunu görebiliyorum. Her denemede kopukluk daha da belirginleşiyor. Koordinasyon olmadan güç. Etki gücü olmadan öfke.

İyi.

Ağızındaki bezin arasından boğuk bir ses çıkıyor, hırıltı ile yalvarış arasında bir yerde. Komut özelliğini kullanmak için kendini toplamaya çalışırken boynundaki kablolar belirginleşiyor.

Hiçbir şey olmaz.

Motor kilidi tutuyor.

Hazırlıkların karşılığını verdiğinde her zaman olduğu gibi, içimi bir memnuniyet dalgası kapladı. Kaynağı göz önünde bulundurarak bu ürünün ne kadar iyi olduğundan emin değildim, ama parasının karşılığını fazlasıyla verdi.

"Sen baygınken başlamayı düşündüm," diyorum, içimde alev alev yanan cehennemle uyuşmayan bir sakinlikle. "Ama bunun neden olduğunu anlamamı istiyorum."

Dizimdeki bıçağı hafifçe kaydırıyorum, böylece ışık keskin kenarına vuruyor.

Ağına tıklan bez yüzünden anlaşılmaz bir şekilde mırıldanıyor.

Defterinden kopardığım kağıtları çıkarıp ona gösterdim. "Gerçekten de ilginç okuma materyallerin var."

Panik dolu öfkenin yerini korku alıyor ve alnında ter damlaları beliriyor.

"Kız kardeşimden önce on altı kayıt vardı." Kağıtları tekrar yerine koyuyorum. "Onun üzerindeki hak iddianızın sizinle birlikte yok olmasını sağlamaya geldim, ama anlaşılan bir yandan da çöpleri temizleyerek topluma hizmet etmiş oluyorum."

Danny, ağına takılan bez yüzünden boğulma tehlikesi geçiriyor ve konuşmaya çalışıyor.

"Açıklamalarınız beni ilgilendirmiyor." Sehpanın üzerinden kalktım. "Siz bir koleksiyoncusunuz. Bir avcısınız. Ama bu sefer yanlış avı seçtiniz."

Göğsü hızlı hızlı inip kalkıyor.

"Kız kardeşim on altı yaşında," diye devam ediyorum, her kelimeyi özellikle vurgulayarak bunun neden olduğunu anlamasını sağlamaya çalışıyorum. "Okul malzemeleri için baskılayıcı ilaçlarını sattı çünkü ikisini birden karşılayacak param yoktu. Ve sen bu zayıflığından faydalanarak ondan asla geri verilemeyecek bir şey aldın."

Danny tekrar konuşmaya çalışıyor, çenesini oynattıkça ağızındaki bezin kumaşı tükürükle kararıyor.

"Alfa Komutunu bir daha onun üzerinde kullanmayacaksın." Bıçağı açtım, bıçak ağzı yukarıdaki lambanın ışığına yakalandı. "Ya da başka hiç

kimse üzerinde.”

Alnından gözyaşları süzülüyordu.

Ayak uçlarımda dengemi koruyarak öne eğildim. "Birini ilk kez parçalara ayırıyorum. Biraz zaman alabilir."

Ondan tiz bir inleme sesi geliyor ve gözleri daha da irileşiyor, göz bebeklerinin etrafındaki beyaz kısımlar tamamen görünür hale geliyor.

"Önce parmaklarını mı keseyim?" diye soruyorum, bıçağın ucuyla parmaklarını dürtüyorum. "Yoksa bütün elini tek seferde mi alayım?"

Yüksek perdeden gelen inilti geri dönüyor ve kapının dışındaki ayakkabı sürtünmesinin sesini neredeyse bastırıyor.

Hızla Danny'nin başının dibine diz çöktüm, saçlarından tuttum, başını geriye doğru çektim ve bıçağı atardamarına yerleştirdim. Şimdi yakalanırsam, en azından Danny'nin de benimle birlikte ölmesini sağlayacağım.

Kapı aralandı ve bir adam içeri girdi. Bana döndüğünde, onu tanıdığım için nefesim kesildi.

Lokantadaki Alfa o. Gözlerimiz buluşuyor ve o garip tanıma hissi beni tekrar sarsıyor. Maskenin ardında ve odanın diğer ucunda bile, onun temiz feromon kokusunu alıyorum ve buna karşılık nabzım hızlanıyor.

Sonra göz temasını keserek odayı taradı; plastik örtüye bağlı Danny'yi ve boğazına dayanmış bıçağımı gördü. Geniş omuzları çıkışı engelliyordu, arkasından kapıyı kapatıp kilitledi, tıpkı benim yapmam gerektiği gibi.

Dudaklarında hem yırtıcı hem de takdir dolu bir gülümseme belirdi. "Ne kadar da kıymetlisin, değil mi?"

Onun boğuk sesi odanın içinde yankılanıyor ve vücudumda, bu anda yeri olmayan, bıçağım hâlâ Danny'nin boğazına dayalıyken var olmaya hakkı olmayan bir sıcaklık dalgası yayılıyor.

"Kimsin sen?" diye soruyorum, yerimden kıpırdamadan, kalbimin aniden hızlanmasına rağmen bıçağı sabit tutarak. "Burada ne işin var?"

Sanki bir kafede sohbet ediyormuşuz gibi kapıya yaslandı, oysa az sonra bir cinayet mahallinin ortasındaydık.

"Benim adım Rowan. Buraya ne yaptığım konusuna gelince..." Gözleri yavaşça üzerimde gezindi ve bu da damarlarımdaki ateşi daha da alevlendirdi. "Seni bir süredir izliyorum."

"Demek beni takip eden sensin?" diyorum, bunu yorgunluktan kaynaklanan sanrılar olarak geçiştirdiğim için şimdi kendime kızıyorum.

Rowan acele etmeden odanın karşısına geçti. "İlgimi çektin. İşten sonra seni eve kadar bırakmayı teklif ederdim ama bana pek de yakınlaşmaya açık biri gibi gelmedin."

Duraksadı ve Danny'yi kayıtsız bir ifadeyle süzdü. "Bu daireye girip çıkmayınca endişelendim. Bu yüzden kontrol etmeye karar verdim."

"Neden?" Bu soru her şeyi kapsıyor.

Neden beni takip etmelisiniz?

Neden umursayayım ki?

Olanları gördüğünde neden polisi aramadı?

"Hadi canım. Bana bunu sen de hissetmediğini söyleme." Eğilerek Danny ile aynı hizaya geldi; Danny'nin gözleri şimdi aramızda gidip geliyordu ve nefes alırken burun delikleri genişliyordu. "Sen ve ben birbirimiz için yaratılmışız."

Tüylerim diken diken oldu, farkındayım. "Gitmelisin."

"Yapabilirim, ama o zaman her şeyi kendin halletmen gerekecek ve bu da verimsiz olur."

Boğazımdan histerik bir kahkaha çıkmak üzere.

"Tutuşunuzu biraz değiştirmeniz gerekebilir," diye devam ediyor. "Şu anki açınız atardamarlarınıza kan sıçramasına neden olacak. Aksi takdirde önümüzdeki hafta saçlarınızdan kan yıkamak zorunda kalabilirsiniz."

Bu sıradan tavsiye beni dengemden çıkarıyor. "Beni durdurmayacaksın, değil mi?"

"Neden yapayım ki?" Rowan'ın yüzü ciddileşti. "Onu öldürmek için geçerli bir sebebin var, değil mi?"

Elim Danny'nin saçlarını daha sıkı kavradı, bu da ondan bir inilti koparmasına neden oldu. "Küçük kız kardeşime zarar verdi."

"İşte böyle." Danny'nin boynunu işaret ediyor. "Daha iyi pozisyon, bıçağı çenesinin altına, yukarı doğru açılı bir şekilde yerleştirerek arkasından tutmak olurdu. Daha hızlı, daha temiz."

Bu konuşmanın gerçeküstü doğası beni olduğundan daha fazla rahatsız etmeliydi. Bunun yerine, onun tavsiyesini, işte eti parçalara ayırırken uyguladığım aynı pragmatizmle değerlendiriyorum.

Rowan beni izliyor. "Bu konuda çok sakınsın."

"Sakin değilim," diyorum. "Kontrol altındayım. Arada fark var."

Dudaklarında hafif bir anlayış gülümsemesi belirdi. "İçinde öfke, dışında buz gibi soğuk. Bu tür saçmalıklarla zaman kaybetmek için gerçekten çok değerlisin."

Bez parçası Danny'nin gevezeliklerini bastırıyor.

Rowan ona doğru başını eğdi. "Ah, seni bırakmasını önermiyorum. Bu gece öleceksin."

Rowan'ın önerdiği gibi pozisyon değiştirip Danny'nin arkasına geçtim. Elim başının arkasını buldu ve saçlarını, kafa derisinin gerilmesine yetecek kadar sıkıca kavradım.

Rowan'a neden kendimi açıklamak zorunda kaldığımdan emin olmadan, "Kız kardeşimden önce on altı kıza daha zarar verdi," dedim. "Bunu yıllardır yapıyor."

Rowan'ın yüz ifadesi sertleşir. "Öyleyse bitir."

İzin istemedim ve ihtiyacım da yok. Danny'yi daha çok cezalandırmayı, kız kardeşime yaşattığı acının küçük bir kısmını bile olsa ona geri vermeyi planlamıştım. Ama Rowan'ın teşviki bir katalizör görevi gördü ve birdenbire Danny'den kurtulmak istedim. Rowan'ın dediği gibi, o benim zamanımı boşa harcıyor.

Başını daha da geriye çekerek çenesinin alt kısmını, derinin daha ince olduğu ve alttaki hayati damarlara daha yakın olan bölgeyi ortaya çıkarıyorum.

Tavuk karkasını parçalara ayırırken kullandığım aynı beceriyle, bıçağı tek bir temiz hareketle yukarı doğru kaydırarak deriyi ve dokuyu minimum dirençle ayırıyorum. Kan, koyu ve yoğun bir şekilde boynundan aşağı akıyor, ilk açımla olduğu gibi dışarı fışkırmıyor.

Danny'nin vücudu kasılıyor, bu bilinçli bir mücadeleden ziyade refleks bir tepki. Oksijen kaynağı kesilirken gözleri donuklaşıyor ve altındaki plastikte kan birikiyor.

Otuz saniyeden kısa bir sürede hareketsiz kalıyor.

Saçındaki tutuşumu gevşettim ve başının öne doğru düşmesine izin verdim.

Rowan onaylayarak, "Temiz," diyor. "Gereksiz hareket yok."

Az önce yaptıklarına rağmen, bıçağı Danny'nin göğüs kollarına sürerken ellerim titremeden duruyor, sonra da katlayıp kapatıyorum.

Şiddet olayları sona erdikten sonra Rowan yaklaşıyor. "Temizlik planınız nedir?"

"Küvetin içine asit koydum," diye yanıtladım. Zarif bir cevap değildi ama dikkat çekmeden bulabildiğim tek şey buydu. "Çözebildiğim kadarını çözeyim, geri kalanını da parçalara ayırıp atayım."

Rowan başını salladı. "Bunu yapmak için, sorun çıkarmadan satın alabileceğinizden daha fazla aside ihtiyacınız olur ve kimyasal koku komşuların dikkatini çeker."

"İnternet bağlantısı başarısız oldu. Ama üçte ikisi beklediğimden daha iyi." Beynim alternatifleri değerlendiriyor. "Daha iyi bir öneriniz var mı?"

"Cesedini yok edebilecek birini buldum." Rowan, plastiği bozmamaya dikkat ederek kan birikintisinin etrafından dolaşıyor. "Soru yok, iz yok."

Şüphe, soğukkanlılığımı alt üst ediyor. "Bunun bedeli ne olacak?"

"Sana mı?" Gözleri beni okşuyor. "Hiçbir şey, kıymetlim."

"Herkes bir şey ister," diye karşılık veriyorum.

Rowan bunu düşünürken başını yana eğdi. "Doğru. Diyelim ki iyiliğin karşılığını daha sonra alırım."

"Eğer bu durum kız kardeşimin hayatını tehlikeye atacaksa, reddetme hakkım var," diye karşılık veriyorum.

"Kız kardeşine zarar vermeyi aklımdan bile geçirmem." Rowan elini uzatır. "Anlaştık mı?"

Uzattığı avucuna uzun uzun baktım, sonra kanlı eldivenimi çıkarıp elimi onun avucuna koydum. "Anlaştık."

Parmakları kısa bir an için benimkileri kavradı, ancak sonrasında beni bırakmak yerine, tutuşunu sürdürerek beni bedenden uzaklaştırdı.

"Hadi buradan gidelim canım, adrenalın patlaması başlamadan önce." Başparmağıyla parmak boğumlarıma dokundu. "İnan bana, kaza anında burada olmak istemezsin."

Bu takma ad beni rahatsız etmeliydi. Dokunuşunun küstahlığı savunma mekanizmalarımı harekete geçirmeliydi. Bunun yerine, sırt çantamı kapıp, elim hâlâ onun elinde, beni kapıya doğru götürürken onu takip ettiğimi fark ediyorum.

Merdiven boşluğunun çıkışından geçerken, soğuk ince ceketimin içinden sızıyor ama tenimin altında dolaşan elektriğin vızıltısı altında bunu fark etmiyorum bile.

Boşta kalan elimle, şüpheli görünmemek için maskeyi çıkarıyorum, diğer elimle de Rowan'ın ellerini sıkıca kavıyorum; ikimiz de bu temasın ne kadar garip hissettirmesi gerektiğini ama hissettirmedeğini fark etmiyoruz.

Rowan, nefesi aramızda beyaz bulutlar oluştururken, "Yürümeye devam et," diye mırıldandı. "Normal tempoda."

Dikkatimi ayaklarıma veriyorum, kaldırımdaki çatlaklar arasındaki adım sayısını sayıyorum; sanki gidecek belirli bir yeri olmayan bir çift gibi ritmimizi koruyoruz.

Rowan, elime hafifçe bastırarak bizi binadan uzaklaştırıyor ve kırık bir sokak lambasının karanlık bir köşe oluşturduğu köşede sağa dönüyoruz. Gece bizi sarıyor, sonbahar rüzgarı birinin bacasından çıkan odun dumanı kokusunu, her zaman hissedilen araba egzozunun alt tonuyla karıştırıyor.

"Hâlâ benimle misin, kıymetlim?" Başparmağı elimin sırtında küçük daireler çiziyor.

Konuşmaya cesaret edemediğim için başımı salladım.

Kapalı bir bakkalın önünden geçiyoruz, camları solmuş reklamlarla kaplı. Camdaki yansımam bozuk, yüz hatlarım tanınmaz halde. Birini öldürdüğünüzde böyle mi oluyor? Kendinize yabancı mı oluyorsunuz?

Bir blok daha yürüdükten sonra Rowan, "Ellerin titremeden durdu," diyor. "Herkes ilk denemesinde bunu yapamaz."

Aramızda belirsiz bir ima var. Bu benim ilk avım olabilir, ama Rowan'ınki değildi. Kesinlikle değildi.

"Bıçaklarla çalışıyorum," diye yanıtlıyorum, titremeye başlıyorum.

Rowan'ın parmakları benimkileri daha sıkı kavradı. "Sebeb bu değil."

Haklı. Bu istikrar, müşterinin niyetini sorgulamadan kilit açmamı sağlayan ve pratik gerekliliğin ahlakın önüne geçtiği içimdeki aynı yerden geliyor.

Ama şimdi bedenim bana ihanet ediyor, dizlerimden başlayıp yukarı doğru titremeye başlıyor. Avı tamamlamamı sağlayan kontrollü odaklanma, açık gecede dağılıyor ve beni titremeye bırakıyor.

Rowan titrediğimi fark edince, "Adrenalin yüzünden," diye beni sakinleştirdi. "Vücudun beynine yetişiyor."

Karşı şeritten, farları kapalı bir polis arabası yavaşça geçiyor. Kalp atışlarım ikiye katlanıyor, üçe katlanıyor ve kaburgalarım ağrıyor. Yürümeye devam etmeye ve geçen arabaya bakmamaya kendimi zorluyorum.

Arka lambalar bir köşeyi dönüp gözden kaybolduktan sonra Rowan mırıldandı: "Bizi aramıyorlar. Henüz kimse onun öldüğünü bilmiyor."

'Ölü' kelimesi bana fiziksel bir darbe gibi geliyor. Birini öldürdüm ve hayatının ondan nasıl çekildiğini izledim.

"Dur," diye beni kapalı bir dükkanın gölgesine çekti Rowan. "Nefes nefese kalıyorsun."

Göğsüm hızlı, sık nefeslerle inip kalkıyor ama oksijen alamıyorum. Gözlerimin kenarları kararıyor ve boşta kalan elimle destek almak için yanımdaki binaya uzanıyorum.

Rowan yaklaşıyor, vücudu rüzgarı engelleyerek soğuk gecede bir sıcaklık cebi oluşturuyor. Feromonları her şeyi bastırıyor ve kalbim cinayetle ilgisi olmayan nedenlerle hızlanıyor.

"Bana odaklan." Yüzünü benimkine yaklaştırdı. "İşte bu. Nefes al, kıymetlim."

Avuç içi göğsümün üzerine, gürleyen kalbimin üzerine yerleşiyor ve elinin sıcaklığı giysilerimin içinden geçiyor.

Nefes alışverişim yavaşlarken, "Güzel," diyor. "Az önce iyi iş çıkardın. Şimdi kendini sorgulamaya başlama."

Övgüler beni etkilememeliydi ama avucunun altında sıcaklık yeşeriyor. Yıllardır iyi iş çıkardığım söylenmedi. Belki de hiç söylenmedi.

Parmakları göğsümden boğazıma doğru kaydı ve çenemin altındaki nabız noktasına yerleşti. Soğuk geceye rağmen dokunuş tenimde bir sıcaklık yarattı ve parmak uçlarının altında nabzım hızlandı.

Tepkimi hissettiğinde göz bebekleri büyüdü ve bana daha da yaklaştı. "Böyle bir şiddetin ardından ne geldiğini anlıyorsun, değil mi kıymetlim?"

İçimde bir his kıpırdansa da başımı sallıyorum.

"Vücudunun rahatlamaya ihtiyacı var." Derin, gür sesi içimde yankılanıyor. "Beyninin tükettiği kimyasalları yenilemesi gerekiyor. Korkuyu zevke, ölümü hayata dönüştürmesi lazım."

Sözleri kalçalarımın derinliklerinde bir kıpırdanma yaratıyor, öldürdüğüm adam on dakikadan daha kısa bir süre ötede soğurken, var olmaması gereken bir sıcaklık hissi.

"Ben—" diye başladım ama çenemin kıvrımını okşayınca sesim kesildi.

"Evet, öyle." Onun bu kesinliği beni adeta yerle bir etti. "Üzerinde kokusunu alabiliyorum."

Onun dokunuşu ve sözleri altında, bastırılmış arzularımı, ihtiyaçlarımı, açlığımı dizginleyen son bağ da bir anda kopuyor.

Elim hızla uzanıp ceketinin ön kısmını kavradı ve Rowan sanki bunun olmasını bekliyormuş gibi gülümsedi.

Bizi binalar arasındaki dar bir ara sokağın girişine çekiyorum ve onu geriye doğru itip omuzları tuğlaya çarpmana kadar gölgeler bizi yutuyor.

Şaşkınlığı bir anda açlığa dönüştü. "Burada mı?"

Parmak uçlarıma yükselip dudaklarımı onun dudaklarına bastırarak cevap verdim, aceleyle dişlerimi birbirine vurdum. Dudakları aralandı, sonbahar soğuğunu yakıp yok eden bir sıcaklıkla beni içeri davet etti. Kahve ve nane tadı vardı, dili benimkinin etrafına dizlerimi titretecek kadar ustalıkla kıvrılıyordu.

Şapka başımdan düştü ve sırt çantam yere savruldu. Sokak çöp ve bayat idrar kokuyordu, dar duvarlar bu kokuyu ve hırıltılı nefes alışverişlerimizin sesini içeride hapsediyordu.

Rowan'ın bedenine uyum sağlarken, göğsünün sert hatlarını, uyluklarının kaslı yapısını ve cinsel uyarılmasının apaçık belirtilerini hissettiğim için bunların hiçbiri önemli değil.

Parmaklarım aceleyle, beceriksizce kemeriyle oynuyor. Elleri bileklerimi kavrayıp onları hareketsiz hale getiriyor.

"Yavaşla canım," diye mırıldanıyor. "Zamanımız var."

"Hayır." Ellerimi kurtarıp kemerine geri döndüm. "Buna şimdi ihtiyacım var."

Anlık kavrayışlar, ardından gelen ve başka herhangi bir durumda beni kesinlikle çileden çıkaracak bir tatmin duygusu. Ama şu anda önemli olan tek şey, damarlarımda dolaşan ve serbest bırakılmayı talep eden yakıcı ihtiyaç.

Rowan çenemi kavradı, parmakları soğuk yanaklarımda sıcaktı. "Öyleyse ihtiyacın olanı al."

Bu izin, kalan son öz kontrolümü de yok ediyor ve yeni bir kararlılıkla kemerine saldırıp, elimi içine sokmak için kemeri hızla açıyorum.

Parmaklarımı kalın, atan penisinin etrafına doladığımda nefesim kesiliyor. Elimle penisinin kalınlığını kavrayamıyorum, ipeksi teni o kadar sert bir şaftın üzerinde geriliyor ki ağzım kuruyor. Soğuk dokunuşuma tıslıyor, ama titreyen benim, sınırlarımın ötesine gerilmenin o lezzetli yakıcı hissini şimdiden hayal ediyorum.

Elleri pantolonumu yırtıyor, düğmesini koparıp fermuarını tek bir şiddetli hareketle aşağı çekiyor. Avucunu içeri sokuyor, kaba parmakları hiç tereddüt etmeden ince boxer şortumun içine giriyor.

Beni zaten kaygan buluyor ve hırıltısı boynuma doğru titreşiyor, eli sertleşmiş organımı sahiplenici bir baskıyla kavıyor. Kalçalarım onun kavrayışına doğru kasılıyor, boğazımdan boğuk bir ses kopuyor, beni okşarken düşünmeme, sadece tepki vermeme zaman bırakıyor.

"Arkana dön," diye emrediyor, bir Alfa'nın hırıltısı duyulurken.

Düşünmeden itaat ediyorum, yanağım pürüzlü tuğlalara yaslanmış haldeyken Rowan arkamdan yaklaşıyor, geniş göğsü sırtımda bir sıcaklık duvarı oluşturuyor. Elleri yanlarımdan aşağı kayıyor, kot pantolonumu kalçalarımıdan aşağı itiyor ve beni soğuk gece havasına maruz bırakıyor.

"Kahretsin," diye fısıldadı, parmakları kalçamın etine saplanırken. "Mükemmelsin. Şimdiden benim için çok ıslaksın."

Övgüler içimde bir sıcaklık dalgası daha yaratıyor, ıslaklık uyluklarımdan aşağı doğru akıyor. Sözsüz bir istekle ona doğru geri çekiliyorum. Sırtımdan gelen kıkırdaması omurgamda yankılanırken, beni okşamak için uzanıyor, kavrayışı sağlam ve emin.

"Çok sabırsızsın," diyor, boşta kalan eli arkadan bacaklarımdan arasına doğru hareket ederken. "Buna bu kadar mı ihtiyacın var?"

"Evet," diyorum artık düşünmeden. Geriye sadece adrenalin patlamasını telafi etme, şiddeti zevkle boğma isteği kalıyor.

Rowan'ın parmakları içime giriyor ve bu müdahaleyle irkiliyorum, içimden bir inilti yükseliyor.

"Çok sıkısın, kıymetlisin." İkinci parmağını da içeri sokuyor. "Ne kadar zamandır böyle?"

"Konuşmayı bırak ve yap şunu," diye hırıldadım, elini geriye doğru iterek. "Şimdi."

"Hazırlık yok, koruma yok mu?" Sesi bir uyarı tonu taşıyor. "Akıllıca değil, kıymetli insan."

Başımı çevirip omzum üzerinden ona dik dik baktım. "Temizim. Ya sen?"

"Çok gevezesin, değil mi?" Parmakları içimde kıvrılıyor, gözlerimin önünde kıvılcımlar saçan bir nokta buluyor. "Evet, temizim."

"Heat filminde oynamıyorum, yani hamile kalamayacağım. O yüzden artık benimle sevişin."

Parmaklarını çekiyor ve kendini serbest bırakırken kumaşın hışırtısını duyuyorum. Penisinin sert baskısı parmaklarının yerini alıyor ve hiç duraksamadan içeri giriyor, yıllardır bir Alfa'nın eline geçmemiş kaslarımı geriyor ve vücudumu ona uyacak şekilde yeniden şekillendirmeye zorluyor. Çılgılık atmamak için dudakımı ısırıyorum, doluluk acı veriyor ama her şeyi bastırmak için tam da ihtiyacım olan şey bu.

"Hareket et," diye emrettim ve kalçamı geriye doğru sertçe vurarak onu daha derine aldım.

Rowan kalçalarımı ezici bir güçle kavradı ve geri çekti, vücudunun her damarlı santimini hissetmeme izin verdikten sonra, beni ayak parmakları ucuna kaldıracak ve tuğla duvara itecek kadar güçlü bir şekilde tekrar ileri doğru hamle yaptı. Acıyı hissederken, pürüzlü yüzey avuç içlerimi çizdi.

Acımasız bir tempoyla ilerliyor, her vahşi hamlesi ciğerlerimden küçük nefesler koparıyor ve beni hayal edebileceğimden daha fazla genişletiyor. Derinin deriye çarpmasının ıslak, müstehcen sesi tuğla duvarlarda yankılanıyor, ağır penisi her geri çekilişinde iç duvarlarımda sürükleniyor ve sonra acımasızca tekrar içeri giriyor.

Ona doğru geri itiyorum, onu daha derine almak istiyorum, ta ki Rowan'ın kalçalarımın tutuşu beni hareketsiz bırakana kadar. Sonra beni

kaldırıyor, ayak parmaklarım yere değene kadar, acımasızca itişlerle içime giriyor, görüşümü bulanıklaştıran yerlere vuruyor.

Engelleyemeden bir inilti ağzımdan kaçtı. Ses tuğla duvarlardan yankılandı, kapalı alanda daha da şiddetlendi. Rowan'ın eli ağzımı kapattı, avucu dudaklarımın üzerine bastırıldı.

"Sessiz ol, kıymetlim," diye hırladı kulağıma, nefesi tenimde sıcaktı. "Yoksa herkesin dikkatini çekmek istemiyorsan."

Pantolonum dizlerimde, bir ara sokakta bir yabancı tarafından becerilirken yakalanma düşüncesi beni dehşete düşürmeliydi. Bunun yerine, vücudumda yeni bir cinsel uyarılma dalgası yaratıyor.

Rowan'ın eli sıkılaşıyor. "Birinin yanından geçip, benim penisimi bu kadar iyi emdiğini görmesi seni tahrik ediyor mu?" Kalçaları dönüyor, içimi alt üst ediyor. "Benim için ne kadar mükemmel bir küçük fahişe olduğunu görmek mi?"

Sözleri omurgamda elektrik akımı gibi yankılanırken, avucuna doğru inledim. Boşta kalan eli, hareketleriyle eş zamanlı olarak sızlayan penisimi okşadı, başparmağı ise ön meni birikmiş olan ucu sıyırdı.

"İşte bu," diye mırıldanıyor, kelimeler sıcak ve ağır bir şekilde kulağıma dökülüyor. "Hepsini al. Bana ne kadar ihtiyacın olduğunu göster. Bana ne kadar ihtiyacın olduğunu göster."

Ritmi hiç aksamıyor, devasa penisi bana şiddetle çarpıyor, başının kalın çıkıntısı her vahşi geri çekilişinde vajinamın kenarına takılıyor, sonra tekrar içeri girip beni yarıyor.

Acımasızca vuruşlarla penisimi işliyor. Uyluklarım titriyor, beni zar zor ayakta tutuyor, o beni tekrar tekrar delip geçerken, testisleri kalçalarımın çarpıyor. Avucuna inliyorum, ağzımdan sızan tükürük tenini kaplıyor.

"Bana yaklaş," diyor bana sürtünerek, "yoksa içindeki her şeyi sikip çıkarırım."

Haz tüm vücudumu sarıyor, penisim kasılırken kalın meni ipliklerini onun yumruğuna boşaltıyorum. Kalçam onun devasa penisinin etrafında kasılıyor, iç kaslarım onu sağarak boşaltıyor.

Rowan'ın penis başı, sonuna kadar girerken prostatımı dövüyor. Gömleğimin üzerinden omzumu ısıyor, deriyi yırtacak kadar sert değil ama morluk bırakacak kadar sert bir şekilde, içimi meniyle dolduruyor, içimi tamamen ıslatana kadar.

Birkaç kalp atışı boyunca, soğuk havada birbirimize bağlı ve nefes nefese, olduğumuz yerde donakaldık. Eli ağzımdan çekildi, dudaklarımda

karıncalanma hissi kaldı. Gerçeklik yavaş yavaş geri döndü; yanağımın altındaki tuğla pürüzlüydü, terin tenimde soğuduğu yerdeki soğukluk ve uzaktan gelen trafik sesi hâlâ dışarıda olduğumuzu hatırlatıyordu.

Rowan geri çekilirken, tutkunun soğumasıyla aşırı hassaslaşarak irkildim. Giysilerimi düzeltmememe yardım etmeden önce kendini bir kenara çekti. Elleri artık nazikti, avuçlarımdan tuğla tozunu sildi ve ceketimi düzeltti.

Beni döndürüyor. "Tekrar benimle misin?"

Gözlerimi kırkıyorum, çaresiz bir ihtiyaçtan bu garip, havada süzülme hissine geçişi anlamaya çalışıyorum. Beni sokağa sürükleyen vahşi enerji sönüyor ve beni şaşkın halde bırakıyor.

"Evet," diye mırıldandım, içimde derin bir acı hissederek. "Buradayım."

Rowan geri çekiliyor, bana alan tanıyor ama vücut ısısının bana ulaşabileceği kadar da yakın duruyor. Temasın kesilmesi beni dengesiz hissettiriyor, sanki onun dokunuşu olmadan uzaklara savrulacakmışım gibi.

Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "İyi misin?"

Başımı sallıyorum, bu hareket daha fazla düşünceyi yerli yerine oturtuyor. Umutsuz ihtiyaç sisi dağılıyor, yerini her şeyi fazla parlak ayrıntılarla aydınlatan tuhaf bir berraklık alıyor. Avuçlarımdan altındaki tuğlanın pürüzlü dokusu. Birkaç metre ötedeki çöp konteynerinden gelen çöp kokusu. Giysilerimin altındaki karnımda yapışkan kalıntı.

"Al." Rowan cebinden bir mendil çıkarıp bana uzattı. "Kendini temizle."

Kendimi siliyorum, bezi katlıyorum ve geri vermeye çalışıyorum.

Rowan hafifçe güldü. "Sakla onu, kıymetli şey. Bir hatıra olarak kabul et."

Sözleri beni daha da bedenime geri çekiyor. Bir saat önce tanıştığım bir adamla halka açık bir yerde seks yaptım. Birini öldürürken beni gören ve yardım etmeye karar veren bir adam.

Bende neyin yanlış olduğunu anlamıyorum?

Rowan öne eğildi, boynuma yakın bir yerden nefes alırken burun delikleri genişledi. "Şimdi benim gibi kokuyorsun."

Onun sahiplenici tavrı beni itmeliydi ama hain bedenim başka bir sıcaklık dalgasıyla karşılık veriyor. Mendili cebime tıkip duvardan iterek titrek bacaklarımı deniyorum.

Hâlâ titreyerek eğildim ve sırt çantamı ve şapkamı yerden aldım. "Buradan çıkmamız gerek."

Sokağın ötesindeki cadde bomboş, ama paranoya geri dönüyor, omurgamda ürperti yaratıyor.

Rowan başparmağı ve işaret parmağıyla çenemi kavrayıp yüzümü ona doğru çevirdi. "Benimle eve gel."

Elinin çok sert bastırmasından dolayı hala hassas olan alt dudağımı okşuyor ve benden muhtaç bir inilti çıkıyor.

"Henüz işimiz bitmedi." Başparmağıyla ağzıma girip dilimi okşadıktan sonra geri çekerek dudaklarımı sıvıyla sıvazladı. "Daha çok yolumuz var."

Aklım henüz tam olarak kavrayamadan, içimdeki haz duygusu fısıldayarak "Evet" diyor. "Tamam."

Memnuniyet dolu bir homurtuyla, ceketimin önünden beni öne doğru çekti ve dudaklarımı benimkine bastırarak acı verici bir öpüşe dönüştürdü. Dişleri alt dudağımı yakaladı ve içimde yeni bir arzu dalgası yaratacak kadar sertçe çekti.

Beni bıraktığında dudaklarım zonklıyor ve nefesim hızlanıyor.

"Tam burada kal." Eli kolumdan aşağı kayarak bileğimi sıktı. "Arabamı getireceğim. İki dakika."

Ben cevap veremedim, ara sokaktan hızla çıktı ve köşeyi dönerek gözden kayboldu. Onun ezici varlığının yokluğu, binalar arasındaki dar alanda beni üşüttü.

Gece havasında uzaktan gelen siren sesleri yankılanıyor ve kalp atışlarım hızlanıyor.

"Bizi almaya gelmiyorlar," diye kendime hatırlatıyorum. O dairede ne olduğunu henüz kimse keşfetmedi. Henüz değil.

Ama yapacaklar.

Bu düşünce aniden, korkunç bir netlikle zihnime çarpıyor. Bu gece bir adamı öldürdüm, sonra da adrenalin ve şiddetin etkisiyle bir yabancıyla hayvan gibi ilişkiye girdim.

Ben kimim?

Cinsel ilişki ve cinayetin kimyasal karışımı vücudumdan çekilirken, ellerim gecikmeli bir tepkiyle titremeye başlıyor. Loş ışıktaki avuç içlerime bakıyorum, kan görmeyi bekliyorum ama sadece tuğla tozu ve kir buluyorum.

Ne düşünüyordum ben? Hala ne düşünüyorum? Rowan'la eve gitmek, bu deliliği, bu tam kontrol kaybını uzatmak demek.

Sahip olduğum tek şey kontrol. Lena'yı güvende tutan da bu kontrol.

Lena.

Ablamın yüzü zihnimde canlanıyor; solgun ama kararlı bir şekilde Pazartesi günü okula döneceğini açıklamıştı.

Ve ben, bir yabancıyla eve gitmeyi ve onu yalnız başına uyanmaya bırakmayı mı düşünüyorum?

İçim burkuldu. Nasıl bir kardeş oldum ben? Nasıl bir vasi oldum?

Sendelleyerek sokağın girişine doğru ilerledim, köşeden etrafa bakındım. Rowan'dan henüz bir iz yoktu, ama sokak sonsuza kadar boş kalmayacaktı.

Kafamı toplamaya çalışırken derin bir nefes alıyorum, ciğerlerim yanıyor. Önümde iki seçenek uzanıyor.

İlk adım, Rowan'ı beklemek ve bu garip, tehlikeli bağlantının nereye götürdüğünü takip etmektir.

İkinci seçenek ise şimdi uzaklaşmak, kurduğum hayata ve üstlendiğim sorumluluğa geri dönmektir.

Bu hiç de bir seçim meselesi değil.

Giysilerimi düzeltiyorum, gömleğimi içeri sokuyorum ve olanların herhangi bir izini gizlemek için ceketimin fermuarını çekiyorum. Ama Rowan'ın içimde olmasının ardından vücudumun nasıl acıdığını ve bunun bacaklarımdan aşağıya doğru damlamasının kanıtını görmezden gelemem.

Eve döndüğümde bunu da kontrol altında tutmak için çalışmam gerekecek. Yıllarca arzulara yenik düşmeden yaşadım. Bu, üstesinden gelebileceğim bir tökezlemeydi.

Beynim kararını vermeden önce ayaklarım beni sokaktan uzaklaştırıyor. Önce sol ayak, sonra sağ ayak, iki blok ötedeki otobüs durağına kadar beni taşıyacak bir ritim oluşturunuyorum.

Acele edersem Brickwell'e giden son otobüse yetişebilirim.

Attığım her adım beni sokakla, Rowan'la, öldürdüğüm adamla aramda mesafe koyuyor. Ama her adım beni eve, Lena'ya ve olmam gereken benliğime yaklaştırıyor.

Geriye bakmıyorum. Bunu yapmak, kendime izin veremeyeceğim bir bağlantı olasılığını kabul etmek anlamına gelir.

Alarm saati beni uykudan uyandırırken, her bir uzvum bin kilo ağırlığında gibi geliyor. Gece terinden ıslanmış çarşaflar tenime yapışmış, belim ise uyluklarıma doğru yayılan hafif bir ağrıyla zonkluyor.

Kalçamdaki hassas noktaları yokluyorum ve el şeklinde morluklar buluyorum. Omurgamın dibindeki ağrı, vücudumu her hareket ettirdiğimde daha da şiddetleniyor ve dün gecenin bir rüya olmadığını doğruluyor.

Kaslarımın acıdan kıvrınmasıyla doğruldum. Panjurlarımdan süzülen loş ışık, odayı genellikle uyandığım karanlıkla uyumsuz, soluk bir parıltıyla aydınlatıyordu. Telefonuma baktım. Sekiz on yedi. Saatler önce kalkmış olmalıydım.

Bir an için panikledim, sonra işten bir hafta izin aldığımı ve Lena'nın Pazartesiye kadar okula dönmeyeceğini hatırladım.

Beynim dün gecenin son anlarını tekrar tekrar canlandırıyor. Eve dönüş. Kapıdan içeri süzülme. Lena'yı kontrol etme. Ensesindeki çirkin iz kalmadığında içimi bir rahatlama kapladı. Ateşi yoktu. Titremesi yoktu. Kopmuş bir bağdan kaynaklanan kusma yoktu. Danny'yi sinir yollarını değiştirmeden önce öldürdüm.

Lena'nın kahkahası yatak odamın kapısının altından sızıyor, kendi kalp atışım kadar tanıdık ve dudaklarımda bir gülümseme oluşturuyor. Küçük kız kardeşimin en son ne zaman güldüğünü hatırlamıyorum. Bir kahkaha daha ekleniyor, daha derin bir gürültü vücudumda bir farkındalık dalgası yaratıyor.

Rowan.

Mutfağında.

Kız kardeşimle birlikte.

Yataktan bir anda fırladım, çıplak ayaklarım ince halının üzerinde sessizce ilerlerken eşofmanımı giydim. Gömleğe vakit ayırmadan odamdan fırlayıp koridora koştum. Mutfaktan ışık süzülüyordu ve kahve ile pastırmanın kokusu ağzımı sulandırıyor; ikisi de aylardır alamadığımız şeylerdi.

Koridorun oturma odasına açıldığı köşede duruyorum, duvara tutunarak dengemi sağlıyorum, parmaklarım ucuz boyanın üzerinde yayılıyor ve düzensiz dokusuyla kendimi yere sağlam basıyorum.

Kontrol. Kontrole ihtiyacım var.

"...bu yüzden ilk başta fark etmedim," diyor Lena. "Ceketinin ne kadar çirkin olduğunu sonunda kabullendiğini sandım."

Rowan eğlenerek homurdandı: "Bundan şüpheliyim."

Bahsettiği ceketı hatırlıyorum. Sahip olduğum son sıcak tutan ceketı.

"O da bunun yerine bu berbat kapüşonlu kazağı giymeye başladı," diye devam ediyor hain kız kardeşim. "Her gün. Kışın ortasında. Üşüyüp üşümediğini sordum, o da hayır dedi, sanki bunu reddetmek her şeyi çözecekmiş gibi."

Seramiklerin hafifçe birbirine çarpma sesiyle kısa bir sessizlik oluyor.

"Bir gün mahalledeki çocuklardan birinin onu taktığını gördüm," diye anlatıyor. "Ash'in olduğunu biliyordum çünkü eskiden kafataslarına takıntılıydı ve kolunda bir sürü yama vardı. Sattı mı yoksa biri mi çaldı emin değilim."

Lena konuşmaya devam ederken, ben parmaklarımı avuç içime kıvırıyorum; farkında olmadan beni paramparça ediyor.

"Birkaç gün sonra ceket sandalyemin arkasında asılıydı, üzerindeki tüm kurukafalar gökkuşağıyla değiştirilmişti ve o da sanki farklı bir ceketmiş gibi davranıyordu." Bu sefer daha kısık bir sesle tekrar gülüyor. "İşte o böyle bir adam."

Rowan'ın cevabı benim duyamayacağım kadar kısık sesle geldi ve Lena tekrar güldü.

"Evet, bir şeyin kendi sorumluluğu olduğuna karar veriyor ve bir daha asla bundan bahsetmiyor," diyor. "Hep böyleydi. Kaçıp gittiğinde bile beni asla terk etmedi."

Büyüdüğümüz eve dair istenmeyen anılar göğsümü sıkıştırıyor.

Köşeyi dönüyorum, tarafsız kalmaya çalışıyorum ama kalbim göğüs kafesime acımasızca çarpıyor. Önümdeki manzara benim hayatıma ait değil, sanki başkasının hayatından çalınmış ve benim güvenli alanıma zorla yerleştirilmiş gibi.

Rowan, elinde spatulasıyla ocağımın başında, daha önce hiç kullanmadığı dökme demir tavada pastırma çeviriyor. Geniş sırtı koyu mavi bir Henley tişörtüyle geriliyor, kolları yukarı sıyrılmış, kaslı ön kolları görünüyor. Mutfağında zahmetsizce dolaşüyor, sanki mekanı önceden haritalandırmış gibi, arama yapmadan eşyalara uzanıyor.

Lena, dağınık bir topuz yapmış saçlarıyla, uyurken giydiği bol tişört ve taytıyla küçük masamızda oturuyor. Yanakları sağlıklı pembeleşmiş ve tüm hafta boyunca onu rahatsız eden solgunluktan eser yok. Elindeki fincan kahve buharlaşıyor.

Rowan'ın yanında, tezgahta yumurtalar, almadığım bir somun ekmek ve dün gece buzdolabımızda olmayan portakal suyu duruyor.

Sabah ışığı, lavabonun üzerindeki açılı panjurlardan süzülerek havada uçuşan toz zerreciklerini yakalıyor ve ucuz mobilyalarımızın yıpranmış kenarlarını belirginleştiriyor.

Bu yanlış. Her şeyiyle. Yanlış, imkansız ve şimdiye kadar koyduğum her sınırın ihlali.

“Günaydın, kıymetlim.” Rowan ocağın başından dönmüyor ama dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrılıyor. “Kahve taze.”

Lena beni fark edince yüzü aydınlandı, gülümsemesi hiç azalmadı. "Ash! Sen asla bu kadar geç uyumazsın. Misafirin kalacağını bana söylemeliydin."

Çenemdeki kas seğiriyor ama yalanımı belli etmiyorum.

"Uyandığında onu mutfakta görünce şaşırdım. İyi anlamda şaşırdım," diye ekliyor aceleyle. "Hiç kimseyi eve getirmezsın. Hiç arkadaşın olmadığını düşünmeye başlamıştım."

“Rowan ve ben bir iş sırasında tanıştık.” Sakinmiş gibi davranarak kahve makinesine doğru yürüdüm ve Rowan'a en yakın dolaptan bir kupa çıkarırken fısıldadım, “Sen nasıl girdin?”

Rowan, ustaca bir hareketle kağıt havlu serili tabağa pastırmayı koyarken, burnu kokumu içine çekmek için genişledi. "Ön kapıdan girdin, kıymetlim. Beni gördüğüne sevinmedin mi?"

Kahveyi yudumlarken dilimi yakıyor ama bu acı beni sakinleştiriyor ve odaklanmamı sağlıyor. Tezgaha yaslanıp oturma odasını incelerken,

askılığın yanında duran kapı stoperini fark ediyorum.

Dün gece eve geldiğimde onu kulbun altına koymayı mı unutmuştum? Kafam karıştı, ama dikkatsiz miydim acaba?

“Uzun zamandır hiç izin günün olmadı. Rowan uyumana izin vermemizi önerdi,” diye devam ediyor Lena, Alfa ile aramdaki gerginliğin farkında olmadan. “Sizin iş yerinizde tanıştığınızı söyledi?”

Aramızdaki havada yalan yankılanıyor ve Rowan cızırdayan tavanın üzerinden bana kaşını kaldırarak, yalanı düzeltmem için meydan okuyor.

Lena, hafif bir heyecanla, "Bana, sahibiyle tanıştırabileceği bir restorandan bahsediyordu," diyor. "Garsonlara ihtiyaçları var ve bahşişler inanılmaz. Benim için araya girebileceğini söyledi."

Kupa dudaklarıma götürürken yarı yolda donuyor. "Okulun var."

"Okuldan sonra için," diye açıklıyor gözlerini devirerek. "Haftada birkaç varıya. Paraya ihtiyacımız var, değil mi?"

Boğazım düğümleniyor, bir cevap veremiyorum. Haklı. Paraya ihtiyacımız var. Ama Lena'nın Rowan'ın bağlantılarının olduğu bir yerde çalışması fikri içimde paniğe yol açıyor.

Rowan, bileğini ustaca bir hareketle sallayarak üç yumurtayı pastırma yağına kırarken, "Yumurtalar neredeyse hazır," diye duyurdu. "Seninkini nasıl içersin, Ash?"

Bu anormal durumda sorunun sıradanlığı beni dengemden çıkarıyor. Beynim senaryoları hızla gözden geçirirken, riskleri hesaplarken ve kaçış yollarını haritalandırırken, kendimi sakın kalmaya zorlayarak yutkunuyorum.

"Saman üstü," diye cevap veriyorum, ne tür bir oyun oynadığını anlamaya çalışırken zaman kazanmak için.

Benden ne istiyor? Bizden ne istiyor?

Çünkü hiç kimse karşılık beklemeden yardım teklif etmez.

Yemek yerken Lena sessizliği sohbetiyle dolduruyor ve Rowan, kişisel hiçbir şey açıklamadan sorularını kendisine yönlendirerek yetenekli bir konuşmacı olduğunu kanıtlıyor.

Vücudumu ona doğru açılı tutarak, çıplak omuzlarımla onunla Rowan arasında bir bariyer oluşturuyorum. Yumurtalar, domuz yağıyla zenginleşmiş ve karabiberle tatlandırılmış halde midemde ağır bir yük gibi duruyor.

Lena, tabağındaki yumurtaları karıştırırken iç çekerek, "Bu matematik ödevi beni mahvediyor," dedi. "Bayan Chen, türevleri geometrik

uygulamalar yoluyla anlamamızı istiyor, ama ders kitabındaki örnekler..."

Uzaktan gelen siren sesleri sözlerini böldü, sokağımıza yaklaştıkça daha da şiddetlendi. Sesi takip ettim, mesafeyi, yönü ve hızı ölçtüm. Ambulans ya da itfaiye araçları değil, Brickwell'in güney tarafına doğru hızla ilerleyen polis arabalarıydı.

Dinlerken kaslarım geriliyor, çatalım lokmamın ortasında takılı kalıyor. Rowan'ın dikkati bana yöneliyor, tepkimi yakaladıktan sonra pencereye kayıyor. Sırtı dikleşiyor, başını yana eğerek dikkatini hem konuşmamıza hem de yaklaşan sese odaklıyor.

Lena, siren seslerini kuş cıvıltıları veya geçen trafikten daha önemsizmiş gibi, hiç durmadan konuşmaya devam ediyor. "Neyse, ders kitabındaki örnekler onun öğrettiklerinden çok daha ileri düzeyde, ama o bizden onlara atıfta bulunmamızı istiyor, bu da hiç mantıklı değil..."

Siren sesleri binamızın önünden geçerken azalıyor, şehrin gürültüsüyle karışana kadar sesler kısılıyor. Elim tekrar yumurtaları ağzıma götürüyor, ama iştahım kaçmış.

Rowan, kollarını masaya dayayarak öne eğilip, "Yardımcı olabilirim," diyor. "Kalkülüs en iyi dersimdi."

Lena'nın yüzü aydınlandı, omuzları gevşedi. "Bu harika olurdu! Ash denedi ama o daha çok uygulamalı matematik insanı."

"Pratik matematik sayesinde başımızın üstünde bir çatı kaldı," diye hatırlatıyorum ona.

"Evet." Parmaklarıyla bardağının üzerinde desenler çiziyor. "Sadece şunu demek istedim—"

Rowan, sıcak bal gibi yumuşak bir sesle, "Eminim Ash'in en iyi yaptığı şey tam olarak budur," diye araya giriyor. "Teorik kavramların pratik uygulaması. Başkalarının gözden kaçırabileceği çözümler bulmak."

Onun onayı, istemsizce boynumda bir kızarıklığa neden oluyor. Vücudumun ona verdiği tepkiden, bakışları altında tenimin ısınmasından nefret ediyorum.

Lena, merakı iyice artmış bir şekilde Rowan'a, "Üniversiteye gittin mi?" diye soruyor.

"İlgimi çeken birkaç ders aldım ama üniversite diploması peşinde değildim." Rowan sandalyesine yaslanıp bacaklarını masanın altına uzattı, ayağı benimkine tesadüfi olabilecek ama olmayan bir şekilde değdi. "Zaten sevdiğim sağlam bir işim vardı, bu yüzden pek bir anlamı yoktu."

Ayağımı geri çekiyorum ama onunkisi de geliyor, bileğini benimkine doluyor; bu hareket o kadar bilinçli ki yanlış anlaşılması imkansız. Basit bir temas bile içimde istenmeyen ama görmezden gelinemeyen bir sıcaklık dalgası yaratıyor.

Havayı yarıp geçen bir başka siren sesi daha duyuldu, bu seferki ilkinden daha yüksek sesli ve daha yakındandı.

Rowan cümlesini yarıda kesiyor, başını pencereye çevirerek sese odaklanıyor. Dikkatini yaklaşan feryada yöneltirken ayak bileğini benimkinden ayırıyor.

Siren binamızın önünden çığlık atarak geçti, o kadar yakındı ki pencereler çerçevelerinde titredi.

Lena gözünü bile kırpmadan, yaklaşan okul projesini konuşurken tostuna tereyağı sürmeye devam ediyor. Bu tezat beni yeniden şaşırtıyor: Ablam tehlikeyi nasıl normalleştiriyor, tehditleri yakınlık ve aciliyet temelinde nasıl filtreliyor. Çocukluğunun büyük bir kısmını koruyamadım.

Rowan'ın dikkati, ses kaybolana kadar pencerede kalıyor, ardından da Lena'ya odaklanıyor ve onun tepkisizliğini inceliyor.

"Burada bu normal mi?" diye soruyor, ses tonu kayıtsızken vücudu geriliyor.

"Evet," diye düşünmeden cevap veriyorum. "Çok sayıda yurt içi arama var."

Kaşı seğiriyor ama yorum yapmıyor.

Lena masadan geriye doğru çekildi. "Duş almam gerek. Öğle yemeğinde sanal bir çalışma grubu için birkaç arkadaşım la buluşacağım, bu yüzden bir süre odamda kalacağım." Bana anlamlı bir bakış attı. "Kulaklıklarım da takılı olacak."

Boynumdan yukarı doğru kan sızıyor ve yanaklarımda yanma hissi oluşuyor.

Kıkırdayarak tabağını lavaboya götürdü ve hızlı bir şekilde duruladı. "Kahvaltı için teşekkürler, Rowan. Daha sık gelmelisin. Ash asla böyle yemek yapmaz."

Onun bu yabancıyı mekanımıza bu kadar kolayca kabul etmesine sinirlenip dişlerimi sıkıyorum. "Lena—"

Koridorda ilerlemeye başlamışken, "On beş dakika," diye seslendi. "İsterseniz bulaşık makinesini çalıştırabilirsiniz."

Kapısının kapanma sesi dışarıya yayılıyor, ardından duş açılırken su borularının gıcirtısı duyuluyor; eski tesisat her zamanki gibi protesto ediyor.

Tek bir akıcı hareketle lavaboya doğru gidip dün gece kurumaya bıraktığım bıçağı alıyorum; tırtıklı kenarı eti minimum dirençle kesmek için ideal. Ağırlığı avucuma yerleşirken Rowan'a dönüyorum; o ise rahat bir şekilde kollarını yanlarında gevşek bırakmış duruyor.

“Buradaki amacınız nedir?” Bir adım öne çıkıyorum. “Bu bir şantaj mı?”

Ağzı, gerçek bir rahatsızlığın ilk belirtisiyle sıkılaştı. “Beni bu kadar mı küçümsüyorsun?”

“Seni tanımıyorum,” diye karşılık verdim.

“Hadi canım, dün gece birbirimizi epey tanıdık sanırım.” Rowan ayağa kalktı, boyu yüzünden göz teması kurabilmek için çenemi yukarı kaldırmak zorunda kaldım. “Birlikte eve gitmeye karar vermemiş miydik? Ama yolda biraz kaybolmuşsun, bu yüzden iyi olup olmadığını kontrol etmeye geldim.”

“Ne kadar düşünceli.” Bu kelime alaycı bir tonda söylenmiş. “Ve ben uyurken daireme girmeniz mi? Bu da mı endişe kaynağıydı? Alarmımı da mı bozdunuz?”

“Çok yorgundun.” Dili alt dudağının üzerinden geçti. “Yatağına sürünerek seni uyandırmayı mı tercih ederdin?”

Banyoda su akmaya devam ediyor, borular duvarlarda gürültü çıkarıyor. Lena'nın işini bitirmesine belki on dakika daha var.

“İyiyim. Lena da iyi. Yardıma ya da endişenize ihtiyacımız yok.” Vurgu yapmak için bıçağı eğdim, bıçağın ucundan ışık yansıdı. “Öyleyse gitmeniz gerekiyor. Şimdi.”

“Ya yapmazsam?”

“Bu bir pazarlık değil.” Parmaklarım kapı kolunu daha sıkı kavradı. “Burada istenmiyorsun.”

Rowan uzun süre beni süzdü. “Bunu kastetmiyorsun herhalde.”

“Ne demek istediğimi düşündüğün umurunda değil.” Bıçağın ucu titriyor. “Git ve bir daha geri gelme.”

Rowan öne doğru bir adım atarak aramızdaki mesafeyi kapatıyor, ta ki bıçağın ucu gömleğine değene kadar; ama o hiç tepki vermiyor.

Gözleri gözlerime kenetlenmişti, gözlerindeki meydan okuma ateşi öfkeme rağmen vücudumda bir sıcaklık dalgası yaratıyordu. Hafif bir hareket, elimdeki hafif bir kıpırtı, bıçak derisini delebilirdi.

“Hadi bakalım,” diye fısıldadı, nefesinin sıcaklığı yanağıma değdi. “Eğer beni tehdit edeceksen, sözünü tut.”

Parmaklarım bıçağın sapını sıkıca kavradı, eklemlerim bembeyaz oldu. Yapabilirdim. Daha önce öldürmüştüm bile. Ama titreyen bıçak, beynimle bedenim arasındaki savaşı ele veriyor.

Küfreterek arkamı döndüm ve bıçağı lavaboya fırlattım; bıçak yere düşerken çıkardığı ses beni irkiltti ve donakaldım, Lena'nın bir şey duyup duymadığını anlamak için kulak misafiri oldum, ama duş hala akmaya devam ediyordu ve aramızdaki tartışmanın sesini örtüyordu.

Rowan, kemiklerimde titreşen Alfa bir sesle, "Bir dahaki sefere bana bıçak çekersen, onu kullanmaya hazır olmalısın," diyor.

Ben cevap veremedim, enseme kavradı, parmakları saç çizgime saplanırken beni öne doğru çekti. Ağzı dudaklarıma yapıştı, dişleri alt dudağımı neredeyse acı verecek bir şekilde ısırıldı.

Temas beynimi kısa devre yaptırıyor, öfke arzusuyla çarpışarak mantığı silip süpüren bir patlama yaratıyor. Onu itmeliyim. Bıçağı tekrar almalıyım. Ağzımı ona açmaktan başka her şeyi yapmalıyım, çaresiz bir ses boğazımı tahriş ediyor.

Dili içeri giriyor, bölgemi sahipleniyor, kahve, nane ve erkeksi sıcaklığın izlerini taşıyarak duyularımı alt üst ediyor. Eli boynumdan çıplak sırtıma kayıyor, avuç içi kürek kemiklerimin arasına yerleşiyor ve beni vücuduna iyice yapııştırıyor.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadım ağzına, bir yandan da gömleğini avuçlayıp onu kendime doğru çekerken.

Rowan gülüyor, sesi benim içimi dolduran aynı arzusuyla karanlık bir tonda. "Hayır, öyle değil. Beni ne kadar çok istediğinden nefret ediyorsun."

Kalçalarındaki kavrayışı sıkılaştı ve beni tek bir güçlü hareketle yerden kaldırdı. Sırtım tezgaha çarptı ve sanki oraya aitmiş gibi kalçalarını bacaklarımin arasına yerleştirdi.

Yatak odasına bile ulaşamıyoruz. Hatta mutfaktan bile çıkamıyoruz.

Elleriyle eşofmanımın bağcığını çözerken ben de onun kemerini çekiştiriyorum; birbirimizin bedenlerine ulaşmak için mücadele ederken ağızlarımız hiç ayrılmıyor. Parmakları beni çoktan sertleşmiş, onun için zaten sızan bir halde bulduğunda kalçalarım yukarı doğru fırlıyor.

İç çamaşırı giymediğimi fark edince "Kahretsin," diye tısladı. "Bunu planlamış mıydın?"

"Sus," diye emrettim, pantolonunu o kadar sertçe çektim ki düğmesi mutfağın öbür ucuna fırlayıp buzdolabına çarptı. "Sadece sus."

Omuzlarını kavradım, o eşofmanımı aşağı çekerken tırnaklarım tişörtünün üzerinden omuzlarına saplandı.

O kalın parmaklarını penisimin etrafına sardığında, inlememin dışarı kaçmasını engellemek için avucumu ağzıma kapatıyorum. Soğuk mutfak havası açıkta kalan tenime çarpıyor, dokunduğu her yerde ise yakıcı bir sıcaklık hissediyorum.

"Kahretsin, kıymetlim, bir gün o tatlı inlemelerini duymama izin vereceksin," diye fısıldıyor kulağıma, dişleri yavaşça kulağımın kabuğuna değiyor. "Ama bu sefer onları bastırmana izin vereceğim. Kız kardeşinin burada ne yaptığımızı merak etmesini istemiyorum."

Lena'nın adının geçmesi, arzularımı buz gibi söndürürdü. Bunun yerine, damarlarımda yeni bir sıcaklık dalgası yaratıyor; yaptığımız şeyin yasak doğası, her hissi daha da yoğunlaştıran tehlikeli bir boyut katıyor.

Rowan, iri vücudunu bacaklarımın arasına yerleştirirken beni tezgâhın üzerine daha yukarı kaldırdı. Eşofmanım bir bileğimden sarkıyordu, kumaşı buruşmuş ve kıvrılmıştı, penisim ise ısınmış bedenlerimizin arasında sıkışmıştı.

Elleri uyluklarımın altına kayıyor, parmakları beni pozisyonlandırırken kaslarıma acı verici bir güçle saplanıyor. Bu kavrayış beni daha da açıyor, günlerce hissedeceğim izler bırakıyor, yalnız kaldığımda izini süreceğim hatırlatıcılar.

Duşun sesi arka planda devam ediyor, duvarlardaki su boruları gıcırıyor. Lena'nın işini bitirmesine birkaç dakika, belki de daha az zamanımız var.

Rowan'ın parmakları bacaklarımın arasına kaydı, ıslak ve parıldayan bir şekilde geri çıktı. Parmaklarını burnuna götürdü, gözleri neredeyse simsiyah olana kadar göz bebekleri genişlerken içine çekti. Göğsünden alçak bir hırıltı yankılandı.

"Zaten benim için çok ıslaksın," diye mırıldanıyor Alfa'nın memnuniyetiyle. "Bedenine ihtiyacı olanı vereyim."

Yanaklarım yanıyor, utanç ve tahrik birbirleriyle çatışıyor, vücudumdan sızan sıvı zihnimin direncine rağmen bedenimin hevesini ele veriyor. Tahrikim küçük mutfak tatlı, yoğun feromonlarla dolduruyor.

Parmakları tekrar girişime dönüyor, doğal kayganlaştırıcıyı yayıyor. Dokunuş omurgamda elektrik akımı yaratıyor ve bastırmaya çalıştığım bir iniltiye neden oluyor.

Dudaklarımı dişlerim arasına geçirirken, kaygan parmağı girişimin etrafında dönüyor, oradaki kaslar geriliyor, sonra da gevşiyor, dün gecedan sonra ihtiyacımız olan nazikliğin hiçbirini göstermeden beni deliyor. Yanma dışarı doğru yayılıyor, saatler önce beni penisinin üzerinde nasıl açtığını hatırlatıyor, ama vücudum bana ihanet ediyor, parmağını sıkıca kavıyor, onu daha derine çekiyor, sadece onun sağlayabileceği gerilme ve doluluk için yalvarıyor.

"Çok sıkı," diye mırıldanıyor, ilk parmağının yanına ikinci parmağını da sokarak. "Bu kalçayı benim şeklimi hatırlaması için eğitmemiz gerekecek."

Kaba sözler omurgamda bir sıcaklık dalgası daha yarattı. Parmakları içimde kıvrılarak görüşümü bulanıklaştıran noktayı aradı ve buldu. Boğazımda bir inilti yükseldi ve onu bastırmak için dudağımı daha sert ısırdım.

Duş, borulardan gelen bir gıcirtı sesiyle kapanıyor ve Rowan'ın parmakları içimde duraklıyor.

Lena'nın banyoda hareket ettiğini duyduğumuzda ikimiz de donakaldık. Su boşalıyor. Havlu askısından bir havlu çekiliyor. Banyo kapısı açılıp kapanıyor. Ayak sesleri koridordan yatak odasına doğru geliyor.

Rowan, parmaklarını geri çekip yerlerine penisinin künt ucunu sokarak, "Kulaklıkları ne kadar iyi?" diye sordu.

"Berbat," diyorum ona. "Ama alabileceğim en iyileri bunlar."

"Bir dahaki sefere ona daha iyilerini alacağım."

Protesto etmek için ağzımı açtığımda, eli dudaklarımı kapatıyor ve nefesimi kesen, vücudumu daha önce kimseyle yaşamadığım yakıcı bir dolulukla dolduran acımasız bir hamleyle içime giriyor.

Kalçaları öne doğru fırlayıp her itişte daha derine inerken, tırnaklarım omuzlarına yarım ay şeklinde izler bırakıyor. Mutfak, tenin tene sürtünmesinin kısık sesleriyle, kalçalarının iç uyluklarıma çarpmasının sessiz sesiyle ve aramızda kayan, sızlayan penisimin sesiyle doluyor.

Boğazımdan bir inilti yükseldi ve Rowan'ın parmakları, içimdeki kaosa uyan ham bir çaresizlikle, hiçbir ritim, hiçbir incelik olmadan, tenime morluk bırakacak kadar sertçe saplandı.

"İşte bu kadar," diye inledi. "Beni tamamen al."

Topuklarım belinin alt kısmına saplanıyor, onu daha da yakına, daha derine çekiyor. Her itiş, kalça kemiğime saplanıyor, acı zevkle karışıyor, ta ki artık onları ayıramaz hale gelene kadar.

Rowan, boşta kalan eliyle kalçanı kavradı, beni yerimde tutarken parmakları morardı ve sertçe hareket etti. Pozisyon açığı değiştirdi ve göz kapaklarımda kıvılcımlar saçan o hassas noktaya tekrar vurdu.

Dişlerim avucunun etine saplanıyor, tuz tadını alırken bir yandan da başka bir ses çıkarmamaya çalışıyorum. Altımdaki tezgah terle kayganlaşıyor, vücudum her acı verici itişle ileri geri kayıyor.

Çok yaklaştım, o kadar yaklaştım ki, testislerim gerilirken uçurumun kenarında sallanıyorum. Rowan bunu hissediyor, eli ağzımdan kayarak penisimi kavıyor ve itişleriyle aynı ritimde okşuyor.

"Çabuk gel de yanıma, kıymetlim," diye homurdandı Rowan. "Kız kardeşinin bizi yakalamasını istemiyoruz."

"Beni zorla, Alfa."

Memnuniyet dolu bir hırıltıyla, "şimdi gelin, beni alın," diye emretti.

Bedenim itaat ediyor, zevk dalgaları beni sarsıyor ve titrememe neden oluyor. O içime boşalmaya devam ederken, kaslarım onu sıkıca kavradıkça meni karnıma akıyor.

İki acımasız hamle daha yaptı ve ardından dişlerini boynumun omzuma birleştiği kıvrıma saplayarak içimde kasılmalar yaşarken iniltisini bastırdı.

Birkaç kalp atışı boyunca donakalmış, birbirimize bağlı ve nefes nefese kalıyoruz; ikimiz de konuşmuyoruz, gerçeklik bilincimdeki çatlaklardan sızıp geri geliyor.

Ne yaptım ben?

Kurallarım sadece esnemekle kalmadı, paramparça oldu.

Tehlikeyi asla eve getirmeyin.

Lena'ya kimsenin yaklaşmasına asla izin vermeyin.

Kontrolü asla kaybetmeyin.

Rowan'ın alnı benimkine yaslanmış, nefesi benimkine karışıyor. Geri çekildiğinde, ani boşluk beni sarsıyor. Sıcak ve yapışkan bir sıvı bacaklarımdan aşağı süzölüyor.

Uzaktan, Lena'nın odasından müzik gelmeye başladı, bas sesleri ince duvarlardan yankılanıyordu. Kulaklık takma sözünü tutmuştu, mutfağımızda olanlardan habersizdi.

Rowan'ın dudakları çenemde gezindi. "Ne dersin, senin yanına geçelim ____"

Ayaklarımı göğsüne bastırıp ittim. "Çık dışarı."

Çenesi kasıldı. "Yani işler böyle mi olacak?"

Titreyen ellerimle bir havlu alıp cildimdeki lekeyi sildim ve eşofmanımı tekrar giydim. "Bu bir hataydı."

Kurallar bir sebeple konulmuştu.

Bizi güvende tutmak için.

Lena'yı korumak için.

Ve hepsini tek tek kırdım.

Anahtar, tatmin edici bir tık sesiyle üçüncü ve son sürgü kilidine giriyor. Kapının güvenli olduğundan emin olmak için kolu iki kez oynattıktan sonra anahtarları ceket cebime atıyorum.

Lena, mor sırt çantasını bir omzuna asmış, koridorun sonunda bekliyor ve telefonunda geziniyor.

"Hazır mısın?" diye soruyorum, belime astığım alet çantasını düzeltirken.

"Evet." Telefonunu cebine koyuyor. "Bugün her şey yolunda mı?"

"Evet. Rockhaven'da bir kilit değiştirme işim var." Asansörün tamir edilip edilmediğini görmek için aşağı ok tuşuna basıyorum. Düğme parmağımın altında sıkışıyor, günlük rutinimizin bir parçası haline gelen küçük bir rahatsızlık.

"Ugh." Lena merdiven boşluğunun kapısından içeri girdi, ayak sesleri beton odada yankılandı. "Bay Nguyen asansörü ne zaman tamir edecek? İki hafta oldu."

"Bütçe kesintileri." Onu takip ediyorum, tökezlerse yakalayacak kadar yakın duruyorum ama onu sıkıştıracak kadar da yaklaşmıyorum.

Binadan çıkarken, sabah havası yüzümüze çarpıyor; nefesimiz yüzümüzün önünde küçük bulutlar oluşturacak kadar soğuk. Bugün yürüyerek gitmek için yeterince erken hazırlanmıştık, böylece otobüs ücretinden tasarruf edecektik ve okulunun yanındaki durak bana bir aktarmadan tasarruf sağlayacaktı.

Lena, okula doğru yola koyulurken atkısını daha yukarı çekerek ağzını ve burnunu kapatıyor. Gökyüzü gri ve yağmur bulutlarıyla kaplı, ancak şimdilik yağmur yağmıyor.

"Şemsiyeni getirdin mi?" Yürürken sokağı gözlemliyorum, her zamanki tanıdık yüzleri fark ediyorum.

Her şey normal. Olağan dışı bir durum yok.

"Sırt çantamda." Lena ezilmiş bir soda kutusuna tekme atıyor, kutu kaldırımında yuvarlanıyor. "Bu gece geç saate kadar çalışacak mısın?"

"Bu akşam sekizde evde olmalıyım." Yürürken akşam yemeği seçeneklerini hesaplıyorum. "Salatalı makarna?"

"Peki ya domuz pastırması?"

"Yeterince kaldıysa." Rowan'ın getirdiği paketi hafta sonu boyunca idareli kullandık ve bu beklenmedik ikramın tadını çıkardık.

İki blok ötede bir araba alarmı çalıyor, ses tuğla binalar arasında yankılanıyor. Sesin kaynağının bir tehdit olmadığını anlayana kadar kaslarım geriliyor ve omuzlarımı gevşetmeye zorluyorum.

Lena yaklaşan tarih sınavı hakkında gevezelik ediyor, sözleri soğuk havada küçük duman bulutları oluşturuyor. Bir inşaat alanının yanından geçerken kaldırım daralıyor ve tek sıra halinde yürümek zorunda kalıyoruz.

Mahalle etrafımızda uyanıyor, köşe dükkanlarının kepenkleri kapanıyor, nakliye kamyonları yük boşaltmak için çift park yapıyor ve trafik görevlileri işlek kavşaklarda yerlerini alıyor. Brickwell belki çok gösterişli bir yer değil, ama kendine özgü ritimleri var; okumayı öğrendikten sonra bir kalp atışı kadar tahmin edilebilir.

"Baskılayıcı ilaçlarını aldın mı?" diye soruyorum, oysa bu sabah banyoda açılmış folyo ambalajı zaten kontrol etmiştim.

"Evet, Ash." Lena gözlerini devirdi, abartı atkısının üzerinden belli oluyordu. "Öyle mi?"

"Saat gibi işliyor." Aşırı korumacı davrandığımın farkındayım, ama yaşananlardan sonra bir daha hata yapmayacağım.

James Caddesi'ne dönüp, Ridgeway Devlet Lisesi'nin geniş tuğla binasına doğru akın eden öğrenci kalabalığına katıldık. Giriş kapısındaki güvenlik görevlisi, Lena'yı yıllarca okula götürmenin karşılığı olarak bana küçük bir selam verdi.

"Çalışma grubunuz bittiğinde bana mesaj at." Eşarbını düzelterip, gevşek ucunu yakasının içine soktum. "Erken bitirirsem otobüs durağında buluşuruz."

“Kuralları biliyorum.” Geriye çekilerek aramızda mesafe oluşturdu. “On altı yaşındayım, altı yaşında değilim.”

"Bana biraz anlayış göster."

Onun iç çekişi, aramızda dağılmadan önce yeni bir bulut oluşturdu. "Pekala. Ama sadece daha önce bıçaklandığın için."

“O yıllar önceydi.” Sırt çantasının askısına dokunuyorum. “Ve sadece küçük bir çizikti.”

"Yine de sayılır." Okula doğru dönüyor ama duraksıyor. "Ha, bir de bugün karşılaşırsanız erkek arkadaşınıza benden selam söyleyin."

Yanaklarım kızardı. "O benim..."

Ama o çoktan gitmişti, giriş kapısına doğru akın eden öğrenci kalabalığının arasında kaybolmuştu. Ben olduğum yerde mihlanmış bir şekilde, çift kanatlı kapılardan kaybolana kadar onu izledim.

Ancak o içeri girdiğinde yüzümü çeviriyorum, nefesimi verirken omuzlarım hafifçe gevşiyor.

Otobüs durağı dört blok doğuda. Dokuzda Rockhaven'e varmak için sekiz-on beş otobüsüne binmem gerekiyor. Dakikaları ve mesafeyi hesaplarken adımlarım uzuyor, bu matematik sabahki yaya trafiğinde ilerlerken beni yere sağlam basmamı sağlıyor.

Yanımda siyah bir araba duruyor, motoru tıkır tıkır çalışıyor. İçindekinin kim olduğunu koyu renkli camlardan anlayamıyorum, ki bu da yasal olamaz.

Yolcu tarafı aşağı kayarak açılıyor ve direksiyonun başında Rowan beliriyor; koyu renk saçları alnından geriye doğru itilmiş, ağzında hafif bir gülümseme var ki bu da midemi alt üst ediyor.

Zamanlamayı kontrol ederken ona kaşlarımı çattım. Apartman yönünden gelmişti. Cuma günü onu evimizden kovduğumdan beri onu görmemiştim. Bizi takip etmek için erkenden mi kalktı acaba?

“Günaydın, kıymetlim.” Rowan’ın parmakları direksiyon simidine vuruyordu. “Seni kahvaltıya götüreyim mi?”

İhanet eden bedenim, mideme yoğun bir sıcaklık dalgasıyla karşılık veriyor ve ben de bunu acımasız bir kararlılıkla bastırıyorum. Onun cazibesine bir daha asla boyun eğmeyeceğim.

“Hayır.” Yürümeye devam ediyorum, bu da onun arabayı yanımda rölantide çalıştırmasına neden oluyor. “Şehrin öbür ucunda bir işim var.”

“Rockhaven, değil mi?” Arabayı park konumuna alıp, bir yangın musluğunu umursamadan kapatıyor. “Büyük evler, büyük bahşişler.”

Varlığının yarattığı sıcaklıktan farklı ama aynı derecede yoğun bir soğukluk içimi kapladı. "Nasıl yaptın—"

"Geçen cuma kahvaltıda kız kardeşine söylemiştin." Rowan yolcu koltuğunun üzerinden eğildi, gömleği omuzlarında gerildi. "Hatırlıyor musun?"

Doğru. Tabii ki. Bu sadece paylaştığım bir bilgi, evimize dinleme cihazı yerleştirdiğine dair bir kanıt değil.

"Şey, otobüse binmem gerek." Islak yaprak yığınının etrafından dolaşıyorum, otobüs durağı sokağın sonunda görünüyor.

"Ben de aynı yöne gidiyorum." Rowan yolcu kapısını açıyor, iç aydınlatma deri koltukları ve temiz gösterge panelini aydınlatıyor. "Ücret ödemeyin. Yolda bir fast food restoranına uğrayacağım."

Tam o anda midem guruldadı, hem de onun duyabileceği kadar yüksek sesle, ve zaferle gülümsemesi daha da genişledi.

"Yol değiştirmeye gerek yok." Üç parmağını kaldırıyor. "Hiçbir yükümlülük yok. Sadece yemek ve ulaşım. Verimli, değil mi?"

Onun beni ne kadar doğru okuduğuna, savunmamı aşmak için gereken hassas noktaları tam olarak hedef aldığına hayretle bakıyorum.

Alet çantamın askısını daha sıkı kavıyorum, sanki tutunduğum şey azmimmiş gibi. "Saat dokuzaya kadar orada olmam gerekiyor."

"Bolca zaman var." Rowan gösterge panelindeki saate dokunuyor. "Trafikle birlikte 22 dakika. Düşünmeyi bırakıp arabaya binersen daha kısa sürer."

Siyah dumanlar püskürten bir otobüs gürültüyle geçiyor, duman havada asılı kalıyor. Bir sonraki otobüs, vücut ısıyla bunalmış, yabancıların kalabalığıyla dolu, işe gidip gelenlerle tıklım tıklım dolu olacak. Rockhaven'a ulaşmanın ücreti iki dolar; bu parayla bir somun ekmek veya bir torba fasulye alınabilir.

"Son şans, kıymetlim." Rowan yolcu koltuğuna vuruyor. "Işık değişmek üzere."

Hesaplama yaparken tırnaklarım bacağımı hafifçe vuruyor. Denklem basit ve cevap apaçık. Geçen hafta ne kadar çok işe gitmediğimi düşünürsek, gurur çok pahalıya mal oluyor.

Yolcu koltuğuna kayarak oturuyorum, deri kot pantolonumun altında serin. Kapı tok bir sesle kapanıyor ve şehrin gürültüsünü engelliyor.

Ben tamamen yerime oturmadan önce Rowan, kaldırımdan uzaklaşırken "Emniyet kemerini tak," dedi.

İç kısımda deri kokusu ve Rowan'ın tenine sinmiş olan hafif Alfa feromonlarının kokusu hissediliyor.

Bacaklarımın etrafında esen sıcak hava, yürüyüş sırasında derinlere işlemiş olan soğukluğu eritiyor.

“Rockhaven yolunda güzel kahvaltılık sandviçler yapan bir yer var.” Trafiğin içinden rahatlıkla geçiyor. “Başka bir şey ister misiniz?”

Sıcak yemek düşüncesi bile midemi bulandırıyor. "Bana uyar."

On beş dakika sonra, üçüncü araba olarak bir araçla sipariş verme sırasına girdik. Menü panosunda kahvaltı spesiyalleri ve fiyatlar, ödeme yapacak olsam beni geri çevirecek kadar yüksekti.

Hoparlör kutusuna yaklaştığımızda Rowan camını indiriyor.

"İki tane 3 numara," diye sipariş verdi ne istediğimi sormadan. "İkisine de bolca pastırma. Büyük boy sade kahve ve..." Bana döndü. "İçecek?"

"Kahve. Süt, şekersiz." Sipariş sanki başka biri konuşuyormuş gibi geliyor. Ben asla ekstra sipariş vermem. İhtiyaçlar her kuruşu tüketirken, tercihlere asla para harcamam.

Rowan siparişi tamamlıyor ve aracını pencereye doğru sürüyor.

Ayaklarımın arasındaki alet çantamı dik dik izliyorum, ödeme yapmasını izlemek yerine kumaşın aşınma desenine odaklanıyorum. Para alışverişi bir borç, zaten karmaşık olan dinamiğimizde bir dengesizlik yaratıyor. Ama matematik basit kalıyor. Zaman tasarrufu, para tasarrufu ve önümüzdeki iş için enerji tasarrufu.

Açıldığında kağıt torbalardan yükselen buhar, tuz, yağ ve protein vaadini taşıyor.

Rowan, herhangi bir yorum yapmadan paketlenmiş sandviçi bana uzattı ve içecekleri aramızdaki bardak tutuculara yerleştirdi.

Paketi açıyorum ve ilk lokma, vücuduma adeta bir uyuşturucu gibi etki ediyor; vardiyalar arasında aceleyle yenen ucuz yemeklerden sonra vücudum nihayet gerçek kalorileri tanıyor.

Rowan, sandviçinin yarısını bitirmişken, "Beğendin mi?" diye soruyor.

Ağzım dolu olduğu için homurdanıyorum. Yumurta gerçek, çoğu fast food restoranının kullandığı yeniden oluşturulmuş toz değil. Pastırma dişlerimin arasında çıtırdayarak dilime tuz ve yağ bırakıyor.

Rowan, sabah trafiğinde bir eliyle araba kullanırken bir yandan da yemek yiyor.

Sandviçimin ilk yarısını bitirdikten sonra, "Bugün ne tür kilit işiniz var?" diye sordu.

Kahvemden bir yudum alıyorum, ne kadar paylaşacağımı düşünüyorum. "Yeni bir iş. Eski zenginlerin evi, eski zenginlik sorunları."

"Güvenlik güncellemesi mi?"

"Hayır. Ailenin reisi kendini çok fazla kez dışarıda kilitledi. Dijital bir tuş takımı takılmasını istiyorlar. Seçtikleri modelde bir izleme sistemi var." Omuz silkiyorum. "Nedenini sormak benim işim değil."

Rowan'ın dudağı kıvrılıyor. "Eminim her şey yasalara uygun."

Dudaklarımdaki yağı yalıyorum. "Ödedikleri sürece umurumda değil."

"Pratik," diyor. "Hiç kasa tamir ettiniz mi?"

"Birkaç kez." Poşetin içinden patates kızartması parçalarını çıkarıyorum. "Eğlenceliler. Biraz daha fazla emek gerektiriyor. Genellikle daha iyi para kazandırıyor."

"İşten zevk alıyor musun?"

Tekrar omuz silkiyorum. "Bu bir iş."

"Anladığım kadarıyla ikisinden biri." Rowan, aynalarına bakarak trafiğe karışıp Rockhaven yönüne doğru otoyola giriyor. "Çilingir ve lokanta aşçısı, değil mi? Eskiden bir benzin istasyonunda gece vardiyasında da çalışıyordun ama bıraktın."

Huzursuz bir şekilde patates kızartmalarını tekrar poşete atıyorum. "Çok meşgulmüşsün."

"Bilgi değerlidir." Kahvesinden bir yudum alıyor, dikkati bir an bile yoldan ayrılmıyor. "Özellikle de ilginç insanlarla ilgiliyse."

Pencereden dışarı bakmak için döndüm, geçtiğimiz çıkışları sayarak, alışkanlığım gereği konumumuzu takip ettim. Şehir seyrekleşti, binalar birbirinden uzaklaştı, Ashford Heights ve Rockhaven sınırına yaklaştıkça yerleşim yerlerinin arasında yeşil alanlar belirdi.

"32 numaralı çıkıştan çıkın," diyorum yarım mil kala. "Sonra da ışıklarda sağa dönün."

Rowan talimatlarımı takip ederek, butik mağazalar ve profesyonel ofislerin bulunduğu bir sıraya bağlı bir otoparka giriyor. Araba, otoparkın sonuna yakın bir yere park ediyor, motor rölantide çalışıyor.

"Şuradaki bina mı?" Sabah ışığında parıldayan pirinç armatürlü kahverengi taş binayı işaret ediyor.

"Evet." Ambalajı sıkı bir top haline getiriyorum. "Yaklaşık iki saat sürer."

Rowan arabayı kapatmıyor, vites kolunu park konumuna alıyor ve havalandırma deliklerinden ısının akmaya devam etmesine izin veriyor.

Nefesimiz camları buğulandırmaya başlıyor, dışarıdaki soğuk camda yoğunlaşma oluşturuyor. Bu etki, bizi dış dünyadan uzaklaştıran, geçici bir baloncuk içinde izole ediyor.

"Teşekkürler," dedim, bu kelime dilimde yabancıydı. "Yolculuk için ve kahvaltı için."

"İkimiz için de pratik bir çözüm." Rowan'ın parmakları direksiyon simidine ritmik bir şekilde vuruyor. "Sen işine zamanında varıyorsun. Ben de seninle vakit geçirmekten zevk alıyorum."

Son yudumu da içerken kahve fincanı neredeyse hiç ağırlık yapmıyor. Boş fincan, boş ambalaj, ulaşım ve yemek sağlanmış. Kafamda aldığım ve verdiğim şeyleri hesaplıyorum ve bu dengesizlik içimi kemiriyor.

Zamanım o kadar değerli değil ve kimseden yardım kabul etmem.

Paket servis çantasını alet çantamın yanına yere fırlatıp Rowan'a döndüm. Sisli camda keskin bir çizgi oluşturan profili, çenesini karartan hafif sakal izleriyle dikkat çekiyordu. Kokumdaki değişimi fark edince burnu genişleyerek bana döndü.

Konsolun üzerinden tırmanırken dizim vites koluna çarptı, hareketim ne zarif ne de tereddütlüydü. Rowan'ın elleri kalçalarımın uzandı, kucağına otururken beni dengeledi, uyluklarımın onun uyluklarını çevreledi.

"Merhaba." Parmakları kalçalarımın saplandı, geçen sefer bıraktığı morlukları kot kumaşın arasından bulup yokladı.

"Kimseye borcum yok." Kelimeler, niyetimden daha kaba bir şekilde ağzımdan çıkıyor; boğazım öfke ya da arzuyla değil, ikisinin kesiştiği bir duyguyla düğümleniyor.

Anlayış parıltıları beliriyor ve Rowan'ın ağzı tehlikeli bir yarım gülümsemeyle kıvrılıyor. "Borçlarını mı ödüyorsun?"

"Hesabı dengelemek." Kalçalarımı hareket ettiriyorum ve o da altımda kalınlaşıyor.

Bedenim onu hatırlıyor, onun gerginliğini özlüyor ve kafamda sayılar dönüp dururken kan dolaşımım sıcaklıkla doluyor.

Rowan'ın elleri ceketimin altından, gömleğimin üzerinden yanlarıma doğru kaydı, başparmakları kaburgalarımın arasındaki olukları buldu. "Ne kadar dürüstlük!"

"Sus!" Ağzımı onun ağzına yapıştırarak, söyleyebileceği başka her şeyi kestim.

Öpüşme nazik değil. Dişler, dil ve acı, tanıdık kahve esintileri var. Rowan alt dudağımı ısıyor, deriyi yırtacak kadar sert değil ama

omurgamda bir elektrik çarpması hissi uyandıracak kadar. Ellerim onun gömleğine kenetleniyor, pahalı kumaşı buruşturuyor.

Dili ustaca ve emin bir şekilde benimkinin etrafına dolanırken, parmakları da tişörtümün altına girerek çıplak tenimi buluyor.

Kalçalarımı yuvarlayarak, kot pantolonunun önünde gerilmiş ereksiyonuna sürtünüyorum. Sürtünme, boğazından dudaklarımı titreten bir inilti koparıyor. Elleri kalçalarımın iniyor, kontrolü ele almadan hareketlerimi yönlendirecek kadar sıkıca kavıyor.

Nefes alışverişimiz hızlandıkça camlar buğulanıyor, sıcak nefeslerimiz dış dünyayla aramızda bir bariyer oluşturuyor.

Rowan, ağzını boynuma doğru yaklaştırıp dişlerini kulağımın altındaki hassas noktaya değdirirken, "Bunu nasıl istiyorsun?" diye sordu.

"Hızlı ol." Aramıza uzanıp parmaklarımla kemerini ve kot pantolonunun düğmesini yokladım. "Yavaşlamaya zaman yok."

Gülüşü tenime doğru. "Her zamanki gibi pratik."

Elleri devreye giriyor, fermuarını hızla açıp benimkine geçiyor. Metal dişlerin ayrılma sesi arabanın içini dolduruyor, kapalı alanda oldukça yüksek bir ses. Aşırı ısınmış tenime serin hava çarpıyor, o da istediği şeye ulaşmak için kot pantolonumu aşağı çekiyor.

Parmakları penisimin etrafını sararken başım geriye düşüyor, sıkı ama sert olmayan bir kavrayışla, ne kadar baskı uygulayacağını biliyor. Zaten sertleşmişim, zaten akıyordu, vücudum son karşılaşmamızdan beri bunu ne kadar çok düşündüğümü ele veriyordu.

Rowan, boşta kalan eliyle cebinden küçük bir paket çıkarırken, "Bu sefer hazırlıklıydım, böylece arabamı dağınık bırakmazsın," diye mırıldandı.

Kalın penisinin üzerine prezervatifi geçirirken folyonun yırtılma sesi sözlerini noktalıyor.

Beynimin mantıksal tarafı onaylarken, hayvansal tarafı sabırsızlanıyor. Ellerimi omuzlarına dayayarak yukarı kalkıyorum ve kendimi onun üzerine konumlandırıyorum. Rowan dengesini koruyor, küt penis başı girişimi buluyor.

Üzerine oturduğumda nefesi kısık bir şekilde çıktı. "Benim için her zaman çok sıkı."

Doluluk hissi neredeyse acı verici, vücudum onun büyüklüğüne uyum sağlamak için geriliyor. Nefesim boğazımda düğümleniyor, istilaya

alışmaya çalışırken orada hapsoluyor. Rowan'ın elleri kalçalarımın geri dönüyor, beni dengeliyor, aynı zamanda tempoyu belirlememe izin veriyor.

Hareket etmeye başlamadan önce kendime uyum sağlamak için on saniye veriyorum, her birini kafamda sayıyorum. Yukarı aşağı, zevkten çok verimliliğe odaklanmış bir ritim kuruyorum. Ama zevk yine de geliyor, elektrik yüklü ve her şeyi saran bir şekilde, penisinin içimde görüşümü bulanıklaştıran noktaya değmesiyle.

Rowan'ın dişleri tişörtümün üzerinden köprücük kemiğimi buldu, deriyi yırtmayacak ama iz bırakacak kadar sertçe ısırıldı. Acı doğrudan kasıklarımın yayıldı, penisim aramızda seğirdi, karnının sert yüzeyi tarafından sıkıştırılmıştı.

"Kendine dokun," diye homurdanıyor, titreşim içimden geçiyor. "Bana nasıl zevk aldığını göster."

Düşünmeden itaat ediyorum, parmaklarımı kendi vücuduma dolayarak kalçalarımın iniş çıkışlarıyla eş zamanlı olarak okşuyorum. Onun penisinin içimde olması ve elimi penisime değdirmemin yarattığı çifte his, beni beklediğimden daha hızlı bir şekilde doruk noktasına yaklaştırıyor.

"İşte bu," diye cesaretlendiriyor. "Çok iyi gidiyorsun."

Tek duyulan sesler, sert nefes alışverişlerimiz, birbirine değen bedenlerin ıslak kayması ve altımızdaki deri koltuğun ara sıra çıkardığı gıcırta. Hızı koruma çabasımdan bacaklarım yanıyor ama yavaşlamıyorum.

Rowan'ın elleri kalçalarımı daha sıkı kavradı, kontrolü elinden kayıp gitti. "Yaklaş."

Boşta kalan elimle omzunu kavradım, tırnaklarım gömleğinin üzerinden batıyordu. "Evet."

Yukarı doğru hamle yapıyor, yarı yolda bana doğru geliyor, çarpmanın şiddeti nefesimi kesiyor. Bir, iki ve üçüncü hamlede beni aşağıda tutuyor, boşalırken içime doğru sürtünüyor. İçimdeki nabızı, en hassas noktamdaki baskı, beni doruk noktasına ulaştırıyor.

Boşalmam çok şiddetli oldu. Parmaklarımın üzerinden ve gömleğinin üzerine boşalırken inlememi omzuna gömdüm. Zevk dalgaları ardı ardına beni sardı, kaslarım onu sıkıca kavradı, ikimiz de bitkin düşüp nefes nefese kalana kadar penisini emdim.

Beş kalp atışı boyunca, gerçeklik geri dönmeden önce arabanın sessizliğinde donakalmış, birbirimize bağlı ve nefes nefese kalıyoruz. Beni bekleyen bir işim var.

Onu üzerimden kaldırıyorum, içimdeki boşluk hissi ve bugün her hareket ettiğimde, oturduğumda veya eğildiğimde kendini gösterecek olan ağrı yüzünden yüzümü buruşturuyorum.

Rowan, torpido gözünden ıslak mendil çıkarıyor; bu da beklentilere veya alışkanlıklara işaret eden, ancak incelemek istemediğim bir başka hazırlık belirtisi.

Sessizce ortalığı temizliyoruz, kıyafetleri düzeltiyoruz ve olanların izlerini siliyoruz.

Kot pantolonum sessizliği bozan metalik bir çıtçıtla kapanıyor. Elimle saçlarımı karıştırıp, alnımdan geriye doğru itiyorum; yüzüm kızarmış ve dağınık bir halde nasıl görüldüğümün farkındayım.

Kapı koluna uzanırken Rowan, "İki saat sonra döneceğim," diyor.

Arkamı dönüp ona baktım. "Ne için?"

"Sizi alıp öğle yemeğine götürmek için."

Elim iş çantamı daha sıkı kavradı. "Bunu yapmanı kim istedi?"

"İstiyorum." Bu ifadenin sadeliği tartışmaya yer bırakmıyor. "İşin bittiğinde burada olacağım."

Yerdeki alet çantamı alıyorum. "Otobüse binebilirim."

"Yapabilirsin." Sesinde tehlikeli bir eğlence tonu vardı. "Ama yapmayacaksın."

Arabasından arkama bakmadan inerken tüylerim diken diken oldu. Haklı. Eğer işim bittiğinde Rowan burada olursa, arabasına geri bineceğim çünkü onu istiyorum ve eğer bu düzenlemenin, verebileceğimden fazlasını borçlu kalmadan ihtiyacım olanı alabileceğim bir versiyonu varsa, onu iki elimle birden kapacağım.

Bu bir ilişki değil, bir alışveriş.

Ve ben buna katlanabilirim.

Bıçağımın kesme tahtasına vuruşunun ritmi, mutfaktaki karmaşaya istikrarlı bir arka plan ritmi katıyor.

Doğrayın, kaydırın, toplayın, tekrarlayın.

Ellerim bilinçsizce hareket ediyor, kas hafızası bıçağı soğan, biber ve patateslerin arasından geçirirken, lokantanın yemek telaşının gürültüsü sallanan kapılardan içeri sızıyor. Yağ kokusu havada yoğun bir şekilde asılı kalıyor, tenimi kaplıyor; ızgaranın sıcaklığı ise lekeli siyah tişörtümün ve önlüğümün altından sırtımdan aşağı ter akıtıyor.

Çarşamba günleri Beacon on Beacon'da olmak tahmin edilebilir, zorlu ve Rowan'ın birkaç gün üst üste rastgele ortaya çıkıp beni arabayla gezdirmesi ve ardından benim onu arabayla gezdirmemden sonra zihnimin ihtiyaç duyduğu türden bir dikkat dağıtıcı.

Yıllarca inkar ettikten sonra, bedenim kayıp zamanı telafi etmeye kararlı görünüyor ve ne kadar inkar etmek istesem de Alfa benim için adeta bir mıknaş gibi.

"Siparişler hazır!" Aşçının sesi, tencere ve tavaların şıkırtısını yarıda kesti, ardından bir zil sesi duyuldu. "Ash, o sebzelere dün ihtiyacım vardı!"

Bıçağım hızlanıyor, düz kenarıyla biberleri metal bir kaseye sıyrırken bıçağın ucu parıldıyor.

Mutfaktaki sürekli uyarılmanın içinde telefonumun bacağıma titreşimini neredeyse fark etmiyorum. İkinci kez, ısrarla titrediğinde, dilimlemeye ara veriyorum, içimde bir huzursuzluk hissi belirliyor.

Nöbetlerim sırasında kimse aramıyor. Lena bile aramıyor.

Telefon üçüncü kez titredi.

Patronum Hector, kalın kaşları çatılmış bir halde, ızgaradan dikkatini ayırıp bana baktı. Üst dudağında ter damlaları belirirken, ustaca bir verimlilikle bir sıra hamburgeri çeviriyordu. "Sorun mu var?"

"Hayır." Bıçağı aşağı kaydırıp, ellerimi önlüğüme silerek arkamı döndüm. Telefonumu cebimden çıkarırken, bakışlarının ağırlığı omuzlarımın arasında yakıcı bir his bıraktı.

Ekranda Lena'nın adı beliriyor ve göğsüm sıkışıyor. Acil bir durum olmadıkça mesai saatlerinde aramaması gerektiğini çok iyi biliyor.

Kabul et tuşuna bastım ve telefonu kulağıma götürdüm, plastik tenimde sıcaktı. "Lena?"

Karşı taraftan gelen arka plan gürültüsü boğuk, ama derin ve otoriter, yabancı sesler duyabiliyorum. Telefonu daha sıkı kavriyorum, tırnaklarım kılıfa saplanıyor.

Sesi hoparlörden ince bir şekilde geliyor. "Ash, apartmanda polisler var. Soru soruyorlar."

Kanım donuyor, damarlarımda buz kesiliyor. Polis. Dairemizde. Her içgüdüm tehlike çığlığı atıyor.

"Ne hakkında?"

"Danny," diye fısıldadı. "Cüzdanını bulmuşlar, içinde adresimiz yazılıymış."

Kesme tahtasının üzerinde bıraktığım bıçak floresan ışığın altında parıldıyor, ama zihnimde onun yerini farklı bir bıçak, farklı bir gece, plastik üzerinde biriken kan alıyor.

"Sakin ol. Şimdi eve geliyorum," diyorum, içimde panik dalgası yükselirken bile sakın kalarak. "Ben gelene kadar başka bir şey söyleme. Reşit değilsin, bu yüzden ben olmadan seni sorgulayamazlar."

"Geçen cuma gecesi nerede olduğunuzu öğrenmek istiyorlar."

Bir gece, tanımadığım biri bana yol gösterirken bir adamın boğazını kestim.

"Yirmi dakika." Telefonu kapatıp cebime geri koydum.

Uyuşmuş parmaklarımla önlüğümün bağcığını çözüyorum.

Arka kapıya doğru ilerlerken Hector beni takip ediyor. "Nereye gittiğini sanıyorsun sen?"

"Ailevi bir acil durum." Önlüğü bir askıya asıyorum.

"Akşam yemeği yoğunluğunun tam ortasındayız," diye tersledi. "Saat sekizde çıkabilirsiniz."

Dolabıma doğru yöneldim. "Ablamın bana ihtiyacı var."

Yüzündeki ter tabakasının altında öfkeden kıpkırmızı oldu. "Şu kapıdan çıkıp git, bir daha geri dönmeye zahmet etme."

Bu tehdit, benim ilerlememi durdurmayı amaçlıyor.

Bu beni hiç yavaşlatmıyor bile.

Sırt çantam omzumda, kapı arkamdan kapanarak onu küfür ederken yarıda kesti. Lokantanın arkasındaki sokak çürümüş yemek ve sigara kokuyordu, mutfağın boğucu ısıcağından sonra hava serinlemişti.

Ayaklarım koşarak kaldırıma değdi ve tamamen içgüdüsel olarak otobüs durağına doğru ilerledim.

Bir sonraki otobüse sekiz dakika. Trafik azsa Brickwell'e ulaşmak yirmi iki dakika sürer. Lena'ya ulaşmadan önce toplamda en az otuz dakika geçmesi gerekiyor.

Durağa vardığımda nefesim sonbahar havasında bulutlar oluşturuyor, bekleyen insanların yüzlerini tarıyorum. Üniforma yok. Kimse beni izlemiyor. Henüz değil.

Sokak, hareket halindeki bir şehrin sesleriyle yankılanıyor, ama bunların hiçbirisi başımdaki zonklamanın ötesinde dikkatimi çekmiyor.

Onlar biliyor.

Otobüs köşeyi dönüyor, dizel motoru gürleyerek kaldırıma yanaşiyor. Kapıların açılmasını, yolcuların inmesini ve sıra bana gelip basamakları tırmanıp taksimetreye tam para atmamı beklerken dizlerim zorlanarak titriyor.

Gecenin bu saatinde, işten çıkan insanlarla dolup taşıyor ve ben soğuk metalin üzerinde bembeyaz olmuş parmak boğumlarımla bir direğe tutunurken her taraftan bedenler içeri doluyor. Otobüs aniden ileri doğru sarsılıyor ve beni takım elbiseli bir adama doğru fırlatıyor, adam da hoşnutsuzluğunu homurdanarak dile getiriyor. Özür dilemiyorum.

Saatime baktığımda beş buçuk olduğunu görüyorum. Polisler geldiğinde Lena dairede yalnız başına akşam yemeği hazırlıyordu.

Ön kapıdan nasıl geçtiler? Kadın onları içeri mi aldı? Yakalama emri mi vardı? Şimdi bunun bir önemi var mı?

Otobüs birkaç blok ötede bir duruyor, hidrolik frenler her seferinde tıslıyor. Durakları sayıyorum, mesafeyi ve zamanı hesaplıyorum, şoförün yavaş ilerleyen trafikte daha hızlı hareket etmesini diliyorum.

Dört durak daha.

Aşırı klimalı otobüste sırtımdaki ter soğuyor, ince ceketimin altında kollarımda tüylerim diken diken oluyor, acı ve metalik bir adrenalın tadı ise dilimi kaplıyor.

Üç durak daha.

Yanımda oturan kadın kıpırdanıyor, yapay çiçeklerin boğucu parfüm kokusu boş midemi bulandırıyor. Otobüs virajı çok hızlı alırken omzuma çarpıyor ve onu itme isteğime karşı koymaya çalışıyorum.

İki durak daha.

Tırnaklarım sabırsızlıkla bacağıma vuruyor, kafamda geçen saniyelerle aynı ritmi tutuyor.

Lena, polisle konuşması konusunda ona söylediklerimi hatırladı mı? Ben yokken sorulara cevap vermemesini, gözaltına alınıp alınmadığını sormasını, avukat talep etmesini?

Bir durak daha.

Arabayı kaldırıma çekerken frenler gıcırdadı, kapılar mekanik bir hırıltıyla açıldı. Mırıldanan şikayetleri umursamadan insanların arasından sıyrılıp kaldırıma doğru koşmaya başladım. Soğuk hava ciğerlerimi doldururken, yolumdan yeterince hızlı çekilmeyen yayalardan kaçarken sırt çantam sekerek binamıza doğru kalan birkaç blokluk mesafeyi koştum.

Binamızın beton basamakları ayaklarımın altında bulanıklaşıyor, dikkatim tek bir hedefe odaklanmış durumda. Lena'ya ulaşmalıyım. Giriş kapısı arkamdan gürültüyle kapanıyor, basamakları ikişer ikişer çıkarken ses merdiven boşluğunda yankılanıyor; her zaman bozuk olan asansörü denemeye bile tenezzül etmiyorum.

Beşinci kata vardığımda ciğerlerim yanıyor, baldırlarım ağrıyor ama yavaşlamıyorum. Koridor önümde uzanıyor, her iki tarafta da birbirinin aynısı kapılar var, bizimki en sonda. Yaklaştıkça sessizliği fark ediyorum. Ses yok, polis telsizinden konuşma yok.

Belki de gittiler. Belki de sadece rutin bir sorgulamaydı. Belki de—

Elim kapı kolunu kavriyor ve kol avucumun altında dönüyor.

Kilidi açıldı.

Kalp atışlarım hızlanmış bir halde kapıyı iterek açtım ve damarlarımda kan dondu.

Oturma odamda üniformalı iki polis memuru duruyor, mavi üniformaları lekeli beyaz boyaya karşı belirgin bir şekilde göze çarpıyor. Sadece varlıkları bile nabzımı yükseltmeye yeterdi, ama kaslarımı taşa çeviren şey odadaki üçüncü kişi.

Rowan, benim tercih ettiğim yerde, bir ayağını diğer dizimin üzerine koymuş, sanki buraya aitmiş gibi rahat bir duruşla kanepemde oturuyor. Sanki burası onun eviymiş gibi, izinsizce işgal ettiği bir yer değilmiş gibi. Yine.

Herkes bana doğru dönerken tüylerim diken diken oldu. Kadın polis memuru doğruldu, eli bilinçsizce kemerinin yanına gitti; bu hareket çok şey anlatıyordu. Partneri, kısa saçlı, kalın boyunlu bir adam, beni inceliyordu.

“Bay Halloway?” Kadın öne doğru bir adım attı, botlarının yıpranmış tahta zeminde gıcirtısı duyuldu. “Ben Polis Memuru Park. Bu da Polis Memuru Ramirez. Size birkaç soru sormamız gerekiyor.”

İkinci polis memuru dikkatimi çektiğinde, "Elbette," diye anlayışla karşılık verdim. Onunla ilgili bir şey hafızamın bir köşesinde beni rahatsız ediyor, tetikte olmamı sağlıyordu.

Bakışlarım Rowan'a kaydı, o da sanki her şey rutinmiş gibi hafifçe omuz silkti.

İçeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. "Bu da neyin nesi?"

“Daniel Humphry adında bir adamla ilgili.” Polis memuru Ramirez küçük bir not defterini açıyor, başparmağıyla sayfaların kenarlarını inceliyor. “Kız kardeşinizin onunla temas kurmuş olabileceğini anlıyoruz.”

Dilim ağzımda zımpara kağıdına döndü. "Kız kardeşim on altı yaşında."

“Durumdan haberdarız.” Polis memuru Park’ın sesi profesyonelliğini koruyor, ancak tepkilerimi kaydetmeyi de hiç bırakmıyor. “İşte bu yüzden buradayız.”

Koridordaki bir hareket görüş alanımın kenarına takıldı. Lena gölgelerin arasında, kollarını kendine sarmış bir şekilde duruyordu ve ben de kendimi onunla polis memurları arasına yerleştirmek için vücudumu açılı bir şekilde konumlandırımdım.

"Mesele şu ki, Bay Halloway," diye devam ediyor Memur Ramirez, "Daniel Humphry birkaç gündür ortada yok. Geçen hafta işe gelmeyince işvereni onu kayıp olarak bildirdi."

Vücudumu saran adrenaline rağmen, nabzım kulaklarımda düzenli bir şekilde atıyor. "Bunun bizimle ne ilgisi olduğunu anlamıyorum."

“Cüzdanında kız kardeşinizin okul kimlik fotoğrafını bulduk.” Polis memuru Park, tepkimi bekleyerek bana bakıyor. “Ayrıca bir kağıt parçasına yazılmış adresiniz de vardı.”

Oda etrafımda daralıyor, duvarlar üzerime kapanıyor. Onun küçük ödül defterinden adını silmek için çok dikkatli davrandım ama cüzdanını aramak

aklıma hiç gelmedi.

Parmaklarım kasılıp gevşek yumruklar haline geliyor, sonra onları gevşetmeye zorluyorum.

“Kız kardeşiniz, otobüs durağında ona yaklaştığını söyledi.” Polis memuru Ramirez, Lena'ya baktı ve sonra tekrar bana döndü. “Tespit etmemiz gereken şey, bunun ne zaman gerçekleştiği ve ilk karşılaşmadan sonra ikinizden birinin onunla herhangi bir teması olup olmadığıdır.”

Bu bariz bir tuzak ve ben kelimelerimi dikkatlice seçiyorum.

"Okuldan eve dönerken ona sataştı." Yarım doğrular, düpedüz yalanlardan daha kolay yayılır.

Başka bir şey söyleyemeyince, "Bu ne zaman oldu?" diye soruyor Memur Park.

“İki hafta önce.” Zihnimde zaman çizelgesi değişiyor, tarihler ve mazeretler, çürütülemeyecek bir olaylar zincirine dönüşüyor. “Perşembe ya da Cuma, sanırım. Lena benden daha iyi bilir.”

Rowan, cilalı taş gibi pürüzsüz bir sesle, "Cuma günüydü," diye araya girdi. Bacaklarını çaprazlamayı bırakıp öne eğildi, dirseklerini dizlerine koydu. "Kesinlikle Cuma günüydü, çünkü Lena durumla ilgili aradığında Ash ile o akşam için planlarımız vardı."

Memur Ramirez, elinde not defterinin üzerinde kalemi hazır bir şekilde ona doğru döndü. "Peki siz kimsiniz?"

“Rowan Ward.” Bu isim, alışılmış bir kolaylıkla dilinden dökülüyor. “Ash’in ortağı.”

Sözler aramızda yerleşti, asla kabul etmediğim ve şimdi de itiraz edemeyeceğim bir iddia bu.

Polis memuru Park'ın kaşı hafifçe kalktı. "Peki, o cuma gecesi planlarınız neydi, Bay Ward?"

“Rockhaven'deki Antonio's'ta akşam yemeği.” Rowan hiç tereddüt etmeden, ayrıntıları öyle doğal bir güvenle anlatıyor ki neredeyse inanıyorum. “Sekiz kişi için rezervasyonumuz vardı, ama Lena saat yedide arayıp bir adamın onu rahatsız ettiğini söyledi, bu yüzden rezervasyonu iptal edip buraya geldik.”

O yalan anlatıyı bu kadar inandırıcı bir şekilde uydururken dişlerimi sıkıyorum. En kötüsü de, tam olarak benim ihtiyacım olan şeyle, yani Danny'nin boğazına bıçağımı dayayarak ölmekte olduğu saatler için bir alibiyle mükemmel bir şekilde örtüşmesi.

“Köşedeki Tayland restoranından yemek aldık.” Rowan, kurguyu dikkatlice tuğla tuğla inşa etmeye devam ediyor. “Lena'nın sakinleşmesine yardımcı olmak için onunla bir film izledik. Neydi o film, kıymetli kızım? İzlemek istediğin bilim kurgu filmi miydi?”

Bu yabancıların önünde kullanılan bu samimiyet ve sevgi sözcüğü beni utandırıyor, eminim ki o da bunu amaçlamıştı. "Olay Ufku."

Polis memuru Ramirez, defterine karalamalar yapıyor, kalemi kağıdın üzerinde çizikler çıkarıyor. "Ve ikiniz de o gece ya da ondan sonraki herhangi bir gece Daniel Humphry'yi görmediniz mi?"

"Hayır." Bu tek hece, dudaklarımdan kesin bir şekilde dökülüyor.

Polis memuru Park beni dikkatlice inceledi, gözleri kısıldı. "Kız kardeşiniz onun numarasını kendisine bıraktığını söylemişti. Hiç aradınız mı?"

Sonunda, kolay bir gerçek: "Kesinlikle hayır."

"Eğer ondan haber alırsanız, bizi aramanızı rica ederiz." Polis memuru Ramirez not defterinden bir kart çıkarıp sehpanın üzerine koydu. "Muhtemelen sadece kaçmıştır, ancak ev sahibi dairesinde bazı endişe verici bulgular olduğunu bildirdi."

Kalbim tekliyor, sonra sakin ritmine geri dönüyor. "Ne tür bulgular?"

"Şu anda görüşebileceğimiz bir şey yok." Memur Park'ın belindeki telsiz cızırtılı bir şekilde çalışıyor, parazit ve şifreli rakamlar gerginliği dağıtıyor. "İşbirliğiniz için ikinize de teşekkür ederim."

Onları kapıya kadar götürüyorum ve elim kapı kolunu kavlıyor.

"Bir şey daha var." Polis memuru Ramirez kapı eşiğinde duraksadı. "Resmi bir ifade almak için kız kardeşinizle tekrar görüşmemiz gerekebilir."

"Küçük yaşta," dedim, omurgam dikleşerek. "Herhangi bir sorgulama sırasında orada bulunmam gerekecek."

Polis memuru Ramirez şaşırmadan yanıt veriyor: "Evet. Geçen seferkiyle aynı düzenleme."

Yüzü aklıma gelince, içimde soğuk bir ağırlık çöktü ve yıllarca gömdüğüm bir anıyı yeniden canlandırdı. Anne ve babamızın ölü bulunduğu gece, Lena'nın polis karakolundan aradığı geceydi o. O da görevdeki polis memurlarından biriydi ve bana zor anlar yaşatmıştı.

İki ceset vardı ve suçu birinin üzerine atmaya çalışıyorlardı. Öfkeli oğul olarak, sorgulamaları için kolay bir hedef oldum.

Çenem kasıldı. "Evet."

"İşte, ne olur ne olmaz diye, nerede olduğunuzu kanıtlayacak herhangi bir makbuz bulmanızda fayda var," diyor Ramirez, not defterini cebine koyarken. "Sizinle iletişime geçeceğiz."

Arkalarından kapanan kapının hafif tıkırtısı, dairenin ani sessizliğinde yankılanıyor. Alnımı ahşaba yaslayıp kulaklarımdaki uğultu dinene kadar nefeslerimi sayıyorum.

Döndüğümde, Rowan hâlâ kanepemde oturmuş, anlaşılmaz bir ifadeyle beni izliyordu. Lena'nın sığ nefeslerinin sesi koridordan geliyordu, ama şimdilik onu görmezden gelip Alfa'ya odaklandım.

Ellerim yumruk oldu. "Burada ne işin var?"

Vücudum, odanın diğer ucuna geçip onu uzaklaştırmamı engellemek için kasılmış bir halde, kendimi tutma çabasıyla titriyor.

Rowan cevap vermek için ağzını açar, ancak başka bir ses sözünü keser.

Lena ışığa doğru adım atarak, "Onu aradım," diyor. Çenesi kalkık, ellerindeki titremeye rağmen omuzlarının duruşunda bir meydan okuma var. "Numarası bende vardı."

Gözlerim bir ondan bir Rowan'a, sonra tekrar ona döndü. "Numaranı ona verdin mi?"

İletişim bilgilerimizi birkaç gün önce paylaşmıştık ve bu ihanet canımı çok yaktı.

Rowan koltuktan kalktı, boyu nedeniyle göz teması kurabilmek için başımı yana eğmek zorunda kaldım. "Bu bir güvenlik önlemiydi."

"Yani ne olursa?" Yumruklarım sıkılaştı, tırnaklarım avuç içlerimde hilal şeklinde izler bıraktı.

"Ya bir şey olursa ve siz burada olmazsanız diye." Polislerin az önce çıktığı kapıyı işaret ediyor. "Mesela bugün."

Lena öne doğru bir adım attı, çoraplı ayakları yıpranmış halının üzerinde sessizce ilerliyordu. "Polisler seni sormaya geldiler, Ash. Nerede olduğunu, ne zaman döneceğini öğrenmek istiyorlardı. Çok panikledim."

"Yani beni değil de onu mu aradın?" Öfkem altında yatan acı yüzeye çıkıyor ve öz kontrolüm üzerindeki baskıyı kırmaya çalışıyor.

"Önce ben seni aradım." Ellerini ovuşturdu. "Üçüncü denememe kadar cevap vermedin. Danny hakkında sorular soran iki polisle yalnızdım."

Rowan şimdi aramızda duruyor, tam olarak taraf tutmuyor ama bir gerilim üçgeni yaratıyor. "Ona kendini güvende hissetmediği zaman beni aramasını söylemiştim. Bugün bu durum geçerli oldu."

Arkamdan komplo kurduklarını, sanki onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi telefon numaralarını ve acil durum planlarını paylaştıklarını düşünmek içimi asit gibi kemiriyor. Kulaklarımı boğuk bir uğultu dolduruyor, inşa ettiğim her şeyin çökmeye hazırlandığının sesi.

"Lena, odana git."

Boynundan yukarı doğru, yanaklarına doğru kızarıklık yayıldı. "Çocuk değilim Ash. On altı yaşındayım. Bizi korumaya çalışıyordum."

"Şimdi," diye emrediyorum, ona karşı nadiren kullanmak zorunda kaldığım bir tonda.

Acıdan kıvranarak bir adım geri çekildi. "Rowan'ı bu yüzden aradım. Her şeyi kendi başına üstlenmeye çalışıyorsun, oysa yardım istemen gerekiyor."

"Lena—"

"Hayır." Sözümü kesti, gözleri yaşlarla doldu. "Sen burada değildin. Polis buradaydı. Ben korkmuştum. Rowan'ı çağırdığımda geldi. Hepsi bu kadar."

Oturma odasından çıkmak için arkasını döndü ve kapısının çarpma sesi dairenin içinde yankılanarak duvarlardaki ucuz çerçeveleri salladı.

Rowan beni dikkatle inceliyor. "Korkmuştu, Ash. Birine ihtiyacı vardı."

"Onun bir sevgilisi var." Yumruğumu göğsüme vuruyorum. "Onun bir sevgilisi var."

"Sen burada değildin."

Bu üç basit kelime, herhangi bir bıçaktan daha derine indi. Ellerim titreyerek saçlarımı karıştırıyorum, ta ki kafa derim yanana kadar. "Bu sana araya girme hakkı vermez. Ona numaranı verme hakkı vermez. Ben burada yokken evime gelme hakkı vermez."

Rowan, sinir bozucu bir mantıkla, "Polis geldiğinde Lena burada yalnız olsaydı daha mı iyi olurdu?" diye soruyor. "Arayabileceği kimse olmasaydı? Onu koruyacak kimse olmadan sorularına cevap vermek zorunda kalsaydı?"

Gerçek beni paramparça ediyor, kimsenin göremediği bir yerden kanayan bir yara gibi. Cevabı biliyorum. Gece vardiyasında çalışıyorum. Bazı şeyleri kaçırıyorum. Yokluğumla geçimimi sağlıyorum. Lena büyüdükçe, sosyal güvenlik ağıımızdaki boşluklar her yıl daha da genişliyor ve ben de masrafları karşılamak için kendimi daha da zorluyorum.

"Mesele bu değil." Ama bu argüman benim kulağıma bile boş geliyor.

Rowan öne doğru yaklaşıyor, vücut ısısı kişisel alanımı işgal ediyor. "Mesele bu zaten. Her yerde aynı anda olamazsın, kıymetlim. İki işte çalışıp, onun sana ihtiyacı olduğu her an evde olamazsın."

Sırtım duvara çarptı, ama geriye doğru adım attığımı hatırlamıyorum.

"Daha iyi mahalleler var." Göğsünden yükselen, beni yatıştırmaya ve etkilemeye çalışan bir Alfa hırıltısı. "Daha güvenli binalar. Polisin habersizce gelip kayıp Alfalar hakkında soru sormadığı yerler."

"Daha iyisini karşılayamayız." Bu itiraf içimi derinden yaraladı.

"Yapabilirsin." Aramızdaki mesafeyi kapatıyor, feromonları burun deliklerimi dolduruyor ve beynimi bulamaç haline getiriyor. "Yardımla."

"Yardımanız."

"Evet." Parmakları yanağıma uzandı ama dokunmadan önce hızla geri çekildim, kafam duvara çarptı. "Yardıмым. Kaynaklarım. Korumam. İkiniz için de."

İşte orada. Çizgi. Sınır. Kabul edemeyeceğim zincirlerle sarılmış kurtuluş teklifi.

"Evimden çık." Sözler kesin bir kararlılıkla ağzından dökülüyor. "Şimdi."

Sürpriz bir an belirdi, bir anda kayboldu. "Ash—"

"Hayır." Kaslarımdaki titremeye rağmen duvardan destek alarak kendimi dikleştirmeye çalıştım. "Buraya girip hayatlarımızı alt üst edemezsin. Arkamdan kız kardeşime numaranı veremezsin. Ona kahramanlık yaparken, bir yandan da benimle birlikte olup, sanki bir paket anlaşılmamış gibi davranamazsın."

Sözlerimin sakın dış görünüşünü deldiğinin ilk işaretiyle çenesi kasıldı. "Bu öyle bir şey değil."

"Öyle değil mi?" Gülüşümde hiçbir mizah yok. "Bizden ne istiyorsun Rowan? Çünkü bu işin, ikimize de bir şekilde sahip olmadan nasıl sonuçlanacağını anlamakta zorlanıyorum."

Geriye doğru bir adım attı, yüz ifadesi donuklaştı. "Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?"

"Sanırım istediğini elde etmeye alışmışsın." Kapıya doğru gidip sertçe açıyorum. "Ve şu anda istediğim şey, gitmen."

Bir an reddedeceğini düşündüm. Sonra hayal kırıklığıyla homurdandı ve ileri doğru adımlarla ilerledi.

"Bu iş henüz bitmedi." Omuzlarımız birbirine değecek kadar yakından geçti, bu temas vücudumda istenmeyen bir elektrik akımı yarattı. "Er ya da

geç, bunu tek başına yapamayacağını anlayacaksın.”

Kapı arkasından hafif bir tık sesiyle kapanıyor ve ben sürgüleri çevirip zinciri yerine takıyorum ve kapı stoperini kolun altına yerleştiriyorum.

Lena'nın odasından müzik çalmaya başlıyor, Rowan gittikten sonra bas sesi yükseltiyor, bu da onun ne kadarını duyduğunu merak etmeme neden oluyor.

Aşağıdan, komşumuz sessizlik için tavana vurarak ortamı daha da huzursuz ediyor.

Kapıya doğru kayarak yere oturuyorum, dizlerimi göğsüme çekiyorum. Bu pozisyon bana çocukken dolaplara saklanıp dikkat çekmemek için kendimi küçülttüğüm zamanları hatırlatıyor.

Rowan'ın karanlıkta oturup, diğer taraftaki ayak seslerini saymanın ve o ayakların asla kapınızın diğer tarafında durmaması, asla o boş ahşap bariyeri aşmaması için dua etmenin nasıl bir şey olduğunu anladığından şüpheliyim.

Ve ilk defa, kız kardeşimi mi koruyorum yoksa hâlâ canavarlarımızdan mı saklanıyorum, emin değilim.

Bıçak, adeta otomatik pilot modunda havucun içinden geçiyor, bileğim de son altı yıldır koruduğum aynı ritimde hareket ediyor.

Doğrayın, kaydırın, toplayın. Tekrarlayın.

Köşe bakkalındaki indirimli ürünler reyonundan alınan sarımsak ve soğan kokusu mutfağı sarıyor. Otobüs biletinden daha ucuza mal olan malzemelerle yapılan bir yemek daha. Ay sonuna kadar geçinmek için kuruşları saymadığımızı sandığımız bir gece daha.

Arkamda, Lena'nın kalemi ödevinin üzerinde çizikler atıyor, arada sırada çıkan iç çekişler bu sese karışıyor. Öğleden sonra ışığı, açılı panjurlardan daireye sızarak tavana altın rengi şeritler çiziyor ve yıpranmış mobilyalarımızdaki her çatlağı, boyadaki her lekeyi vurguluyor.

Lena, matematik ödevinden başını kaldırmadan, "Bir iş ilanı gördüm," diyor. "Okulun yanındaki kafede derslerden sonra çalışacak birine ihtiyaç var. Haftada üç gün, 16:00-19:00 arası."

Bıçağım kesme işlemini yarıda kesiyor. "Hayır."

"Bunu hiç düşünmedin bile." Kaleminin masaya vurduğu kesik kesik ritim sinirlerimi bozuyor. "Bahşişler market alışverişinde yardımcı olurdu."

"Senin görevin okul." Bıçak istikrarlı ritmine geri döndü. "Burs almaya yetecek kadar iyi notlarla mezun olmaya odaklan."

"O gelecek yılın." Kadın kıpırdanırken sandalye gıcırdadı. "Şimdi paraya ihtiyacımız var."

"İyiyiz," diye yalan söylüyorum, sanki bunu söylemek bir şeyi değiştirecekmiş gibi.

İki gün önce, Beacon on Beacon'da Hector'un karşısında durup işimi geri almak için yalvarmıştım. Lena'nın acil çağrısını, vardiya ortasında dışarı çıkmaktan başka çarem olmadığını anlattığımda, o kayıtsız kalmıştı. "Üçüncü hata," demişti, kollarını göğsünde kavuşturmuş, durumuma kayıtsız bir şekilde. Restoran bir hayır kurumu değildi ve ben artık onun sorunu değildim.

Son maaşım cüzdanımda duruyor, yarısı zaten kiraya harcanmış durumda.

Ironclad'deki patronuma daha fazla iş alabileceğimi bildirdim, ancak çilingirlik talep üzerine yapılan bir hizmet ve talep düşük.

"Öyle miyiz? İyi miyiz?" Sesi meydan okurcasına yükseldi. "Havucu içinden görülebilecek kadar ince kesmenizin sebebi bu mu? Daha uzun süre dayanması için uzatmaya mı çalışıyorsunuz?"

Çenem kasılıyor ama arkamı dönmüyorum. "İnce dilimler daha çabuk pişiyor. Elektrikten tasarruf sağlıyor."

"Doğru." Tek kelimededen bile alaycılık damlıyor. "Ve kahvaltıda pirinç yemek, mısır gevreği için süttten tasarruf sağlar."

Sıra biberlere geliyor, çekirdekleri ve iç kısımları atılarak etli kısmı daha da uzatılıyor. "Bu tartışma bitti. İş yok."

Aramızda sessizlik çöker, sadece bıçağın kesme tahtasına vuruşunun ritmik sesi ve ince pencerelerimizden süzülen uzaktan gelen trafik sesiyle bozulur ve daha fazla bastırmamış olması beni endişelendirir.

Lena geri adım atmıyor.

O, bir keresinde beş dakika geç kaldığı için derse gelmediğini yazan yedek öğretmene bağırarak çocuk.

Şimdi ise omuz silkip geçiştiriyor ve bu değişim beni endişelendiriyor.

"Bay Finch neden bu aptal şeyi taktığımı sordu." Lena geçici huzuru bozuyor. "Ona güvenlik için olduğunu söyledim ama Kaylie benim ortalıkta yattığımı düşünüyor. Okulda ense koruyucu takmak, boynuma 'müsait ama seçiciyim' yazan bir tabela asmakla aynı şey."

Elimde bıçak hâlâ sıkıca tutarak ona döndüm. Omega Yardım Kliniği'nden aldığımız ucuz koruyucu boyunluk boynunu sarıyordu, siyah kayışlar soluk teninde belirgin bir şekilde göze çarpıyordu. Bundan bahsederken bir elini boğazının yakınında tutuyordu. Boyunluğa dokunmuyordu. Sadece üzerinde duruyordu.

Bu manzara içimi buruyor, rahatlama duygusu, onun korunmaya ihtiyaç duyması gerçeğine duyduğum öfkeyle karışıyor.

İş yerinde olmasaydım... Telefonu daha erken açsaydım... Onu eskiden olduğu gibi, on üç yaşındayken ve arkama saklanabilecek kadar küçükken yaptığım gibi, evine kadar götürseydim...

Bunlardan herhangi biri yaşananları engelleyebilir miydi?

"Senin güvenliğin Kaylie'nin ne düşündüğünden daha önemli," diyorum ona.

"Söylemesi kolay senin için." Kitabının bir sayfasını köşesini yırtacak kadar sertçe çevirdi. "Herkes neden aniden boynuna bir bekaret tasmaı taktığını açıklamak zorunda olan sen değilsin."

Onun konuşabileceği birini bulmalıyım.

Eğitimli biri. O alçak adamın ondan almaya çalıştığı şeyi çözebilecek beceriye sahip biri.

Omega Yardım Kliniği bize güvenlik görevlisini verdi. Muhtemelen size birini önerebilirler.

Ama terapi para gerektiriyor ve bizim o paramız yok.

"Bu bir bekaret tasmaı değil." Boşta kalan elim yanımda yumruk haline geliyor. "Bu, başka bir Alfa'nın istediği zaman sana dişlerini geçirebileceğini düşünmesini engelleyen bir şey."

Çenesi meydan okurcasına yukarı kalktı. "Peki, sen neden takmıyorsun?"

Bu soru beni hazırlıksız yakaladı. "Ne?"

"Ense koruyucuları bu kadar önemliyse, neden sende yok?" Gözleri kısılıyor, gözlerinde bir zafer parıltısı var. "Özellikle de artık bir erkek arkadaşın olduğuna göre."

Boynumda bir sıcaklık hissediyorum. "Rowan benim erkek arkadaşım değil."

"Doğru." Kelimeyi uzatarak söylüyor. "Bize kahvaltı hazırlayan ve acil durumlar için numarasını veren sıradan bir adam."

Elimdeki bıçak, kendimi zor tutmaktan titriyor. "Önceden bana sormadan numarasını vermen, artık burada istenmemesinin sebebi."

Lena kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ondan benim yüzümden kaçınıyorsun, değil mi? Çünkü etrafta bir Alfa'nın olmasının tehlikeli olduğunu düşünüyorsun."

"Kimseden kaçmıyorum." Bu bir yalan, çünkü neden olmasın? Bu sabah zaten çok iyi gidiyorum. "Ve evet, Alfa erkekler tehlikelidir."

"Hepsi değil." Ensesindeki koruyucuyu çekiştirerek, arkadaki plastik plakanın, Danny'yi öldürmemiş olsaydım Alfa'nın İşareti'nin hâlâ

bulunacağı yeri kapatacak şekilde ayarladı.

Mark'tan kurtulduktan sonra uyandığında hiçbir soru sormamıştı ve ben de bilgi vermemiştim, böylece ikimiz de başka bir yalandan kurtulmuştuk. Ama şimdi hiçbir şey olmamış gibi davranıyor, öfkesinin tasmayla ilgili olduğunu, onu takmasının gerçek nedeni olmadığını iddia ediyor ve ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum.

Biz travmalarımızı konuşan bir aile değiliz ve belki bu benim de hatam. Ebeveynlerimiz hakkında konuşmaya çalıştığım tek seferde, o kendini kapattı ve onu tekrar o duruma sokmaktan korkuyorum.

Yakayla uğraşmayı bırakıp bana dik dik baktı. "Konuyu değiştirme sakın. Eğer ben bu aptal şeyi sürekli takmak zorundaysam, sen de takmalısın."

"Bu farklı." Parmaklarım bıçağın sapını daha sıkı kavradı. "Ben daha yaşıyım."

"Ve o da benim gibi bir Omega." Bu sözleri, bir fikre kapılmış ve ondan vazgeçmek istemeyen bir ergenin kesinliğiyle söylüyor. "Bir Alfa ile vakit geçirmiş biri. Boğazlı kazaklarınızın o morlukları gizlediğini sanmayın."

Ağzım açılıyor, sonra kapanıyor ve gömleğimin yüksek yakasıyla oynama isteğine karşı koyuyorum. Lena yerinden kıpırdamadan duruyor, parmakları sandalyenin kenarına kenetlenmiş, eklemleri kararlılıkla bembeyaz olmuş.

"Benim güvende olmamı istiyorsun," diye devam ediyor sesi daha yumuşak ama aynı yoğunlukta. "Ben de senin için aynısını istiyorum."

Bıçağı kesme tahtasına bırakırken gürültüyle çarpıyor, sinirden kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyor ve onun haklı olduğu gerçeğini rahatsız edici bir şekilde fark ediyorum. Ben korunma önlemi almazken onun almasını istemesi, ikiyüzlülüğün zirvesi.

"Pekala," diye dişlerimi sıkarak söyledim. "Ben de takacağım."

"Güzel." Kaşlarını kaldırır. "Git al onu."

Çenem kasılarak ona dik dik baktım, sonra arkamı dönüp öfkeyle koridordan yatak odama doğru yürüdüm.

Omega Yardım Programı'ndan gelen çanta, klinikten döndükten sonra attığım, buruşuk bir halde komodinin üzerinde duruyor. İçindekileri karıştırıyorum, prezervatifleri ve broşürleri kenara itiyorum, sonunda parmaklarım ense koruyucu kutusunu kavlıyor.

Lena'nınkiyle tıpatıp aynı. Siyah, kullanışlı ve ucuz. Zengin Omegaların moda ifadesi olarak taktığı, kristallerle süslü veya altın kaplama manyetik

tasarımlı versiyonların aksine, çıkarmak için tokasının açılması gerekiyor. Bu, tek amacı bir Alfa'nın kontrolünü kaybettiği sırada dişlerinin deriyi delmesini önlemek olan bir kemer.

Elimde çeviriyorum, plastik soğuk ve acımasız. Bu küçük cihaz, yaşadığımız dünyada nefret ettiğim her şeyi temsil ediyor; Omegaların özerkliklerini korumak için fiziksel engellere ihtiyaç duyduğu, önleme yükünün kendilerini kontrol edemeyen Alfalar yerine potansiyel kurbanların omuzlarına düştüğü bir dünya.

Dolap kapağındaki ayna, gömleğimin yakasını aşağı çekip koruma aletini boğazıma yerleştirirkenki somurtkan yüzümü yansıtıyor.

Kayışlar gevşek bir şekilde sarkarken, kavisli kalkanı ensemin üzerine ayarlıyorum ve parmaklarım alışılmadık tokalarla uğraşıyor. İlk deneme çok sıkı oluyor, cildime batıyor ve hava akışımı kısıtlıyor. Gevşetip tekrar deniyorum ve güvenlik ile rahatlık arasında zorlu bir denge kurmaya çalışıyorum.

Sonunda yerine oturduğunda, yutkunuyorum, his garip ve boğucu. Boğazım kayışın baskısı altında çalışıyor, her nefes bilinçli bir çaba gerektiriyor.

İstemsizce, zihnimde Rowan'ın ağzının bu plastik bariyerin yerine orada olduğu, dişlerinin tenime saplandığı, izini bırakmak için içeri girdiği bir görüntü canlanıyor ve bu düşünce utanç verici bir sıcaklığın vücudumda spiral şeklinde yayılmasına, kalçalarımda birikmesine neden oluyor. Nabzım hızlanıyor, boynumdaki kısıtlayıcı banda çarpıyor.

Isırığı nasıl hissettirirdi? Onun altında erir miydim? Yoksa beni ele geçirmeye çalışan adamı öldürme arzusuyla mı dolup taşardım?

Düşüncelerimin nereye dağıldığını fark ettiğimde sorular dağılıyor. Onu evden kovduğumdan beri defalarca yaptığım gibi, komodinin üzerindeki telefonumu alıp ekrana bakıyorum.

Yeni bildirim yok.

Cevapsız çağrı yok.

Hiçbir metin yok.

Sadece sessizlik.

Baş parmağım rehberdeki kişilerin üzerinde duruyor. Onu aramak otuz saniyeden az sürerdi. Mesaj yazmak on saniye. Onu kendimden uzaklaştırdığımda çizdiğim çizgiyi aşmak için birkaç kelime yeterli.

Ama kelimeler boğazımda düğümleniyor, inatçı gurur ve huzursuz korku tarafından engelleniyor. Ne diyecektim? "Üzgünüm, seni kovdum

ama geri dön çünkü seni içimde özledim. Üzgünüm, bizi satın almaya çalıştığın için seni suçladım."

Özür dilerim, haklıyım ama keşke haklı olmasaydım.

Elimdeki telefon kararıyor. Rowan benimle iletişime geçmek isteseydi, bunu yapabilirdi. Numaram onda var. Nerede yaşadığımı biliyor. Onun sessizliği de benimki kadar çok şey anlatıyor.

Telefonu arka cebime koyup mutfığa geri döndüm, ensemdeki sert plastiği yerleştirmek için başımı garip bir açıda tuttum.

Lena ödevinden başını kaldırıp kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Ne olmuş yani?"

Gömleğimin yakasını aşağı çekiyorum. "Memnun musun?"

Dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. "Bana olduğu kadar sana da aptalca yakışıyor."

"O zaman uyumluyuz." Kesme tahtasına geri dönüp bıçağı alarak akşam yemeği hazırlığına devam ediyorum ve sebzelerin açık havada çok uzun süre kaldıkları için kenarlarının kuruduğunu fark ediyorum.

Lena, kalemini ders kitabına vurarak, "Biliyorsun," diyor, "Rowan benim iş bulup bulmamamla ilgilenmezdi."

Bıçağım kesimin ortasında donup kaldı. "Ne?"

"O buradayken, üniversite başvuruları ve bunların ne kadar pahalı olduğu hakkında konuştuk." Defterinin yeni bir sayfasına geçiyor. "Birçok öğrencinin yarı zamanlı çalıştığını ve benim gerçek hayatta deneyime ihtiyacım olduğunu söyledi."

Bıçak hareketine devam ediyor, hem de şimdi daha hızlı. "Rowan'ın eğitiminiz hakkındaki görüşlerinin önemi yok."

"Ama seninki öyle mi?" Arkasına yaslanırken sandalyesi gıcırdadı. "Gerçekten parası ve bağlantıları olan o olmasına rağmen mi?"

"Para ve bağlantılar birinin görüşlerini geçerli kılmaz." Sözler, niyet ettiğimden daha sert çıktı. "Ve onun yardımı olmadan da gayet iyi idare ettik."

"Öyle mi?" Ders kitabının kapağı sertçe kapanıyor. "Isıtıcılığın sadece yarısında çalışmasının, haftanın her günü pirinç ve fasulye yememizin, senin iki işte çalışırken bizim ağrı kesici ilaçları zar zor karşılayabilmemizin sebebi yönetim mi?"

Sözlerinin doğruluğu canımı yakıyor, zaten açık olan yaraya tuz serpiyor. "İdare ediyoruz."

"Geçimini sağlamak, yaşamakla aynı şey değil," diye karşı çıkıyor. "Ve kimseye borçlu olmaktan o kadar korkuyorsunuz ki, size yardım teklif edildiğinde bile kabul etmeyi düşünmüyorsunuz."

Bıçak sapını daha sıkı kavradım. "Rowan gibi birinden yardım almanın bize neye mal olacağını anlamıyorsun."

"Bence anlamayan sensin," diyor şimdi daha yumuşak bir sesle. "O senden hoşlanıyor, Ash. Gerçekten hoşlanıyor. Ve sen onu evden kovdun çünkü bana iyi davrandı."

"Onu kovdum çünkü otoritemi baltaladı," diye düzelttim onu. "Arkamdan sana numarasını verdi."

"Ne olmuş yani?" diye ellerini havaya kaldırdı. "Yardım etmeye çalışıyordu! Yardım teklif eden herkes bizi kontrol etmek istemez."

"Benim tecrübeme göre, öyle yapıyorlar." Evden kaçtıktan sonra sokakta yaşarken bu dersi öğrendim.

"Rowan iyi bir adam," diye ısrar ediyor. "Ve ondan uzak duruyorsun çünkü birini hayatına alırsan neler olabileceğinden korkuyorsun."

Elim kesme tahtasına sertçe indi, bıçağın ucu darbenin etkisiyle titredi. "Ergen kız kardeşimden ilişki tavsiyesine ihtiyacım yok."

"Ve paranoyak kardeşimin bana çocuk gibi davranmasına ihtiyacım yok," diye karşılık veriyor. "Rowan'la birlikte olmak istemiyorsan, tamam. Ama beni bahane olarak kullanma."

"Bu Rowan'la ilgili değil." Ama benim kulağıma bile yalan çok açık geliyor. "Bu sınırlarla ilgili. Bu şunlarla ilgili—"

"Kontrol," diye sözünü kesiyor. "Seninle ilgili her şey kontrolle ilgili. Aldığın işler, çalıştığın saatler, farklı hesaplara biriktirdiğin paralar. Yardıma ihtiyacın olduğunu kabul etmektense çalışarak kendini öldürmeyi tercih edersin."

Ense koruyucusu tenime batıyor, nefesim hızlanırken kayış boğazımı sıkıca sarıyor. "Her şey kontrolüm altında."

"Gerçekten mi?" Soru daha yüksek sesle, hayal kırıklığıyla karışık bir tonda geldi. "Öyleyse neden hâlâ silah seslerinin bizi geceleri uyandırdığı bu berbat apartmanda yaşıyoruz? Neden hâlâ uyuşturucu satıcısının bulunduğu köşeden kaçınmak için eve uzun yoldan gitmek zorundayım? Neden—"

Çatırtı, çatırtı, çatırtı—

Zihnim olanları algılamadan önce bedenim hareket ediyor. Mutfakta Lena'ya doğru kendimi fırlatırken bıçak elimden kayıyor; Lena'nın ağzı

kulaklarımda çınlayan gök gürültüsünden duyamadığım bir çığlıkla açılıyor. Oturma odasının penceresi paramparça oluyor ve cam kırıkları içeri doğru patlayarak, dairemizin ve asla bitiremeyeceğim yemeğin üzerine saçılırken ışık saçıyor.

Lena'nın tiz ve korku dolu çığlığı, ona çarptığım anda kesildi, sandalye geriye doğru devrildi. Yere düştüğümüzde kollarım başını ve omuzlarını sardı, bedenim onu koruyucu bir kalkan gibi sardı.

Linolyum zemine cam kırıkları yağıyor, sekip yere düşerken şıkır şıkır ses çıkarıyor. Bu ses, kız kardeşimin panik içindeki nefes alışverişi ve benim gürleyen kalp atışımla karışarak, evimizi saran kaosu korkunç bir fon müziğini oluşturuyor.

"Yere yat," diye tısladım saçlarına, göğsüm sırtına yaslanmış, yüzü altımdaki yere dönük.

Gece havasında daha fazla silah sesi yankılanıyor, bu sefer ateş eden kişi sokakta ilerlerken sesler daha uzaktan geliyor. Erkek sesleri küfürler savuruyor, araba kapıları çarpıyor ve lastikler asfaltta gıcırıyor. Olayın tamamı otuz saniyeden az sürüyor, ancak zaman sakız gibi uzuyor, her an birbirinden farklı.

Uzaktan siren sesleri geliyor, mahallemize yaklaştıkça daha da yükseliyorlar. Brickwell'de rutin bir müdahale, her zaman dakikalarca geç kalınıyor, her zaman hasar verildikten sonra.

Sirenler penceremizin altından geçene, mavi ve kırmızı ışıklar tavanımızda flaş desenleri oluşturana kadar Lena'ya karşı donakalmış bir halde kalıyorum. Ancak o zaman kollarını gevşetiyorum, parmaklarım kollarından ayrılıyor.

"Yaralandın mı?" diye soruyorum. Omuzlarından aşağı, kollarına doğru ellerimi gezdirerek yara olup olmadığını kontrol ediyorum.

Başını salladı, tüm vücudu titriyordu. "H-hayır. Sanmıyorum."

Dizleri büküldüğünde onu destekleyerek ayağa kalkmasına yardım ediyorum. Ayakkabılarımızın altında cam kırıkları çıtırdıyor ve sonbahar havası kırık pencereden içeri doluyor, barut ve yanmış kauçuk kokusunu da beraberinde getiriyor.

"Odanıza gidin," dedim ona, yaşananlardan sonra olmam gerekenden daha sakın bir şekilde. "Pencerelerden uzak durun. Hasarı kontrol edeceğim."

Lena, solgun ışıpta kül rengi bir yüzle geri çekildi. "Ya sen?"

"İyiyim." Tişörtümdeki cam kırıklarını silkeliyorum. "Lütfen gidin."

Bu sefer itiraz etmedi, koridorda geriye doğru çekildi, bir an durakladıktan sonra yoluna devam etti.

Kapısı kapandığında, harap olmuş oturma odasında yalnız kaldım. Cam kırıkları her yüzeyde parılıyor, eskiden penceremizin olduğu yerdeki girintili çıkıntılı delikten süzülen son güneş ışınlarını yakalıyor. Perdeler, uçuşan cam parçalarıyla parçalanmış, yamuk bir şekilde sarkıyordu.

Terliklerimin sert tabanları enkazın üzerinde çtırdayarak, temkinli bir şekilde yaklaşıyorum. Soğuk hava içeri doluyor, araba kornalarının, uzaktan gelen bağırışların ve sirenlerin sürekli çığlıklarının sesini taşıyor. Dairemiz savunmasız durumda, dış dünyaya olan bariyeri, çerçeveye hâlâ yapışmış olan kırık cam parçalarına indirgenmiş.

Parmaklarım, kurşunların boyalı yüzeyi parçaladığı pencere pervazının kıymıklı tahtasını okşuyor.

Üç isabet noktası. Biri çerçevede, biri kanepenin üzerindeki duvarda, biri de tavanda. Rastgele ateş edilmiş, bizimle hiçbir ilgisi olmayan bir araçtan ateş açma olayı. Yanlış yer, yanlış zaman. Brickwell'in gayri resmi sloganı.

Bu bizimle ilgili değildi ve beni en çok korkutan da bu.

Tüm özenli planlamam, kilitlerim, rutinlerim ve koruyucu önlemlerim, bu tür rastgele şiddet karşısında hiçbir anlam ifade etmiyor.

Kırık pencereden aşağıdaki sokağa bakıyorum, bizim evimizle satıcıların gece geç saatlerde iş yaptığı köşe arasındaki binaları sayıyorum. Ön kapımızdan Lena'nın okula gidip geldiği otobüs durağına olan mesafeyi ölçüyorum. Güvenlik ile tehlike arasındaki adım sayısını hesaplıyorum ve denklemin çözülmesinin imkansız olduğunu görüyorum.

Yıllardır kendime kontrolün güvenlik anlamına geldiğini söyledim. Yeterince çok çalışırsam, yeterince dikkatli plan yaparsam ve sahip olduğum her şeyi feda edersem Lena'yı koruyabileceğimi düşündüm. Ama başarısızlığımın kanıtını görmek için son iki haftaya bakmam yeterli.

Bir dahaki sefer yalnız kaldığında ne olacak? Ben başka bir gece vardiyasında çalışırken, kurşunlar oturma odası yerine yatak odamızın pencerelerini bulduğunda ne olacak? Başka bir Danny ortaya çıktığında ne olacak?

Şans tükendiğinde ne olur?

Her yerde olamam, her şeyi kontrol edemem ve her tehlikeyi önleyemem.

Bunu tek başıma yapamam.

Telefonumu cebimden çıkarırken parmaklarım titriyor. Ekran aydınlanıyor, paramparça olmuş evimizi aydınlatıyor; bize yardım edebilecek tek kişinin iletişim bilgilerini açıyorum.

Gururum bana telefonu bir kenara bırakmamı, bir süpürge alıp cam kırıklarını süpürmemi, pencereye karton yapıştırmamı ve Brickwell'de sıradan bir geceymiş gibi davranmamı haykırıyor. Her zaman yaptığım gibi yalnız başıma savaşmaya devam etmemi söylüyor.

Ama Lena'nın güvenliği benim gururumdan daha önemli. Onun geleceği, ona bağımlı olma korkumdan daha önemli. Onun hayatı, kontrol yanılmasıyla daha önemli.

Aramayı başlattım.

Telefon bir, iki kez çalıyor ve bağlanıyor. Hoparlörden tanıdık bir gürültü geliyor ve her şeye rağmen istemsizce tüylerim diken diken oluyor.

"Neye ihtiyacın var, kıymetli insan?"

Terliklerimin altında cam parçaları çıtırdıyor ve sanki beni kesiyormuş gibi hissediyorum. "Kız kardeşim için daha güvenli bir yere ihtiyacım var."

Rowan'ın cevabı hiç tereddüt etmeden geliyor: "On beş dakika içinde orada olacağım. Vardığımda, senin de kendi bavulun hazırda bekliyor olacak, kıymetli kızım. Sen ve kız kardeşin ayrılmaz bir ikilisiniz."

Telefon hattı kesiliyor ve bununla birlikte direnişimin son kalıntısı da yok oluyor.

Rowan'ın anahtarıyla ilk kilit tık diye açılıyor, ardından ikinci ve sonra üçüncü kilit açılıyor. Güvenlik paneline bir kod giriyor ve kilit vızıldarken yeşil bir ışık yanıp sönüyor.

İçimdeki kilit açma uzmanı bu düzenlemeyi onaylıyor.

Kapı sessizce içeri doğru açılıyor ve ardında açık bir alan belirliyor. Rowan'ın evinin daha iyi bir seçenek olup olmadığından emin değildim çünkü bir depoya benzeyen bir yapının altına park etmişti, ancak ikinci katı geniş bir çatı katına dönüştürmüştü.

Rowan kapıyı tutarak önce bizim geçmemizi işaret etti. "Eve hoş geldiniz."

Önce ben geçiyorum, omuzlarım gergin, eşiği bile geçmeden çıkışları gözümün önünden tarıyorum.

Elimde, içinde az sayıdaki eşyaman bulunduğu çöp poşetini daha sıkı kavradım. Sırt çantamı ise iş aletlerim ve Lena ile birlikte yolda kırılmasından endişe ettiğimiz her şey için saklamıştık.

Polisin ikinci ziyaretinden sonra dairemizden kaçmıştık. Rowan geldikten birkaç dakika sonra aynı polis memurları kapımızı çalmış, bu sefer farklı sorular sormuşlardı; sanki Danny'ye geri dönecekmiş gibi. Sanki silahlı saldırı bununla bağlantılıymış gibi, oysa hepimiz bunun böyle olmadığını biliyorduk.

Rowan, bir kartvizit vererek buna son verdi ve avukatımla görüşmelerini söyledi. Görünüşe göre artık bir avukatım var, sanki bu normal insanların sürekli olarak avukat tutması gereken bir şeymiş gibi.

Çatı katı, tuğla ve çelik kirişlerle kaplı, endüstriyel minimalist bir tarzda, hiçbir yumuşatma unsuru içermeyen bir şekilde karşımda beliriyor. Fabrika büyüklüğündeki pencereler, duvar boyunca uzanıyor ve cam paneller metal ızgaralarla bölünmüş durumda. Şehre bakan bu pencereler, sokaktan çok gökyüzünü gözler önüne seriyor.

Kapıdan pencerelere kırk iki adım, ayak seslerinin tuğla ve betonda yankılanacak kadar uzun bir mesafe. Açık alanda bir heykel gibi duran mutfak adasına yirmi altı adım. Yukarıdaki asılı platforma doğru yükselen metal merdivene on yedi adım.

Lena kapı eşiğinde durdu, ağzı açık kalmış bir şekilde lüks armatürleri ve endüstriyel detayları inceledi. "Aman Tanrım. Bütün dairemizi buraya sığdırabiliriz. Hem de iki katını. Ve çok sessiz. Burada kendi düşüncelerimi bile duyabiliyorum."

Haklı. Korna çalan arabalar yok. Siren sesleri yok. İncecik duvarlardan kavga eden komşular veya alt katlardaki tavanlardan yankılanan müzik yok. Sadece merkezi klima sisteminin fısıltısı ve elektronik cihazların hafif uğultusu var.

Rowan arkamızdan kapıyı kilitlerken ben de arkamı dönüyorum; üç sürgüyü ve zemine oturan içteki bir çubuğu yerine oturtuyor. Kapının yanındaki güvenlik paneli, tetikte ve tetikte olduğunu gösteren, hafif yeşil rakamlarla parlıyor.

Rowan, parmağıyla panele dokunarak, "Sistem aktif olduğunda çevre güvenliği sağlanıyor," diye açıklıyor. "Tüm giriş noktalarında hareket sensörleri, pencerelerde ise cam kırılması algılama sistemi mevcut."

Değerlendirmeme devam ederken bilgileri bir kenara bırakıyorum. Tavan, beklediğimden daha yüksek, en az altı metre yukarıda ve mekanı yumuşak altın rengi bir ışıqla aydınlatan gömme aydınlatmalara sahip. Mobilyalar yere yakın yerleştirilmiş, tüm giriş ve çıkışlara net görüş açısı sağlayacak şekilde konumlandırılmış.

Pencereler yine dikkatimi çekiyor. Sol tarafta bir yangın merdiveni var. Pencere pervazından metal platforma 1,2 metre mesafe. Gerekirse kolayca atlanabilir.

Rowan, bakışlarımın yönünü fark ederek, "Çatıya çıkan bir güvenlik kapısı var," diyor. "Sadece anahtarla girilebiliyor. Bende bir tane var, sen kullanabilirsin."

Teklif beni adeta yutturuyor, direncimin bir başka ipliğini de koparıyor. Onun sessiz yetkinliği, bunun geçici olduğu ve kontrolün hala bende olduğu

yönündeki yanılsamamı temiz bir şekilde ortadan kaldırıyor. Bana bir kaçış yolu sunarken, aslında ona ihtiyacım olmayacağını da açıkça belirtiyor.

Rowan yanımdan hızla geçti. "Mutfak tamamen dolu. İstedığınız zaman kendinize servis yapın. Sormanıza gerek yok."

Sınırsız yemek teklifinin bu kadar rahat bir şekilde sunulması beni daha da sinirlendiriyor ve çöp poşetinden yapılmış bavulumu daha sıkı tutuyorum.

Mutfak, duvar veya engel olmadan oturma alanına açılıyor. Yüksek kaliteli cihazlar, loş bir aydınlatma altında parıldıyor. Tezgahın üzerinde, kolay erişim için açılı saplara sahip bir bıçak bloğu bulunuyor. Hepsi aynı mat siyah saplı, farklı boyutlarda altı bıçak sayıyorum.

"Güvenlik kameraları mı?" diye soruyorum, sorum fazla sıradan çıkıyor, gündelik bir soru gibi değil.

Rowan buzdolabını açarken, "Sadece binanın dış cephesi," diye yanıtlıyor ve içinden bir şişe su çıkarırken içerideki ışık yüzüne vuruyor. "Dairenin içinde hiçbir şey yok."

Uzattığı şişeyi alıyorum, kapağını çeviriyorum ve tereddüt etmeden dudaklarıma götürüyorum. Soğuk su boğazımdan aşağı akarken, plastik kenar üzerinden onunla göz teması kuruyorum.

Lena pencerelere doğru süzülürken, yansıması camda, aşağıdaki şehrin üzerine bindirilmiş halde belirir; eli, manzaraya tereddütlü bir şekilde dokunmak için uzanır.

"Burası ne kadar ses geçirmez?" Sorusu, aramızdaki sessiz konuşmayı böldü.

Rowan'ın ağzı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Çok iyi. Duvarlar üç kat yalıtımlı. Pencereler çift camlı. Çılgılık atsanız bile komşular duymaz."

Dış tehditlerden korunma. Dışarıdan yardım almaktan izolasyon. Parmaklarım su şişesinin üzerindeki buğulanmayı takip ediyor, her damlasını kaydediyor.

Lena, nefesi camı buğulandırırken, "Nehri buradan görebiliyorsunuz," diye sesleniyor. "Ve tepedeki Skyhaven mı?"

Rowan, "Kuzey tarafından görünüm," diye doğruluyor. "Açık havalarda üç bölgeyi de görebilirsiniz."

Zihnimde borç sayacı çalışmaya başlıyor. Bu yerin her metrekaresi, tüm dairemizin aylık maliyetinden daha fazla. Her kolaylık, her güvenlik özelliği, her sessiz an, asla ödeyemeyeceğimiz toplam tutarı artırıyor.

Filtrelenmiş, iklimlendirilmiş havayı her soluduğumuzda zihnimizdeki hesap defteri yükseliyor.

"Uyku düzeni hakkında konuşmalı mıyız?" Bu soru boğazımda düğümleniyor, zorla ağzımdan çıkarıyorum. "Lena ile kanepeyi paylaşabiliriz."

"Saçmalık." Rowan'ın gözleri benden Lena'ya, oradan da bana gidip geldi. "Arka tarafta yatak odaları var."

Cevap beklemeden, yüzen platformun altındaki koridora doğru ilerliyor.

Lena, daha fazla keşif heyecanıyla peşinden gidiyor. Ben geride kalıyorum, Rowan'ın tüm bu güvenliğin bize neye mal olacağını açıklayacağı anı beklerken midem düğümleniyor.

Rowan sağdaki ikinci kapıda durdu, eli kapı kolunda duruyordu ama çevirmedi. "Bu Lena için."

Kapı açılıyor ve karşımızda yumuşak gri tonlarında boyanmış, tesadüf olamayacak kadar mor detaylarla bezenmiş geniş bir yatak odası beliriyor. Orta duvarda, temiz çarşaflarla hazırlanmış, yorganı bir kenarına katlanmış, sanki onu eve hoş geldin diye hazırlanmış, kraliçe boy yatak duruyor.

Pencerenin altında bir masa duruyor, ortasında ince bir dizüstü bilgisayar var ve yandaki küçük bir lambayla aydınlatılıyor. Giyinme odasının kapısı açık, eşit aralıklarla yerleştirilmiş boş askılar, doldurulmayı bekliyor.

Lena, sanki hiçbir şeye dokunmaktan korkuyormuş gibi ellerini göğsünde kavuşturmuş, tereddütlü adımlarla Rowan'ın yanından geçti. Odanın ortasına doğru ilerledi ve yavaşça bir daire çizerek, etrafta bulunan eşyaları gözden geçirdi. Parmakları açıldı ve komodinin kenarına dokunmak için uzandı.

Rowan köşedeki bir kapıyı işaret ederek, "Şuradan ileride bir banyo var," dedi. "Özel. Ortak kullanım değil."

Lena bir anlığına donakaldı. Dairemizde tek bir banyoyu paylaşıyorduk; kapısı nemden şişmişti, armatürleri sirkeyle ne kadar püskürtsem de küfle mücadele ediyordu. Temel hijyende mahremiyet kavramı, karşılayamayacağımız bir lükstü.

"Bakabilir miyim?" diye soruyor, sorusu yumuşak, sanki umudunun elinden alınmasından korkuyormuş gibi.

Rowan omuz silkerek, "Burası senin banyon," dedi.

Bu ifadenin sadeliği beni derinden etkiledi. Sizin banyonuz. Sizin odanız. Sizin alanınız. Sanki biz gelmeden çok önce karar verilmiş gibi, hiç

tereddüt etmeden alanın tahsis edilmesi.

Omuzumdaki çantamla kapı eşiğinde duruyorum, içeri adım atmaya gönülsüzüm.

Lena halı kaplı alandan geçerek banyo kapısına doğru ilerledi, ışığı açtı ve şaşkınlık nidası bize de yankılandı. "Bir küvet var."

Rowan, "Ve bir duş da var," diye doğruluyor. "Havlular lavabonun altındaki dolapta."

Lena banyoda ilerlerken çenem kasılıyor, her yeni keşif ve keyifle birlikte heyecan kırıntıları dışarıya yayılıyor. Kalın havlular. Bitmeyen sıcak su. Cildi tahriş etmeyen sabun. Kafamda sürekli bir borç hesabı tutmaya başlıyorum.

Su yüzüne çıktığında yanakları pembeleşmişti. "Bu harika. Teşekkür ederim."

Rowan, fazla detaya girmeden teşekkürünü kabul ediyor. "Masanın altında küçük bir buzdolabı var."

Lena'nın kaşları kalktı ve incelemek için masaya doğru ilerledi. Tezgahın altındaki çekmece kayarak açıldı ve küçük bir buzdolabı ortaya çıktı. Kulpu çekti ve içerideki ışık şaşkınlığını aydınlattı.

"Dolu."

Rowan, "Ders çalışırken atıştırma ve içecekler ihtiyacın olacağını düşündüm," diyor. "Seçtiklerimi beğeneceğini umuyorum. Ne isteyeceğinden emin değilim."

Lena, düzenli küçük sıralar halinde dizilmiş su şişelerine, meyve suyu kutularına, tel peynirlere, yoğurt kaplarına ve meyve kupalarına bakıyor. Parmakları bir paket kurabiye'nin üzerinde geziniyor, tam olarak dokunmuyor.

"Bunların hepsi marka ürünler," diye fısıldıyor.

Bu gözlem midemi bulandırıyor. Marketteki her ürünün fiyatını biliyor ve gram başına maliyeti kafasında hesaplayabiliyor, çünkü ona her kuruşu nasıl idare edeceğini öğrettim.

Rowan ona, "Bir dahaki sefere ne istersen iste," diyor. "Mutfak tezgahına bir not bırakman yeterli."

Bir dahaki sefere. Kalıcılığın, rutinin, Lena'nın listeler yazdığı ve Rowan'ın bunları yerine getirdiği bir geleceğin ima ettiği şey... Karnımda bir düğüm daha düğümleniyor.

Lena doğruldu ve parmaklarını masanın yüzeyinde gezdirdi. "Bu çok güzel."

Rowan tura devam ediyor. “Wi-Fi şifresi masa çekmecesinde bulunan not defterinde. Binanın birinci katında bir spor salonu var ve her Pazartesi çamaşırhane hizmeti geliyor.”

Lena, sanki onu kullanmayı planlıyormuş, kalmaya niyetliymiş gibi bilgileri dikkatle özömsüyor. Dolaba doğru ilerliyor, elini boş askıda gezdiriyor ve zihninde az sayıdaki eşyasını ayıklamaya başlıyor.

"Okulum buraya biraz uzak," diyor, zihninde güzergahları ve saatleri hesaplayarak. "Ama sadece iki aktarma yapmam gerekecek."

"Otobüse gerek yok." Rowan duvara yaslanıp kadının o alanı sahiplenmesini izliyor. "Ulaşımı ben ayarlayabilirim."

Borç sütununa bir çentik daha. Talep edilmeden sunulan bir başka hizmet.

Lena, "Okula kendim gidebilirim," diye karşılık veriyor, ama bu pek de inandırıcı değil. Güvenlik ve kolaylığın cazibesi, bağımsızlığını şimdiden aşındırmaya başlamış durumda.

Rowan, "Seçim senin," diyor ve bu doğru gibi geliyor, oysa doğru değil. Seçimler alternatifler gerektirir. Seçimler her iki tarafta da güç gerektirir.

Lena yatağa doğru ilerledi ve sırt çantasını tertemiz yorganın üzerine koydu. Fermuarı açarken bir gıcirtı sesi çıkardı ve çerçevelenmiş fotoğrafımızı komodinin üzerine, yatağa doğru eğik bir şekilde yerleştirdi.

Fotoğrafta, onun on altıncı doğum gününde, bu önemli dönüm noktasını kutlamak için yarım günlük maaşımı harcadığım dondurma dükkanının önünde birlikte duruyoruz. Resimde ikimiz de gülümsüyoruz, ikimiz de bunun yeterliymiş gibi davranmaya çalışıyoruz.

"Mutfak dolu, ama şimdi acıktıysanız, dışarıdan sipariş verebilirim." Rowan duvardan uzaklaştı. "Tayland yemeği nasıl olur?"

"Harika," diye yanıtladı Lena, çöp poşetinin düğümünü çözüp kararlı bir şekilde şifonyere doğru ilerlerken.

Rowan ona, "Düzenle ilgili bir şey değiştirmek istersen bana haber ver," diyor. "Odayı istediğin gibi düzenleyebilirsin."

"Teşekkür ederim," diyor tekrar ve on dakikadan kısa bir süre içinde ona üçüncü kez teşekkür ettiğini sayıyorum.

Rowan, durduğum yere, kapıya doğru ilerliyor. "Çekmecedeki telefon şarj cihazları, dolapta yedek battaniyeler ve termostat kumandaları da ışık düğmesinin yanında."

Lena, eşyalarını şifonyerin üzerine yerleştirirken başını sallayarak her şeyi dikkatle dinliyor. Yıllardır yaşadığımız daireye kıyasla, henüz birkaç

dakika önce sahip olduğu bu odada daha rahat görünüyor.

Rowan kapı eşiğinde yanımda durdu, vücudundan yayılan ısı fiziksel temas olmadan içime işleyecek kadar yakındı. "Bırakalım yerleşsin. Gerisini sana göstereceğim."

Boğazım kelimelere sığmayacak kadar daralmış bir halde başımı salladım ve yol göstermesi için geri çekildim. Kafamdaki borç sayacı her adımla daha hızlı dönüyor, sadece parayla asla ödeyemeyeceğimiz bir meblağı hesaplıyordu.

Rowan, çöp poşetini elimden ve sırt çantamı omzumdan yumuşak, kendine özgü bir hareketle alıyor. Onları koridordan aşağıya, Lena'nın odasının, misafir banyosunun, muhtemelen bir çamaşır dolabının yanından geçirerek, en sondaki çift kanatlı kapılara kadar taşıyor.

Sağdaki kapıyı iterek açar açmaz, yoğun Alfa feromonları etrafımı sararak kokusunu içeriye yayıyor. Burası sıradan bir misafir odası değil. Burası onun özel alanı.

Uzak duvarda, koyu renkli çarşafı dün gecedен kalma buruşuk, kral boyutunda bir yatak dikkat çekiyor. Yatağın iki yanında komodinler yer alıyor ve tavandan sarkıt lambalar asılı. Karşı duvara yaslanmış bir şifonyer ise üzerinde herhangi bir kişisel eşya bulunmuyor.

Rowan şifonyere doğru gidip çantamı yanına koyuyor, yerleştirme şekli bilinçli. Yatağın üzerine değil, çünkü geçici bir saklama yeri izlenimi verebilir. Dolapta da değil, çünkü orada saklanmış olabilir. Tam buraya, görünür bir yere, eşyalarının yanına koyuyor ve omuzlarım gevşiyor.

Bu düzenlemeyi anlıyorum. Rowan'ın burada kalmamıza izin vermesinden ne elde edeceği konusundaki belirsizliği doğrudan ortadan kaldırıyor. Lena kendi odasına sahip oluyor ve Rowan da her gece beni yatağında yatırabiliyor.

"İçeri giriyor musun?" diye soruyor, ancak sorunun cevabı konusunda hiçbir şüphe yok.

Ayaklarım beni ileriye doğru taşıyor, koridor ve yatak odası arasındaki, direnç ve kabullenme arasındaki çizgiyi aşıyor. Kalın halı ayakkabılarımı yastıklıyor, onun feromonları ciğerlerime sızıp orada yerleşiyor.

Rowan'ın dolabının kapısı açık duruyor ve kıyafetler renk ve türlerine göre düzenlenmiş, gömlekler açık renklerden koyu renklere doğru sıralanmış, pantolonlar ise askıda asılı duruyor.

Rowan başka bir kapıyı işaret ederek, "Banyo şurada," dedi. "İstediginizi kullanın."

Yanından sessizce geçip banyoyu incelemeye koyuldum, parmaklarım serin mermer tezgahlarda gezindi. Duşun lekesiz cam duvarları içerinin engelsiz bir manzarasını sunuyordu ve yanında şık beyaz bir küvet duruyordu. İstersek, Rowan aynı anda banyo yapıp benim duş almamı izleyebilirdi.

Arkamdan yumuşak adımlar yaklaşıyor ve bedeni sırtımı ısıtıyor. "Bana kızgınlığın bitti mi?"

Çift lavaboları inceliyorum, Rowan'ın hangisini tercih ettiğini anlamaya çalışıyorum. "Hâlâ karar vermedi."

Boğazlı kazağımın yakasının üstünden, boynumun yan tarafına dudakları hafifçe değdiğinde, ondan keyifli bir ses çıktı. "Kin tutma, kıymetlim."

Parmakları kumaşı kavrayıp aşağı doğru çekiyor ve parmak uçları deri yerine plastikle temas edince donup kalıyor.

Gözlerim en yakın lavabonun üzerindeki aynaya kayd ı ve Rowan'ın ense koruyucusunu görünce göz bebeklerinin büyüdüğünü, kokumu içine çekerken burun deliklerinin genişlediğini gördüm.

"Üzerinde çok güzel duruyor," diye mırıldanıyor. "İçindeyken onu ısırmak için sabırsızlanıyorum."

Yorgunluğuma ve son yirmi dört saatin karmaşasına rağmen, bu sözler karşısında penisim seğiriyor.

Elim plastik koruyucuya dokunmak için uzanıyor. "Bu bir davet değil."

Dudakları tehlikeli bir gülümsemeye kıvrıldı. "Her şeyin bir davet, kıymetli olan. Muhafız bana sadece bir hedef veriyor."

Kelimeler midemde bir beklentiyle yerleşiyor, şu an bunu inceleyecek kadar enerjim yok. Rowan'ın elleri tişörtümün etek ucunu buluyor ve nazik bir ısrarla yukarı doğru çekiyor.

"İzin ver," diye mırıldandı, kumaşı başımın üzerinden yavaşça geçirirken.

Onu tezgâhın üzerine fırlatıyor ve avuç içleri çıplak gövdemde kayıyor, parmak uçları her bir kaburgamı sanki sadece dokunarak bedenimi ezberliyormuş gibi takip ederken içimde bir ürperti hissediyorum. Başparmakları meme uçlarıma değdiğinde, dudaklarımdan kaçan hafif bir nefesi bastıramıyorum, başım geriye doğru eğiliyor ve tenimin altında bir sıcaklık yayılıyor.

Parmakları köprücük kemiğimin kıvrımını takip ediyor, ardından göbek deliğimi çevreleyerek tüylerimi diken diken ediyor. "Bunu özlemiştim."

Midem alt üst oluyor çünkü ben de onu özledim ve bu beni dehşete düşürüyor. "Yalnız olsaydın, sokaktan herhangi bir omegayı seçebilirdin."

Rowan'ın elleri tenimde donup kaldı. "Şu an beni sinirlendirmeye mi çalışıyorsun?"

Yakalandım, geri çekildim.

Çenesi kasıldı. "Başka omega yok. Benim için yok. Ve senin için de başka alfa olmaması daha iyi olur."

Bu iddiayı duyunca kalbim yerinden fırladı, itiraz etmek için ağzım açıldı ama tek kelime çıkmadı. Kendime, Lena'yı güvende tutmak için onun iyiliğine ihtiyacım olduğunu söyledim ama bu, kendimi inanmaya zorlayamayacağım bir yalan.

Ensemdeki koruyucu bandajın kenarını okşarken yüz ifadesi yumuşuyor, sonra başını aşağı indiriyor. Dişleri plastiğin esnekliğini test edercesine sürtünüyor. Geri çekildiğinde burnu tiksintiyle buruşuyor.

"Ucuz," diye mırıldandı, sanki tadını gidermeye çalışıyormuş gibi dilini ön dişlerinin üzerinde gezdirerek. "Sana daha iyisini alırım. Birinci sınıf deri. Isırmak için daha iyi."

Dokunuşu altında omurgam kaskatı kesildi. "Zaten yeterince şey yaptın."

Rowan'ın çenesi kasıldı, yüzünde bir anlık hayal kırıklığı belirdi. "Daha fazlasını yapmak istiyorum. Eğer izin verirsiniz."

Kelimeler aramızda asılı kalıyor, şu anda başa çıkamayacağım, belki de asla başa çıkamayacağım kadar çok duygu yüklü. Günün olayları sistemime çarparken, yorgunluk adrenalini bastırıyor ve bedenim sallanıyor.

Rowan isteksizce geri çekilerek, "Ben yemek sipariş ederken sen duş al," diyor. "Sonrasında nihayet gerçek bir yatakta keyif yapabiliriz."

Vücudum tepki veriyor, kalçalarım kasılırken içimde bir sıcaklık hissi oluşuyor.

Kafamdaki borç sayacı hiç durmuyor.

Sadece para birimini değiştiriyor.

Rowan'ın yatağının kenarına oturduğumda, yatak ağırlığım altında çöküyor. Çarşafı hala pahalı çamaşır deterjanı ve feromonlarının eşsiz bir karışımını taşıyor; bu karışım, aldığım her nefeste ciğerlerimi dolduruyor.

Avucumu serin kumaşın üzerinde gezdiriyorum, kırık tırnak etlerim ipeksi kumaşa takılıyor. Rowan akşam yemeğinden sonra bir telefon görüşmesi yapmış ve dışarı çıkmak zorunda kalmıştı, Lena ve beni onun odasında yalnız bırakmıştı.

Küçük kız kardeşim uzun bir banyo yapmak için odasına dönmek konusunda çok istekliydi, bu yüzden Tayland restoranından kalan yemek kaplarını temizlemek ve ardından Rowan'ın odasına çekilmek bana kaldı.

Bu neredeyse iki saat önceydi.

Ayakta durup odanın bir ucundan diğer ucuna volta atıyorum, çoraplı ayaklarım yumuşak halının üzerinde sessizce ilerliyor. Komodinin üzerindeki saat on kırk yediyi gösteriyor. Parmaklarım, Lena'nın bana yaptığı ve parçalarını elimden geldiğince birbirine yapıştırdığım kaseyi koyduğum şifonyerin kenarında geziniyor.

Kıyafetlerim şimdi onun çok daha güzel eşyalarının yanında dolapta asılı duruyor ve delik deşik çoraplarım da onun çoraplarının yanında, bazıları hala paketinde.

Yanımda beni uzun süre meşgul edecek yeterli şey getirmemiştim, bu da düşüncelerimin uzun süre üzerinde durmamam gereken yerlere kaymasına neden oldu.

Aralıklı kapıdan, koridordan yaklaşan ayak sesleri duyuyorum; onun adımları olduğunu çoktan anlamaya başlamıştım. Kalp atışlarım hızlanıyor ve avuçlarımı yıpranmış eşofmanıma siliyorum.

Kapı çalınmadan açılıyor ve Rowan geniş omuzlarıyla koridordan gelen ışığı engelleyerek içeri giriyor. Düğmeli gömleğini çıkarmış, sadece göğsünü saran ve kollarındaki kasları belirginleştiren siyah bir atlet giymiş.

"Uyuyor olabileceğinizi düşündüm," diyor kapıyı arkasından kapatırken ve dairenin geri kalanından gelen minimal gürültü kesiliyor.

Onun odanın karşısına doğru ilerleyişini izlerken ağzım kuruyor ve halının ortasına diz çökerek kendimi onun yoluna yerleştiriyorum.

Rowan durdu, nefes alışverişinin ritmi değişince burun delikleri genişledi. "Şey. Size de merhaba."

Konuşmadan kemerine uzandım, parmaklarım deriyi metal tokadan geçirdi. Ardından kot pantolonunun düğmesi, sonra da fermuarı geldi, metal dişler parmak uçlarımin altında açıldı. Başparmaklarımı boxer şortunun bel kısmına takıp iki katmanı tek bir akıcı hareketle aşağı çekerken kokusu daha da yoğunlaştı.

Penisi serbest kaldı, yarı sertleşmişti ve saniyeler geçtikçe kalınlaşıyordu. Avucumda ağır bir şekilde duruyordu, parmaklarımı dibine dolayarak ağzıma doğru eğdim.

"Bunu yapmak zorunda değilsin—" diye başlıyor Rowan, ama ben onu dudaklarımin arasına aldığımnda nefesinden çıkan bir hışırtıyla sözleri kesiliyor.

Arabasinda yaşadığımız aceleci karşılaşmalardan sonra artık tanıdık gelen tuzlu-miskli tadı dilimde beliriyor. Kadifemsi pürüzsüz teni, uzunluğu boyunca gerilerek sert bir sıcaklık hissi yaratıyor, alt tarafındaki belirgin damar dudaklarımda zonkluyor.

Onun tepkilerini, zor bir kilidi açarken kullandığım aynı dikkatle kaydediyorum. Bileğimi dibinde çevirdiğimde boğazından bir inleme yükseliyor. Dilimi alt kısmında gezdirdiğimde uylukları geriliyor. Kalın gövdesi ağzımı dolduruyor, küt başı her ileri hareketimde boğazımin arkasına sürtünüyor.

Eli başımin arkasına yerleşti, parmakları baskı uygulamadan saçlarımin arasından geçti, ama ben mesajı anladım ve onu daha derine aldım, boğazımı gevşeterek büyüklüğüne uyum sağladım, öğürme refleksimi aşarken gerilme ve doluluk hissine karşı mücadele ettim.

Burnumdan nefes alarak, onu coşturmak, ona zevk vermek ve onu koruduğumuz için ona olan borcumuzun bir kısmını ödemek üzere tasarlanmış bir ritim oluştuyorum.

“Kahretsin,” diye fısıldadı Rowan üzerimde, parmakları saçlarımı daha da sıkarken. “Ağzın...”

Etrafında mırıldanıyorum, penisinde titreşimler yaratıyorum ve bu da dudaklarından bir küfür daha dökülmesine neden oluyor. Penisinin uzunluğu dilimde nabız gibi atıyor, artık taş gibi sert, ucu tuzlu ve acı bir tat bırakarak damaklarıma yayılıyor. Geri çekilip dilimin düz tarafını başının üzerinde gezdiriyorum, uyarılmasının kanıtlarını topladıktan sonra onu tekrar derine alıyorum.

Çenem gerilmeden ağrıyor ama bu rahatsızlığı görmezden geliyorum. Onun bize verdiklerinin yanında hiçbir şey değil. Lena'ya sağladığı güven duygusunun, omuzlarımdan kaldırdığı endişelerin yanında hiçbir şey değil. Ağrıyan bir çeneye ve dizlerimin üzerinde birkaç dakikaya katlanabilirim.

Tekniğimi tutarlı tutuyorum, yaklaştığını gösteren işaretlere dikkat ediyorum: karnının kasılması, uyluklarında hafif titreme, nefes alışverişinin hızlanması ve sıkışması.

Kalçaları ağzıma doğru hareket etmeye başladığında, hareketlerine uyum sağlayarak onun temposunu belirlemesine izin verirken, baskı ve derinliği kontrol altında tutuyorum.

Rowan çenemi kavrayıp yüzümü yukarı doğru kaldırıyor, böylece bakışlarımız kilitleniyor. Ritmi bozmadan, göz temasını koruyarak dudaklarımla, dilimle ve elimle onu okşamaya devam ediyorum.

Ama beni incelerken kaşları çatıldı. "Dur."

Onu görmezden geliyorum ve çabalarımı ikiye katlıyorum. Bu benim iyi olduğum şey. Bu verebileceğim şey. Sahip olduğum tek değer bu.

Parmakları çeneme doğru kaydı, beni onu bırakmaya zorlamak için çene eklemine hafifçe baskı uyguladı. "Dur dedim."

Topuklarımin üzerine geri oturdum, o hâlâ ereksiyon halindeyken iç çamaşırını tekrar giyerken kafam karışmıştı. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

“Hayır.” Rowan, göz hizamıza gelmek için eğildi. “Ama ben sizden bunu istemiyorum.”

“Bu işte iyiyim,” diye karşılık verdim, kafam karışmıştı utanç duygusu da. “Seni çabucak alt edebilirim.”

Eli çenemden boynumun yan tarafına doğru kaydı, başparmağı nabız noktama hafifçe dokundu. "İşte sorun da bu, kıymetli dostum. Bunu bir

alışveriş gibi ele alıyorsun. Sanki bir borcu ödüyormuşsun gibi."

Boynumdan yukarı, yanaklarıma doğru bir sıcaklık yayılıyor. "Bu da zaten öyle değil mi?"

Rowan'ın başparmağı, hâlâ penisinden ıslak olan alt dudağımı okşuyor. "Hayır. Bu öyle bir şey değil."

"Öyleyse ne istiyorsun?" Bu soru boğazımı yakıyor.

Ayağa kalktı ve beni tek bir hareketle ayağa kaldırdı. "Seni yatağında istiyorum çünkü orada olmak istiyorsun. Bana bir şey borçlu olduğunu düşündüğün için değil."

Elleri yüzümü çerçeveleyiyor, başparmakları elmacık kemiklerime dokunuyor. Göz bebeklerinin kehribar rengi, siyah gözbebeklerinin etrafında ince bir halkaya dönüşmüş ve nefesi sığılıyor, yutkunurken çenesi kasılıyor, Adem elması dışarı fırlıyor.

Rowan, aramızda kelimelerin zorluğunu hissederek, "Böyle değil," diyor. "Asla böyle değil."

Rowan beni yatağa doğru yönlendirirken sırtım yatağa geliyor, ardından da beni sıcak kaslarıyla bir battaniye gibi örtüyor. Vücudu bacaklarımdan arasına yerleşiyor, ezici değil ama görmezden gelmek imkansız. Birkaç dakika önce sunduklarımı reddetmesine rağmen azalmayan açlıkla bana baktığında boğazımda bir düğüm oluşuyor.

"Çok fazla düşünüyorsun," diye mırıldandı, dudakları kulağıma değerek boynumda ürpertiler yarattı. "Zihnindeki dişlilerin döndüğünü görebiliyorum."

Omuzlarından itiyorum, onu yerinden oynatmak gibi gerçek bir niyetim yok, sadece kararlılığını test ediyorum. "Ne yaptığınızı anlamıyorum."

"Ne istersek." Dişleri kulak mememi ısırды, hafif bir acı kasıklarına kadar yayıldı. "Burada kimse bizi duyamaz, bu yüzden sessiz olmana gerek yok."

Rowan'ın elleri tişörtümün altına kaydı, kumaşı yukarı doğru iterek karnımı açığa çıkardı. "Acele etmemize gerek yok."

Avuç içi kaburgalarımın üzerine yayılıyor, parmakları gövdemin endişe verici derecede geniş bir alanını kaplayacak kadar genişliyor.

"Zaten ben gürültücü biri değilim," diyorum ona.

Yıllarca kendimi sessizliğe alıştırmakla, çok ince duvarlı apartman dairelerinde aceleyle gerçekleşen karşılaşmalar sırasında yastıkları ve parmak boğumlarını ısırmakla uğraştım. Şimdi bırakma fikri, eylemin kendisinden daha samimi.

Rowan'ın inanmazlıkla dolu homurtusu tenimi ısıtıyor. "İnancını test edelim."

Tek bir akıcı hareketle tişörtümü çıkarıp bir kenara fırlattıktan sonra vücudumu kendi vücuduyla örttü. Giysili göğsü ile çıplak tenim arasındaki zıtlık, kalçalarını öne doğru sallarken sürtünmeyi artırdı; hâlâ sert olan penisi, sertleşmeye başlayan penisime kumaş katmanlarının arasından sürtünüyordu.

Ağzımdan kaçmaya çalışan iniltiyi bastırmak için alt dudağımı ısırdım. Rowan bunu fark etti, çünkü elbette fark etti, ve dudakları nefesimi kesecek kadar derin bir öpücükle dudaklarımı yakaladı. Dili içeri girdi, akşam yemeğinden sonra içtiği viskinin tadını aldı ve ben de omuzlarına tutunurken direnmeyi unuttum.

Öpüşmeyi bitirdiğinde, "Kollar yukarı," diye emretti; sesi beynimi atlayıp doğrudan bedenime hitap eden o alfa tonuna bürünmüştü.

Düşünmeden itaat ettim, kollarımı başımın üstüne kaldırdım. Rowan bileklerimi büyük eliyle kavradı, niyetini belli edecek kadar ama acıtmayacak kadar kuvvetle yatağa sabitledi. Bu pozisyon vücudumu altında gerdi, bu karşılaşmanın kontrolünü elimden aldı ve göğsümde panik kıpırtıları belirdi.

"Benim için kendini bırakacaksın," diyor, boşta kalan eliyle eşofmanımı kalçalarımıdan aşağı doğru indiriyor.

Serin hava tenime değişiyor, penisim serbest kalıp karnımın üzerinde sıcak ve ağır bir şekilde uzanıyor. Rowan, bileklerimi tutmaya devam ederken kot pantolonunu ve boxer'ını çıkarmak için hareket ediyor. Bacaklarımın arasına geri yerleştiğinde, penisinin sıcak, ipeksi teni benimkine sürtünüyor ve sıkılmış dişlerimin arasından bir tıslama sesi çıkarıyor.

Elini bileklerimden sadece gömleğini çıkarmak için kısa bir süreliğine bırakıyor ve bir an için nefes almayı unutuyorum.

Onu ilk kez çıplak görüyorum, arabanın sıkışık gölgeleri veya yakalanmama telaşı olmadan. Rowan sadece güçlü değil, aynı zamanda kasları yıllarca süren çalışma ve disiplinle şekillenmiş, gösteriştan ziyade bir sanat eseri gibi. Kollarını ve omuzlarını saran koyu dövmeleler, göğsünün genişliğine ve hareket ettikçe gerilen sert kas hatlarına daha uzun bir bakış gerektiriyor.

Giysileri olmadan, daha büyük, daha tehlikeli, daha gerçek görünüyor; sanki aramızdaki son mesafe katmanı da ortadan kalkmış gibi.

Rowan takdirimi fark eder ve dudaklarının kenarı yavaşça, anlamlı bir şekilde kıvrılır. Gözlerinde bir sıcaklık parlaması olur, sanki ilgim içindeki açlığı besliyormuş gibi kararır.

Göz temasını kesmeden, tek eliyle bileklerimi başımın üzerinde kavrayarak beni yerimde sabitledi. Diğer eli aşağıya doğru kaydı, parmakları kasıtlı bir yavaşlıkla uyluğumun iç kısmında gezindi.

O, saklamaya çalıştığım her tepkimi fark ederken nefesim kesiliyor; dokunuşu aceleci değil, sahiplenici ama acımasız değil, anın tadını çıkarırken aynı zamanda onu kontrol altına alıyor.

"Daha da aç bacaklarını," diye talimat verdi ve bacağımı dışarı doğru bastırdı.

Bu pozisyon, girişimin onun bakışlarına açık olmasını sağlıyor ve parmakları kasların sıkı halkasını çevreleyip, içeriye girmeden kayganlığımı ortaya çıkarırken yanaklarım kızarıyor.

"Rowan," diye kekeledim, isminin ne için bir yalvarış olduğunu tam olarak anlayamadım.

"Sabır, kıymetlim." Parmağı içeri doğru itildi, bu müdahale günlerdir yaşanmadığı için hem tanıdık hem de şok ediciydi. "Bütün gece vaktimiz var."

O ikinci parmağını da ekleyip beni iyice açarken sırtım yataktan kalkıyor. Yanma hissi, parmaklarını kıvrıp içimde omurgamda kıvılcımlar yaratan noktayı buldukça, giderek artan bir zevke dönüşüyor ve benden kaygan bir sıvı akıyor.

Boğazımda bir inilti yükseliyor ve bir nebze de olsa kontrolü elimde tutmaya kararlı bir şekilde onu yutuyorum.

Rowan'ın parmakları geri çekiliyor, yerini penisinin küt başı alıyor. Girişime yerleşiyor, baskı ısrarcı ama henüz içeri girmiyor. Bileklerimi daha sıkı kavıyor ve ağzı benimkinin üzerinde, nefeslerimizin birbirine karışabileceği kadar yakın bir mesafede duruyor.

"Unutmayın, bu duvarlar ses geçirmez," diye hatırlatıyor bana ve yavaş, amansız bir hamleyle ileri doğru itiyor.

Vücudum onun büyüklüğüne uyum sağlamaya çalışırken, kasık bölgem onun kalınlığı etrafında gerilip sıkılaşıırken, gerilme ve yanma nefesimi kesiyor. İçimden derin bir ağrı yayılıyor, tatlı bir ıstırap uyluklarımın kalçalarının etrafında titremesine neden oluyor. Hazırlıklı olsam bile, doluluk hissi zevk ve acı arasında ince bir çizgide ilerliyor, sinirlerim titriyor ve görüşüm bulanıklaşıyor.

Genellikle bu, zamanın hızla geçtiğinin farkında olarak, rahatsızlığın üstesinden gelip zevkin peşinden koştuğum an olurdu. Ama Rowan, penisini içime soktuğu anda duruyor ve beni bu anı yaşamaya zorluyor.

İç kaslarım kasılıp titriyor, kontrol edemediğim nabız atışlarıyla onu kavıyorum. Rowan'ın penisi içimde zonkluyor, beni içten içe yakıp kavuran canlı bir sıcaklık. Alnı alnıma yaslanmış, terimiz birbirine karışıyor, nefesi dudaklarıma kesik kesik geliyor, beni onu tamamen içine almaya çalışırken izliyor, teslim olmamı yırtıcı bir sabırla bekliyor.

"Nefes al, Ash," diye mırıldanıyor ve nefesimi tuttuğumu fark ediyorum.

Titrek bir nefes alıyorum, vücudum onun istilasına teslim olurken, damarlarıma sıvı ateş gibi oksijen doluyor, onun etrafında gevşiyorum. Prostatımdaki çılgın baskı, omurgamda şimşek çakmasına neden oluyor ve bastıramadığım bir iniltiye yol açıyor.

Kalçalarım onun altında kıpırdayıp, sessiz bir arzuyla yukarı doğru sürtünürken, boğazından kısık bir hırıltı çıkıyor ve bu ilkel sese karşılık penisim seğiriyor, meni karnıma akıyor.

Bunu bir teslimiyet olarak algılıyor ve hareket etmeye başlıyor, geriye doğru çekiliyor, ta ki sadece şişkin başı penisimin kenarını gerene kadar, sonra da kasıtlı, cezalandırıcı bir yavaşlıkla tekrar içeri giriyor ve her kalın santiminin beni ele geçirdiğini hissetmeme neden oluyor.

Kurduğu ritim işkence gibi, kasıtlı kısıtlamasıyla acımasız; her geri çekilme beni boş ve acı içinde bırakıyor, sonra da acı verici bir yavaşlıkla tekrar dolduruyor. Her vuruşta penisi prostatımın üzerinden geçiyor, vücuduma elektrik çarpmaları göndererek sakinliğimi paramparça etmekle tehdit ediyor.

Yastığa doğru dönüyorum, dişlerim ipeksi kumaşa saplanıyor, boğazımı tırmalayan umutsuz, kırık sesleri yutmaya çalışıyorum. Ama bedenim yine de bana ihanet ediyor, iç duvarlarım onun etrafında kasılıyor, kaygan ve açgözlü bir şekilde, gözlerimin köşelerinde hayal kırıklığı gözyaşları birikiyor.

Rowan'ın eli çenemi kavradı ve yüzümü tekrar ona çevirdi. "Hayır. Sesini çıkar."

Bileklerimi bıraktı ve kalçasını hareket ettirdi, yeni aç kalın penisini daha derine itti, penisinin genişlemiş başı prostatıma sürtündü. Sırtım yataktan kalktı ve boğazımdan hırıltılı, boğuk bir ses koptu, yarı hıçkırma, yarı yalvarma.

Rowan'ın dudakları yırtıcı bir gülümsemeyle kıvrılırken, kırıışmış alnında ter damlaları parıldar. "İşte orada."

Önce ucuna kadar geri çekiliyor, sonra tekrar sertçe içeri giriyor, bu kuvvet beni yatağın üzerinde yukarı doğru itiyor. Daha yüksek ve daha çaresiz bir çığlık daha ağzımdan çıkıyor, bedenim onun sahiplenmesine teslim olurken parmaklarım terden sıırılsıklam olmuş omuzlarını tırmalıyor.

"İşte bu," diye teşvik ediyor, hızını artırarak. "Şimdiye kadar sakladığın o sesleri bana ver."

Her hamlede bedenim bana ihanet ediyor, kalçalarım ona doğru yükseliyor, penisimden o kadar çok ön meni akıyor ki karnıma ve yanlarıma doğru kayıyor. Zevk artıyor, her iç çekişinde omurgamın dibinde daha da sıkılaşıyor. Buna karşı koyuyorum, kopmaya, kontrolü elimde tutabileceğim zihnime çekilmeye çalışıyorum.

Rowan benim geri çekildiğimi hissediyor ve kalçalarımın kavrayarak vücudumu öyle bir açıyla konumlandırıyor ki, her itiş prostatıma değiyor. Bu his o kadar yoğun ki, başa çıkmakta zorlanıyorum ve ellerim sırtına gidiyor, tırnaklarım derisine saplanıyor.

"Benimle kal," diye emrediyor, ritmi hiç bozulmadan. "Tam burada. Tam şimdi."

Sürekli ve amansız tempo içimde bir şeyleri alt üst ediyor. Her itiş beni, yaklaşmama, hele ki düşmeme izin vermediğim bir uçurumun kenarına yaklaştırıyor. Bacaklarım belinin etrafında titriyor, nefesim kesik kesik geliyor; belki onun adı, belki yalvarışlar, belki de lanetler. Artık ayırt edemiyorum.

Rowan, "Bırak gitsin," diye homurdanıyor, titreşim tüm vücuduma yayılıyor. "Benimle burada güvendesin, o yüzden bırak gitsin, kıymetlim."

Başım geriye düşüyor, boğazım açıkta kalıyor ve daha önce kendime asla izin vermediğim bir ses benden kopuyor. Yüksek ve umutsuz bu ses, ses geçirmez odayı dolduruyor, duvarlardan sekip sanki başka birine aitmiş gibi kulaklarıma geri dönüyor. Vücudum Rowan'ın altında kavisleniyor, omurgam göğsümü onun göğsüne bastırıyor, temas, sürtünme ve sıcaklık arıyorum.

"İşte buradasın," diye fısıldıyor, dudakları boynumda sıcak bir şekilde. "Daha fazlasını ver bana."

Kalçaları yeniden bir amaçla ileri doğru itiliyor, her itiş içimdeki ateşi daha da körüklüyor. İçimdeki baskı dayanılmaz bir seviyeye ulaşıyor ve sırtını tırmalıyorum, tırnaklarım derisinde kabarık izler bırakıyor.

Bacaklarım beline dolanıyor, topuklarım sırtının alt kısmına saplanıyor, onu daha derine, daha sert, daha yakına çekmeye çalışıyorum.

Prostatıma bir darbe daha geldi ve göğsümden bir hıçkırık koptu. Gözyaşlarım şakaklarımdan aşağı sıcak izler bırakarak başımın altındaki yastığı ıslattı. Onları durduramıyordum, kontrol edemiyordum, Rowan amansız temposuna devam ederken hissetmekten başka bir şey yapamıyordum.

"Rowan," diye haykırdım, adı boğazımdan kırık bir iniltiyle koptu. "Lütfen. Bu çok fazla."

Yalvarış odada yankılanıyor, sokak aralarında ve mutfak tezgahlarında yaşadığımız aceleci birleşmelerde kendime asla izin vermediğim bir ses. Bunlar birer alışverişti, anlık rahatlatma karşılığında zevkin değiş tokuşuydu. Bu ise teslimiyet, tüm hayatım boyunca tutunduğum kontrol güvenlik ağı olmadan duyulara doğru serbest bir düşüş.

Rowan, dudakları kulağıma değerek, "Seni yakaladım," diye mırıldandı. "Benim için kendini tamamen sana adadığında inanılmaz derecede güzel oluyorsun."

Sözleri damarlarımda yeni bir sıcaklık dalgası yaratıyor. Ellerinden biri bedenlerimizin arasına kayarak ihmal edilmiş penisimi kavıyor ve özlediğim sürtünmeyi sağlıyor. Elinin penisimin üzerinde yarattığı his ve penisinin içime girmesinin yarattığı çifte duygu beni doruk noktasına yaklaştırıyor, vücudum onun etrafında sıkışıyor.

"Bana bak," diye emrediyor, ritmi hiç bozulmadan. "Gelmeni görmek istiyorum."

Odaklanmak, ağırlaşmış göz kapaklarımı açmak ve onun yoğun bakışlarıyla karşılaşmak çaba gerektiriyor. Dudakları benimkine çok yakın, her nefes alışımı ve çıkışımı içine çekiyor.

"Çok güzel," diye övüyor, başparmağıyla penisimin hassas ucuna dokunurken. "Benim için mükemmel."

Kelimeler, içimde daha önce hiç dokunulmamış yerlere işliyor, yıllar önce inşa ettiğim ve her gün güçlendirdiğim duvarlarda çatlaklar oluşuyor. Rowan'ın itişleri hız ve güç bakımından artıyor, eli de beni uçurumun kenarına doğru sürüklerken ritme uyuyor.

"Bana doğru gelin," diye yalvarıyor, sesi yorgunluktan titreyerek. "Bırakın gitsin, kıymetlim. Etrafımda dağılın."

İçimde biriken gerilim patlak veriyor ve zevk, nefesimi, görüşümü, düşüncelerimi çalan güçlü bir dalga gibi beni sarıyor. Vücudum onun

etrafında kasılıyor, iç kaslarım kasılırken penisim elinde zonkluyor ve karnımı ve göğsümü sıcak boşalmanın ipleriyle kaplıyor.

Boğazımdan kopan, yüksek ve dizginsiz bir çığlık odayı doldururken, doruk noktam sonsuza dek sürecekmış gibi geliyor. Rowan'ın bakışları benden ayrılmıyor, her saniyemi beni çıplak bırakan bir yoğunlukla izliyor.

Kalçaları titriyor, vücudum onu sıkıştırdıkça pürüzsüz ritmini kaybediyor. Boğazından gelen bir iniltiyle derine doğru itiyor, kendi boşalmasını bulurken kendini orada tutuyor. İçimdeki nabızı, sıcak meni akıntısının kanalımı doldurması, aşırı hassaslaşmış vücudumda dalgalanan artçı şoklara neden oluyor ve yeni bir gözyaşı dalgası getiriyor.

Haz azalmaya başlarken, göğsümde bir sıkıntı ve gözlerimin arkasında fiziksel bir hisle alakası olmayan bir yanma hissi oluşuyor. Boğazımda bir hıçkırık yükseliyor ve bu sefer onu yutamıyorum.

Yırtık pürüzlü ve ham bir şekilde kopuyor, ardından bir diğeri, sonra bir diğeri daha geliyor, ta ki Rowan'ın altında titreyene, gözyaşlarım akana kadar. Az önce sırtını tırmalayan ellerim, şimdi onu sanki bırakırsam kaybolacakmış gibi sıkıca kavriyor.

Rowan yan tarafına döndü, beni de yanına alarak bedenlerimizi birbirine bağlı tuttu. Kolları beni sardı, bir eli başımın arkasını kavradı, diğer eli ise omurgamda yatıştırıcı desenler çizdi.

"Sorun yok, buradayım," diye mırıldandı dudaklarını alnıma bastırarak. "Artık her şeyi tek başına taşımak zorunda değilsin."

Yüzümü boynunun kıvrımına gömüyorum, feromonlarını içime çekerken hıçkırıklar bedenimi sarsmaya devam ediyor. Neler olduğunu, bu zevk patlamasının neden daha derin bir keder ve rahatlama tepkisini tetiklediğini anlamıyorum.

Rowan saçlarımın arasına, duyulamayacak kadar kısık sesle bir şeyler fısıldıyor.

Ondan bunu tekrar etmesini istemiyorum.

Çünkü içimin bir kısmı onun ne söylediğini zaten bildiğimden korkuyor.

Güneş ışınları şişmiş, kabarık yüzümü ısıtırken, içim oyulmuş, kanayan bir halde uyandım.

Yavaş yavaş, dün gecenin anıları zihnime doluyor. Sinir krizim, çıkardığım sesler ve durduramadığım gözyaşlarım. Yanan göz kapaklarımın üzerinde avuç içlerimi ovarken utançtan boynum kızarıyor.

Çarşaf çıplak tenimde kayarken dönüp saate bakıyorum ve sabah 10'u geçtiğini görüyorum. Hafta içi hiç bu kadar geç uyumam ve kalbim hızla atmaya başlıyor. Lena okula zamanında kalktı mı acaba? Ödevlerini kontrol etmedim.

Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtırken kaslarım isyan ediyor, belimdeki ağrı ise teslim ettiğim her şeyin fiziksel bir hatırlatıcısı.

Yavaşça banyoya doğru ilerledim, yansıyama bakmaktan kaçınarak, ısınmış cildime üç kez soğuk su serptim. Başımı kaldırdığımda, şişmiş gözlü, dudakları çatlamış ve şişmiş, saçları tutam tutam dikilmiş bir yabancı bana bakıyordu.

Boğazıma dokunuyorum; ucuz ense koruyucusunun üzerinde, Rowan'ın ağzının şeklini almış morluklar var; sanki bir saç maşasından geçirilmiş gibi paramparça olmuş.

Dişlerimi fırçaladıktan sonra, yavaşça dolaba doğru gidip askıdan yüksek yakalı gömleklerimden birini alıyorum ve giymek için temiz bir eşofman altı buluyorum. Giyinmek canımı acıtıyor çünkü her hareket, ağrıyabileceğini fark etmediğim kaslarımı geriyor. Yumuşak pamuk,

yıkamadığımız kurumuş terden dolayı hala yapış yapış olan tenime takılıyor.

Mutfağa girdiğimde, Lena mutfak adasının üzerindeki bir tabureye oturmuş, okul üniforması ütülü ve saçları düzgün bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Ona ve önündeki yiyeceklere şaşkınlıkla baktım. Taze meyveler spiral şeklinde dizilmiş, krepler mükemmel kuleler halinde istiflenmiş, pastirmalar sıralar halinde dizilmiş ve hamur işleri kutudan değil, fırından alınmış gibi görünüyordu.

"Vay canına, vay canına," dedi, çatalı ağzına götürmeden önce durdurarak. "Sonunda hayata katılmaya karar verdin."

Homurdanarak karşılık verdim ve doğruca tezgahın üzerindeki parlak kahve makinesine yöneldim. "Neden okulda değilsin?"

"Geç başladın," diye hatırlatıyor bana, hassas sinirlerimi tırmalayan bir eğlence tonuyla. "Rowan, dinlenmen gerektiğini ve seni uyandırmamamız gerektiğini söyledi."

Elimde ağır bir kupa var, siyah sıvı mavi seramiğe buharlaşarak dökülüyor. "Nerede o?"

"Yukarıdaki ofiste." Portakal suyu bardağının kenarından beni incelerken, havada asılı duran platforma çıkan demir merdiveni işaret etti. "Ağladın mı? Gözlerin şişmiş."

Kahve içerken dilimi yakıyor. "Kendi işine bak."

"İlgilendiğim için özür dilerim." Yanaklarını şişirip bana baktıktan sonra krepine geri döndü ve onu düzgün üçgenler halinde kesti. "Bugün çok daha huysuzsun."

Ben cevap veremeden merdivenlerde ayak sesleri duyuldu ve Rowan, duştan yeni çıkmış, saçları hala ıslak, geniş göğsüne oturan düğmeli bir gömlek giymiş halde belirdi. Önce onun kokusu burnuma geldi; temiz sabun ve feromonlar dün geceki anılarımı tetikledi. Vücudumu bir sıcaklık kapladı, bu da utançla çatıştı.

Hiç tereddüt etmeden yanıma geldi, eli kalçamı buldu ve dudakları şakağıma değerken sıcak nefesi kulağımı gıdıkladı. "Daha uzun uyumalıydın. Kendini çok yordun."

Geri çekilip aramızda mesafe bıraktım. "İyiyim."

Ben ondan uzaklaşırken, parmakları kolumda geziniyor, onu bırakmak istemiyor.

Lena, çatalını tabağının yanına bırakmış, açıkça ilgiyle bize bakıyor. "Çok tatlısınız. Kardeşimin kimsenin ona böyle dokunmasına izin verdiğini

hiç görmemiştim."

Gözlerimi ona diktim. "Gitmen gerekmiyor mu? şimdi otobüse binsen bile geç kalacaksın."

Omuz silkerek ağzına bir üzüm attı. "Rowan bir taksi ayarladı. On beş dakika içinde burada olmalı."

Kupa neredeyse parmaklarımdan kayıyor. "Bir oto servis."

"Böyle daha güvenli." Rowan elini uzatıp kendi kahvesini alırken göğsü sırtıma değdi ve onun sıcaklığına yaslanma isteğimi bastırdım. "Özellikle de son zamanlarda yaşananlardan sonra."

Lena taburesinden kalktı ve sırt çantasını yerden aldı. "Hazırlanmayı bitireceğim. Kahvaltı için teşekkürler, Rowan."

Koridorda gözden kayboldu, beni Alfa ve o saçma kahvaltı sofrasıyla baş başa bıraktı. Akçaağaç şurubu kokusu kahveyle karıştı, o kadar tatlıydı ki boğazıma yapıştı.

"Onu şımartıyorsun," diye mırıldanıyorum, o duyma mesafesinden uzaklaştıktan sonra.

Rowan mutfak adasının etrafında dolaşıp bir tabure çıkarıyor. "Otur ve ye."

"Aç değilim."

Eli bileğimi kavradı ve nazik bir ısrarla beni öne doğru çekti. "Otur."

İtaat ediyorum ama taburenin kenarında otururken omurgam hâlâ kaskatı. Rowan yerine dönmüyor. Bunun yerine arkama geçiyor, ellerini omuzlarıma koyuyor. Başparmakları boynumun dibindeki düğümlere saplanıyor ve içimden hain bir iç çekiş çıkıyor.

"Seni de şımartmama izin ver," diye fısıldıyor, dudakları kulağıma çok yakın.

Ben cevap veremeden, mutfak adasının diğer ucundaki dokunulmamış bir tabağı aldı. Bir parça krep kesti, akçaağaç şurubuna batırdı ve dudaklarıma yaklaştırdı.

"Ben bebek değilim. Aç değilsem, aç değilimdir," diye itiraz ediyorum tam o sırada midem guruldayarak beni yarı yolda bırakıyor.

"Hadi ama, beni dinle." Bir parça krep burnumun dibine doğru salladı. "Lena bunların senin en sevdiğin krepler olduğunu söyledi, ama sen asla boş karbonhidratlara para harcamıyorsun."

Midem bir kez daha yüksek sesle guruladı ve dayanamayıp ağzımı açtım. Tatlı sıcaklık dilimde eridi.

Rowan kulağımın arkasına sürtünüyor. "Aferin oğlum."

"Seni balık gibi parçalayacağım," diyorum, dudaklarıma götürdüğü bir sonraki lokmayı kabul etmeden önce.

Tabağıma bir parça pastırma koyarken memnuniyetle homurdanıyor.

"Yeni bir iş bulmayı düşünüyorsun, değil mi?" diye soruyor, beni tedirgin eden bir rahatlıkla. "Lena lokantadaki işini kaybettiğini söyledi."

Elim pastırmanın üzerinde donup kaldı. "Hâlâ çilingirlik işlerim var."

"İyi para kazandıran ama düzensiz işler." Kahvesinden bir yudum alıyor, bardağın kenarından bana bakıyor. "Polisin iki kez gelmesi, düzenli bir iş bulmayı zorlaştırabilir."

Onun sözlerini düşünürken dişlerimin arasında pastırma çıtırdadı. Haklı, ama bunu kabul etmekten nefret ediyorum. İtibarım her zaman gizlilik ve güvenilirlik üzerine kuruluydu. Polisin ilgisi, potansiyel müşteriler için bu durumu değiştiriyor.

"Belki de sürekli çilingir hizmetine ihtiyacı olan birini tanıyorumdur." Rowan, kreplerin üzerine daha fazla akçaağaç şurubu döküyor, altın sarısı sıvı ortada birikiyor. "Nakit ödeme. Gizli. Düzenli çalışma saatleri, böylece Lena'nın programına göre ayarlayabilirsiniz."

Kulağa gerçek olamayacak kadar güzel geliyor.

"Ne tür bir çilingircilik işi?" Ses tonumu nötr tutuyorum, ancak nabzım hızlanıyor.

Lokantadaki işten daha iyi bir iş bulursam, Lena ile daha fazla vakit geçirmeme olanak tanıyan çalışma saatlerine sahip bir iş, belki de berbat dairemizden çıkıp daha güvenli bir yere taşınabiliriz.

"Çoğunlukla güvenlik danışmanlığı. Özel sistemlerin kurulumu." Krepi küçük parçalara ayırıyor. "Blue Note Lounge'un sahibi hem geleneksel kilitleri hem de dijital sistemleri anlayan birine ihtiyaç duyuyor."

İştahım kaçmış, tabağımy kenara itiyorum. "Ve tesadüfen işletme sahibini tanıyorsunuz."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Ben işletme sahibiyim."

Kahretsin. Sadece harika bir daire, güvenilir bir araba, sürekli hizmet veren bir avukat değil, bir de işletme sahibi mi?

"Üzerini giy," diyor, itiraz etmeme fırsat vermeden taburesinden kalkarak. "Lena okula gittikten sonra sana burayı göstereceğim."

Kırk dakika sonra, ismine uymayan bir binanın önüne geldik. Ne neon tabelalar, ne de içeri girmek için bekleyen insan kuyruğu vardı. Sadece zevkli dış aydınlatması ve işaretsiz kapıları olan üç katlı bir tuğla yapı. Sabah güneş ışığı, yıpranmış tuğlalara karşı parıldayan pirinç armatürlere vuruyordu.

Rowan, binanın arkasındaki ayrılmış bir park yerine aracını park ederken, "Çoğu insan sadece geceleri açık olduğumuzu düşünüyor," diye açıklıyor. "Ama gündüz saatlerinde de iş yapıyoruz."

Görünürde kolu olmayan çelik bir kapıya yaklaşırken parmaklarım heyecanla karıncalanıyor. Rowan, dekoratif bir panel gibi gizlenmiş bir tarayıcının üzerine avucunu tutuyor ve kapı tık diye açılıyor.

Giriş holü, cilalı ahşap zemin ve loş aydınlatmasıyla bizi karşılıyor, içeride müşteri olmasa bile. Bir duvar boyunca uzanan uzun bir bar, arkasında şişeler boy ve renge göre düzenlenmiş. Karşı duvarda ise deri koltuklar, kör noktalar oluşturmada özel alanlar yaratacak şekilde yerleştirilmiş.

Geçtiğimiz her kilidi, her kamerayı ve her tuş takımını tek tek sayarken tüylerim diken diken oluyor. Giriş kapılarında standart ticari sınıf güvenlik önlemleri varken, binanın içine doğru ilerledikçe bu önlemlerin gelişmişliği artıyor.

Rowan, hem anahtar kartı hem de sayısal kod gerektiren ve üzerinde 'Özel' yazan bir kapıdan beni geçirirken, "Halk ilk odadan öteye geçmiyor," diye açıklıyor. "Asıl işler burada, arka tarafta gerçekleşiyor."

Arka odalar cilalı ahşaptan endüstriyel betona geçiş yapıyor ve ben de metal plakalarla güçlendirilmiş bir kapı çerçevesinin kenarını yoklamak için elimi uzatıyorum; menteşeler yağlanmış ama sık kullanıma işaret eden aşınma izleri gösteriyor.

Girdiğimiz oda bir çeşit soyunma odası gibi görünüyor; bir duvarda metal dolaplar sıralanmış, köşedeki duşun yanında ise endüstriyel tarzda bir lavabo bulunuyor.

"Erken geldiniz."

Yan taraftaki masadan bir adam kalkarken, telefonunu cebine koyarken arkamı döndüm.

Siyah saçları dağınık dalgalar halinde dökülüyor ve çene hattında ince beyaz bir yara izi var. Koyu renkli gözleri benimkine kilitlendiğinde, beni saniyeler içinde değerlendiriyor. Tişörtü omuzlarından aşağı doğru sarkıyor

ve doğrulurken kollarındaki yara izlerini gizleyemiyor; varlığı, ortama belirgin bir Alfa enerjisi yayıyor.

“Aziz.” Rowan’ın eli omzuma yerleşti. “Bu Ash. Bahsettiğim çilingir.”

Saint’in bakışları tekrar bana döndü. "Alışılmış işe alım profillerinize uymuyor."

“İşte mesele de bu.” Rowan’ın eli sırtımın alt kısmına doğru kaydı. “Ashford Heights’ta güvenlik sistemlerini herkesten daha iyi biliyor.”

Saint, bir avcının kontrolüyle akıcı hareketlerle öne doğru atıldı. Bana feromonlarının kokusunu alabileceğim kadar yaklaştı, ayrıca Alpha'ya ait başka bir feromon tabakasının da kokusunu aldım.

Rowan sözlerine şöyle devam ediyor: "Onu Ghost'la tanıştırmak için getirdim. Nerede saklanıyor?"

Saint, çenesini koridorun sonundaki bir kapıya doğru çevirdi. "Envanter sayımı yapıyor."

Saint'i takip ederek kapıdan içeri, ofis gibi görünen bir yere girdik. Bir adam sırtı bize dönük, raftaki şişeleri sayıyordu. Döndüğünde, ilk olarak gözleri dikkatimi çekti; biri sıcak kahverengi, diğeri soluk mavi, ikisi de ürkütücü bir durgunlukla bana odaklanmıştı.

“Ghost, bu Ash.” Rowan tanıştırıyor. “Ash, bu Eli, ama herkes ona Ghost der. Restoranın ön tarafını o yönetiyor.”

Ghost, masanın etrafında bilinçsiz bir zarafetle hareket ediyor. Saint’in belirgin Alfa varlığının aksine, Ghost’tan belirgin bir koku gelmiyor; bu da önerilen günlük dozun çok üzerinde, yoğun bir baskılayıcı madde kullanımına işaret ediyor. İlginç.

"Güvenlik sistemleri konusunda deneyiminiz var mı?" diye soruyor Ghost, sakın bir tonda, herkesin dikkatle dinlemesini sağlayarak.

"Evet." Ayrıntıya girme isteğime karşı koyuyorum.

Ghost envanter listesini rafa koydu. "Arka girişle ilgili sorunlar yaşıyoruz. Tuş takımı takılı kalıyor."

Mesleki çıkarlarım ihtiyatlılığımın önüne geçiyor. "Göster bana."

Rowan ona bunu yapmasını işaret eder ve Saint'in daha önce terk ettiği masaya oturur, Saint de ona katılır.

Ghost beni binanın içinde gezdirirken, etrafımıza bakıyorum; dikkatim dekorasyondan işlevselliğe kayıyor. Önce ek çıkışları, sonra dekoratif pervazların altında güçlendirilmiş kapıları ve ana odadan çıktığımızda sesin ne kadar hızlı kaybolduğunu, ayak seslerinin daha yol almadan hava tarafından yutulduğunu fark ediyorum.

Dekorasyondan ziyade donanıma dikkatimi veriyorum. Masa üstlerine gömülü panik butonları ve ilk bakışta standart gibi görünen ancak nerede arayacağını bilen herkesin özel modifikasyonlar olduğunu anlayabileceği kilitler.

Burası sıradan bir bar değil. Burası bir kale ve Rowan kalenin tamamına sahip.

Yıllarca kendime küçük güvenlik alanları yaratmakla uğraştım, ama buradan geçerken paranın ne kadar büyük bir fark yaratabileceğini anlıyorum ve beni rahatsız eden şey bunun büyüklüğü değil. Beni rahatsız eden şey, yalnız mücadele etmeyi bırakmanın ne kadar kolay olacağı.

Ghost bana servis girişindeki kilidi gösteriyor. "İşte burada."

Güneş ışınlarının plastik gövdeyi deforme ettiği tuş takımının çerçevesini inceliyorum. Üç, beş, yedi ve dokuz numaralı tuşlarda gözle görülür aşınma var; diğer rakamların kusursuz yüzeyine kıyasla yüzeyleri matlaşmış.

"Bunun değiştirilmesi gerekiyor." Parmak boğumumla tuş takımına dokunuyorum. "Bu model dört haneli bir giriş kodu kullandığı için, ortalama bir hırsız bile denemelerini bu dört rakamın kombinasyonlarıyla sınırlandırarak binlerce olasılığı yalnızca yirmi dörde indirecektir."

Hayalet yanımda duruyor ve hareketlerimi takip ediyor.

Kapının menteşesine doğru eğilip metali inceledim. "Bu tamamen paslanmış. Dinleyin." Kapıyı açtım ve sessiz koridorda tiz bir gıcırtı yankılandı. "Bu ses çok uzaklara gider. Dışarıdan yaklaşan herkes otuz metre öteden duyabilir."

"Haftalık olarak yağıyoruz," diyor Ghost.

"Yağ geçici bir çözüm." Paslanmış metalin üzerinde parmağımı gezdiriyorum, dokunuşumun altında pas parçaları dökülüyor. "Metalin kendisi hasar görmüş durumda. Tamamen değiştirilmesi gerekiyor."

Bedenim değerlendirmenin tanıdık ritmine giriyor, kaslarım gevşiyor ve profesyonel moda geçiyorum. En azından bunu anlıyorum. Bunda iyiyim.

Arka bölgedeki devriyemi sürdürüyorum ve her kusuru artan bir endişeyle not ediyorum. Çok yüksek açılı yerleştirilmiş bir güvenlik kamerası, bir kişinin aradan sıyrılıp geçebileceği kadar geniş bir kör nokta oluşturuyor. Sıkışan mandallı bir yangın çıkış kapısı, açmak için ekstra güç gerektiriyor. Otuz saniyeden kısa sürede kolayca açılabilen standart bir kilide sahip bir malzeme dolabı.

“Kuzeydoğu köşenizin tamamında hiç kapsama alanı yok.” İki koridorun birleştiği tavana doğru işaret ediyorum. “Ön taraftan geçmeyi başaran herkes bu bölümden serbestçe geçebilir.”

“Siz bunu nasıl düzeltirdiniz?”

“Menteşelerin denizcilik sınıfı paslanmaz çelikte tamamen değiştirilmesi gerekiyor.” Açıklarken ellerimle havada şekiller çiziyorum. “Tuş takımı, her kullanımda rakam konumlarını değiştiren rastgele bir ekrana sahip bir model olmalı, böylece aşınma izleri kodu ele vermez. Kör noktayı ortadan kaldırmak için köşeye, üst üste binen alanlara sahip iki kamera ekleyin.”

Ghost başını yana eğdi. "Peki ya yangın çıkışı?"

“İtme kolu mekanizmasını değiştirin. Aşınma şekline bakılırsa, mevcut olan en az on yaşında. Yeni modeller daha yumuşak çalışıyor ve daha iyi panik fonksiyonlarına sahip.” Kelimeler kolayca dökülüyor, ellerim de onlarla birlikte hareket ediyor. “Tam bir siren yerine, sadece güvenlik masasında tetiklenen bir alarm ekleyebilirsiniz, böylece kullanılıp kullanılmadığını bilirsiniz.”

"Başka ne?" diye soruyor Hayalet.

Onları her alanda yönlendiriyorum, zayıf noktaları gösteriyor ve tereddüt etmeden çözümler sunuyorum. Lokantadaki işimi kaybettiğimden beri ilk defa, onlara faydalı olmanın, sahip olmadıkları bilgiyi sağlamanın verdiği tatmini yaşıyorum.

Omuzlarım dikleşiyor, çenem yukarı kalkıyor ve mekanik ve dijital güvenlik sistemleri arasındaki farkı, hareket sensörlerinin doğru yerleştirilmesini ve aşamalı güvenlik bölgelerinin avantajlarını açıklıyorum.

“Malzeme deposunun kilidi tam bir fiyasko.” Kapı koluna parmağımla vuruyorum. “Bu beş pimli silindir kilit her hırdavatçıdan alınır. Bir ataş ve bir tokmakla bile açabilirim.”

Ghost'un kaşları kalktı. "Göster bana."

Cüzdanımı çıkarıp kredi kartımı ve anahtarlık kılığında küçük bir metal aleti çıkarırken dudaklarımda hafif bir tebessüm belirliyor. Temel ihtiyaçlar olmadan asla evden çıkmayın.

Otuz saniye sonra kapı ardına kadar açıldı.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Hayalet.

“Bu benim işim olsaydı, hassas bölgeler için biyometrik okuyucu takardım.” Kapıyı kapatıp elimi çerçeve boyunca gezdiriyorum. “Parmak izi, yüz tanıma değil. Yüz tanıma fotoğraflarla kandırılabilir.”

Ghost kaşlarını çatdı. "Genel güvenliğimiz hakkındaki değerlendirmeniz nedir?"

"Sıradan tehditleri dışarıda tutmak için yeterli ön güvenlik var. Ama kararlı birini durduramayacak kadar vasat bir arka güvenlik sistemi mevcut. Bu yer ilk inşa edildiğinde işe yaraymış olabilir, ama artık hepsi eskimiş durumda." Gözlerime bakıyorum. "İnsanları kendi bölgelerinde tutmaya odaklandınız ama bu bölgelerin içinde olanları korumaya odaklanmadınız."

Ghost savunmaya geçmek yerine, "Bu benim endişelerimle örtüşüyor" diyor.

İçimde onaylayıcı bir sıcaklık dalgası yükseliyor.

Rowan'ın Saint ile birlikte beklediği yere geri dönüyoruz; uzun boylu bedeni deri bir koltukta rahat bir şekilde oturmuş, bir ayağı diğer dizinin üzerinde duruyor.

Ghost ona, "Çilingiriniz iyi," diyor. "Yıllardır gözden kaçırdığımız kusurları buldu."

"Elbette iyi." Rowan'ın gözleri benimkilerle buluştu, bakışlarında gurur ve sahiplenme birbirine karıştı. "Onu bu yüzden getirdim."

Ghost, Saint'in yanına, kenara oturarak, "Bu düzeltmelerin uygulanması gerekiyor. Hem de en kısa zamanda." dedi.

"Bu hafta başlayabilirim," diyorum, sonra kendimi düzeltiyorum.

Henüz iş teklifi yapılmadı bile, ama ben şimdiden işin planını yapıyorum.

Rowan, benim coşkuma gülümseyerek karşılık verdi. "Pozisyon güvenlik danışmanlığı, münhasır sözleşme. Blue Note ve ona bağlı mülklerin tüm kilitlerini, giriş noktalarını ve güvenlik sistemlerini denetleyeceksiniz." Parmaklarını çenesinin altında birleştirdi. "Kurulumlar için saatlik ücret artı ön ödeme, haftalık olarak nakit ödenir. Kayıtlarınız için gerekenler dışında herhangi bir evrak işi yok."

Donakaldım. Rowan'ın teklif ettiği şey hayalimdeki iş. Artık iş güvencesizliği yok, artık arka sokaklarda insanlarla buluşmak yok, birinin ait olmadığı bir yere girmesine izin verdiğim için polisin kapımı çalmasından endişe etmek yok.

Ama eğer Ironclad'den ayrılıp Rowan için çalışmaya başlarsam ve onun bana olan ilgisi azalırsa, iş ahlakımı kanıtlayacak bir iş deneyimim olmayacak, bu da yeni bir iş bulmayı çok daha zorlaştıracak.

Rowan başını yana eğdi. "Neden tereddüt ediyorsun, kıymetlim?"

Dudaklarımı yaladım. "İş sözleşmemde önceden ödenmiş bir kıdem tazminatı paketi istiyorum."

Dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı. "Ne kadar süredir?"

Kalbim hızla çarparken yıldızlara uzanıyorum. "Altı ay." Rowan'ın dudakları aralanırken aceleyle ekliyorum, "Ve bugünden itibaren geçerli olmak üzere doksan günlük fesih bildirimi."

Rowan başını geriye atıp kahkaha atıyor.

Kahretsin, bu kadar açgözlü olmamalıydım ve bu kadar çok şey istememeliydim.

Ama sonra Rowan ayağa kalkıp elini uzattı. "Hoş geldin, Ash."

Kalbim boğazıma düğümlenmiş bir halde elini sıkmak için uzandım ve eli elimi kavradığında, arkamdan açılan bir kapı mı yoksa kapanan bir kilit mi olduğunu anlayamadım.

Rowan bana ekiple tanışmamı istediğini söylediğinde, bunun hemen şimdi olacağını düşünmemiştim.

Ancak ben iş sözleşmemi incelerken, o bir mesaj gönderdi. Mürekkebi kurumadan beni bara geri götürdü; öğleden sonraki müşteriler dışarı çıkarıldı ve tabela "Kapalı" olarak değiştirildi.

Saint, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde barda duruyor ve odanın içinde hareketlerimizi takip ediyor. Yanında, Ghost barın arkasında çalışıyor, bardakları diziyor ve her birine ölçü almadan kehribar rengi bir sıvı döküyor.

Parmaklarım yanlarımda seğiriyor, tereddüt ediyorum. Onları ceplerime sokuyorum, sonra gergin görünmeme neden olduğunu fark edince geri çıkarıyorum.

Rowan'ın eli omzumu nazikçe sıktı. "Her şey yoluna girecek. Hemen uyum sağlayacaksın."

Burada neler olup bittiğini fark ettikçe boğazım düğümleniyor. Bu bir iş teklifinden çok daha fazlası. Bu, Rowan'ın bana kendi dünyasında önemli bir pozisyonla yer açması. Bu insanlar ona saygı duyuyor. Sorgusuz sualsiz ona itaat ediyorlar. Ve şimdi onlara benim de burada yerimin olduğunu söylüyor.

Arka kapı ardına kadar açıldı ve iki adam içeri girdi. Daha uzun boylu olanı ölümcül bir zarafetle hareket ediyordu. Koyu renk saçları dalgalar halinde alnına dökülüyordu ve odayı şöyle bir süzdükten sonra bana baktı.

Bir Alfa'yı tanıdığım anda içimden bir farkındalık dalgası geçti ve Rowan'ın eli, sahiplenmenin açık bir göstergesi olarak, ense bölgeme, boynumun arkasına doğru kayd.

Yüzüm kızardı ve dikkatimi diğer adama çevirdim.

Daha kısa boylu ama en az onun kadar dikkat çekici olan genç adamın bal sarısı saçları ve soluk tenine yakın badem rengi bir ense sakalı var. Elinde tuttuğu tablete odaklanmış, parmakları ekranda ışık hızında tuşlara basarken, yaklaşırken başını kaldırmıyor ve Alpha'nın onu bu uzayda yönlendireceğine güveniyor.

Rowan onları "Kain, Reef," diye selamlıyor. "Bu da Ash."

Kain beni tek bir bakışta süzdü. "Yeni güvenlik görevlisi misin?"

"Çilingir," diye düzeltiyorum.

Kain'in ağzı hafifçe kıvrıldı. "Burada da durum aynı."

Reef'in tabletinden yanıp sönen ışıklar yayılıyor. Başını kaldırıyor, dikdörtgen gözlüklerinin ardında merakı keskinleşiyor. Kokusu narenciye ve elektronik notaları taşıyor, ancak düzenli olarak kullandığı baskılayıcı ilaçlar nedeniyle bu notalar hafiflemiş. "Hey."

"Hey," diyorum.

Dikkatini tekrar tabletine çevirdi, ancak o birkaç saniyelik gözlem süresinde ihtiyacı olan her şeyi gördüğü izlenimine kapıldım.

Kain dirseğine dokunur ve iki adam bara doğru ilerler. Kain'in dikkati Reef'tedir, Omega'nın hareketlerini bölgesel bir odaklanmayla takip eder. Reef yer değiştirdiğinde, Kain aralarındaki mesafeyi korumak için duruşunu ayarlar. Reef, Ghost'tan bir içki almak için tabletini bıraktığında, Kain ellerinin hareketini takip eder.

Reef, kendisine gösterilen ilgiden habersiz gibi görünüyor, ama bu beni kandırmıyor. Hiçbir Omega, bir Alfa'dan gelen bu tür bir ilgiyi kaçırmaz. Bunu görmezden gelmeyi seçiyor, bu da bana aralarındaki ilişki dinamikleri hakkında çok şey anlatıyor.

Rowan bana, "Kain bir programcı, Reef ise profesyonel bir oyuncu," diye bilgi veriyor.

Kain ve Reef köşedeki bir masaya doğru ilerlerken, ön kapı tekrar açılır ve içeriye kışın ve pahalı kolonyaların kokusunu taşıyan soğuk bir hava dalgası girer.

Özenle dağıtılmış bakır rengi saçlı genç bir adam içeri giriyor, deri ceketini çıkararak ince tişörtünün kolları altında kaybolan, karmaşık dövmelemlerle kaplı kollarını ortaya çıkarıyor.

İş yerine değil de eve dönüyormuş gibi odayı inceliyor, sonra boş sandalyelerden birine oturmak yerine masanın kenarına atlıyor.

Rowan, "Silas," diye onayladı. "Geç kaldın."

"Trafik," diye yanıtıyor Silas, dakikliğe pek önem vermediğini gösteren tembel bir sırtıyla. Beni süzerken parmakları huzursuz bir şekilde uyluğuna vuruyor.

Kokusundaki incelikli notalara bakılırsa, bir başka Omega. Doğrudan göz teması kuracak kadar kendine güvenli. Oturmak yerine tünemiş gibi durması, uzun süre tek bir yerde kalmayı planlamadığını gösteriyor.

"Demek o meşhur çilingir sizsiniz." Silas başını yana eğerek, merakla beni inceledi. "Rowan'ı parmağının ucunda oynatan adamla tanışmayı hepimiz çok istiyorduk."

Ghost, Silas'ın sipariş vermesine gerek kalmadan barın üzerinden bir içki uzatıyor. "İlk incelemede güvenlik açıklarımızı buldu."

Silas'ın kaşları kalktı. "Etkileyici." Bardağını aldıktan sonra parmakları bardağın üzerinde huzursuzca vurmaya devam etti. "Rowan bu sisteme çok para harcadı."

Rowan, "Silas yerel üniversitede profesör," diyor. "Psikoloji dersi veriyor."

Diğer Omega bana cilveli bir şekilde göz kırpmıyor.

Farklı yapılarına rağmen aynı adımlarla iki adam daha içeri giriyor. Daha iri olanı odayı inceliyor, her çıkışı işaretliyor ve ardından dikkatini Rowan'a çeviriyor. Omuzları bir kapı çerçevesinin genişliğine yayılıyor ve varlığı bana saldırmaya hazır bir bekçi köpeğini hatırlatıyor.

İkinci adam daha zayıf, daha keskin hatlara sahip, yüz hatları mermerden oyulmuş gibiydi. Arkadaşının aksine, bu adam beni hemen değerlendirdi.

"Vail. Luca." Rowan onları öne doğru işaret eder. "Ash ile tanışın."

Daha iri yapılı olan Vail, selamlaşmak için çenesini yukarı kaldırdı. "Çilingir."

Rowan'ın bu adamlara benim hakkımda ne kadar bilgi verdiğini merak ederek irkildim.

Luca, Rowan'a odaklanıyor. "Artık o da bizden biri mi?"

Rowan, "Güvenlik sistemimizi yeniden düzenleyecek," diyor; bu, Luca'nın istediğiyle aynı şey değil.

Hayal kırıklığı artıyor ama onu bastırıyorum. Bu zaten beklediğimden çok daha fazla.

İki adam bara doğru ilerlerken, Rowan eğilip kulağıma fısıldadı: "Vail yeraltı bir dövüş ringi işletiyor ve Luca da şoförlük yapıyor."

Kaşlarım çatıldı. "Şoför mü? Ne için?"

Yanağımı okşadı. "Tekerlekli her şey."

Verilen cevap bende daha fazla soru işareti bırakıyor, ama şimdilik alabileceğim tek şeyin bu olduğu açık.

Bar dolmaya devam ederken, bir başka adam en uçtaki bir tabureye oturup kimseyi selamlamadan dizüstü bilgisayarını kurdu. Parmakları klavyede hızla hareket ederken, ekranın mavi ışığı telli gözlüklerinden yansıyor.

"Bu William," diye açıklıyor Rowan, bakışlarımı takip ederek. "Gündüzleri laboratuvarında çalışıyor."

William başını kaldırmıyor, ama eli sessiz bir onaylama işareti olarak kalkıyor. Nötr kokusuna bakılırsa bir Beta. Tünel görüşüne varacak kadar odaklanmış.

Rowan, Ghost'un William'ın dizüstü bilgisayarının yanına bir kahve fincanı bırakması üzerine, "Pek konuşmaz," diye ekliyor.

Yan kapıdan birinin süzülerek içeri girmesi dikkatimi çekti. Soluk saçlı, ince yapılı bir adam, Reef ve Kain'in oturduğu yerin yanındaki kabine doğru sinsin ilerledi, her adımında kalçaları sallanıyordu. Tiyatrovari bir zarafetle koltuğa oturdu, uzun bacaklarını yürüme yoluna doğru uzatarak diğerlerinin etrafından dolanmasına neden oldu.

Rowan, bıkkın bir sevgi tonuyla, "İşte Angel," diyor. "Daha... hassas müşteri ilişkilerimizi o yürütüyor."

Angel bakışlarımı yakaladı ve sadece bela getireceğinin sinyallerini veren bir gülümseme fırlattı. "Demek bu senin yeni evcil hayvan projen, Rowan?" Pembe dili alt dudağını yalamak için dışarı çıktı. "Beklediğimden daha güzel."

Bu sözlere sinirleniyorum. "Ben bir proje değilim."

"Hayır," diye mırıldandı Angel. "Sen bundan çok daha ilginçsin."

Ben cevap veremedim, arka koridordan iki kişi daha yaklaştı. Saçları özenle toplanmış uzun boylu bir kadın, kaslı vücudu düğmeli gömleğini zorlayan bir adamın yanında yürüyordu. Yıllardır birlikte çalışan iki insanın ritmiyle hareket ediyorlardı.

Rowan, kadını işaret ederek, "Mara," diye tanıttı. "Ghost'a barda yardımcı oluyor. Jackson da muhasebe işlerimizi yürütüyor."

Beni fark ettikten sonra, Mara'nın telefonuna eğilmiş başlarıyla sohbetlerine geri döndüler. Konuşurken odanın büyük bir kısmını görebilecekleri bir açıyla konumlandılar.

Aslında odadaki herkes mekân, çıkışlar ve birbirleri konusunda benzer bir farkındalığa sahip. Emir bekleyen çalışanlar gibi değil, iyi işleyen bir makinenin parçaları gibi hareket ediyorlar.

"Demek bu senin ekibin," diye mırıldandım Rowan'a.

"Aile," diye düzeltiyor. "Onlar ailem."

Bu kelime iliklerime kadar işliyor. Aile. Lena dışında hiç ailem olmadı. Başka hiç kimseyle de böyle bir ilişki istememe izin vermedim kendime.

Bu insanlar sadece içki servisi yapan ve kimlik kontrolü yapan çalışanlar değil. Onlar, maaşlardan daha güçlü bağlarla birbirine bağlı bir ağ. Birbirleriyle olan etkileşim biçimleri, paylaşılan sırlar ve riskler yoluyla inşa edilen güveni yansıtıyor.

"Bu aile tam olarak ne iş yapıyor?" diye soruyorum, soruyu kimseye sormadan.

Rowan'ın eli, tişörtümün kumaşının üzerinden sıcak ve sabit bir şekilde tekrar sırtımın alt kısmına yerleşti.

Bir an için cevap vermek yerine odayı izliyor. Kain, tabletin ışığı üzerinden Reef'e bir şeyler mırıldanıyor. Silas, Angel'ın kabinden söylediği bir şeye gülüyor. Vail ve Luca, Saint ile birlikte ayakta durup konuşurken, Ghost kimsenin sipariş etmediği içecekleri doldurmaya devam ediyor.

Rowan daha da yaklaşıyor.

"Blue Note bir dinlenme salonu," diyor. "Ama bu sadece giriş kapısı."

Kaşımı kaldırdım. "Öyle gördüm. Ama arka odalar ne işe yapıyor?"

Parmakları omurgamda yavaşça daireler çiziyor.

"Sorunlarının sessizce çözülmesine ihtiyaç duyan insanlar için," diye yanıtlıyor. "Güvenlik sorunları. Kayıp eşyalar. Yasal yollarla elde edilmesi zor bilgiler. Bazen de gizlilik gerektiren durumlar."

Ona bakıyorum.

"Siz bir suç örgütü yönetiyorsunuz."

Rowan kısık sesle kıkırdadı.

"Ben bir hizmet şirketi işletiyorum," diye düzeltiyor. "Fark, kimin sorduğuna bağlı."

Odayı tekrar inceliyor, gördüklerimi yeniden değerlendiriyorum.

Reef oynadığı oyuna tamamen odaklanmış durumda. Silas ise Angel'ın yanında masada uzanmış, her iki Omega da odayı rahat bir özgüvenle

izliyor.

O zaman burada ne kadar çok Omega olduğunu fark ediyorum.

Çoğu ekip, Alfa ve kas gücüyle donanırken, Omegaları kırılğan varlıklar veya pazarlık kozu olarak görür. Ancak Rowan'ın adamları bu kalıbı kırıyor. Burada Omegalar korunmuyor. Eşit konumdalar.

Birdenbire, Rowan'ın yeteneklerime bu kadar çabuk inanmasının nedenini anladım.

Rowan sözlerine şöyle devam ediyor: "Biz sözleşme alıyoruz. Çoğu meşru. Güvenlik danışmanlığı. Özel soruşturmalar. Veri kurtarma."

Dikkatim birden ona yöneldi.

"Peki ya geri kalanlar?"

Rowan'ın gülümsemesi yavaş ve pişmanlık duymayan bir ifade taşıyor. "Geri kalanlar ise insanların polise götüremeyeceği türden işler."

Kalp atışlarım hızlanıyor.

"Ve tüm bunlara güveniyorsunuz, öyle mi?"

Rowan'ın yüz ifadesi biraz yumuşadı. "Onlara hayatımı emanet edebilirim."

Omzumu bir kez sıktı.

"Ve şimdi," diye ekliyor, "sizinkileri de onlara emanet ediyorum."

Arka kapının yakınında hava değişiyor, odaya kendini haber vermeden sessizce giren biri yüzünden hava akımı bozuluyor. Etrafımdaki konuşmalar devam ediyor, ancak atmosfer değişiyor; durgun suda oluşan bir dalga gibi kişiden kişiye yayılan, ince bir farkındalık gerginliği oluşuyor.

Önce Ghost'un gözleri girişe doğru kayd, ardından Saint, sonra da Kain. Kapı sessizce kapanırken ben de döndüm.

Arka duvarda, o kadar hareketsiz duran bir adam var ki, eğer bu kadar çarpıcı olmasaydı fark edilmeyebilirdi. Uzun ve ince yapılı, omuzları sade siyah Henley tişörtünü göğsünde gergin bir şekilde taşıyor. Yüzü köşeli, yüksek elmacık kemikleri, en az bir kez kırılmış olabileceğini düşündüren hafif bir çıkıntıya sahip düz bir burun ve camı kesebilecek kadar keskin bir çenesi var.

Koyu renk saçlarını yanlardan askeri tarzda kısa kestirmiş, üst kısmını ise daha uzun bırakmış. Sol kaşını ortadan ikiye bölen ince, beyaz bir yara izi saç çizgisine doğru kayboluyor. Soluk gri gözleri odayı taradıktan sonra rahatsız edici bir odaklanmayla bana bakıyor.

Giysilerinde kalabalıkta göze çarpan hiçbir şey yoktu, ancak duruşu dikkat çekiyordu.

Rowan, diğ er mürettebat üyelerinde olmayan, yüzeydeki sakinliğ in altında bir gerginlik sezerek, "Orien," diye onayladı. "Bize katılmaya karar verdiğ ine sevindim."

Orien'in çenesi kasıldı. "Hâlâ kızıgınsın, anlaşılan."

Rowan, yorumu görmezden gelerek, "Bu Ash," diye devam etti. "Güvenlik sistemlerimizin başına geçiyor. Ash, bu da Orien, benim ikinci komutanım ve temizlik imiz."

Temizlikçi. Danny'nin   l  m  n  n ardından yaşıananlarla ilgilenen, bir cesedi ortadan kaldıran ama kız kardeşimin adının yazılı olduğ u cüzdanı bulamayan adam. Ve onunla Rowan arasında bir gerilim var.

Orien hemen cevap vermiyor. Bana, bir aletin kullanışlılığ ını değ erlendiren birinin mesafeli ilgisiyle bakıyor. Düşmanca değ il, ama dostça da değ il. Sadece hesap yapıyor. Sessizlik uzadı  a oda daha da sessizleşiyor, gerilim yayıldı  a konuşmalar azalıyor.

"Siz   ilingirsiniz," diyor sonunda, altındaki   elik olmasa neredeyse nazikçe.

Konuşmaya cesaret edemediğ im için başımı salladım.

Orien duvardan destek alarak yavaş adımlarla yaklaştı. Tam önümde durduğ unda, kokusunu alabileceğ im kadar yaklaştığ ında, koku tamamen n  trd  . Alfa feromonları yoktu, cinsiyetini ele veren hiçbir şey yoktu.

Orien, "Bir dahaki sefere şehrimde bir ceset bırakırsanız, bana bu kadar çok iş çıkarmaya çalışmayın," diyor.

  enem kasıldı. "Temizlik işini düzgün yapmış olsaydın, polisler ş   anda kız kardeşimin etrafında dolaşmazdı." Kelimeler ağzımdan buz parçaları gibi döküldü. "O cinayeti milimetresine kadar planladım. Planlamadığ ım şey ise birinin cüzdanının kaybolmasıydı."

Oda sessizliğ e bürünüyor, Angel'ın kahkahası yarıda kesiliyor. Silas doğ ruluyor ve Kain'in eli havada asılı kalıyor, i  e  eği havada kalıyor.

Orien'in yüz ifadesi değ işmiyor, ancak gözlerinde tehlikeli bir parıltı belirliyor. "Gerçekten titizliğ in ne demek olduğ unu bildiğ ini mi sanıyorsun?"

"Dağınıklığ ın neye benzediğ ini biliyorum." O nötr kokuyu alabilmek için yeterince yaklaşıyorum. "Ve bu durum Vartanian'ın adamlarının küçük kız kardeşimi sorgulamasına neden oluyor."

"Bu benim hatam ve bunu d  zelteceğ iz." Rowan elini omzuma koydu. "Ash, g  venliğ imizi sağ lamak için burada bize katılacak. Umarım, mevcut durumu hallettikten sonra hepimiz büyük, mutlu bir aile olabiliriz."

Orien'in dudakları büzüldü. "Sabırsızlıkla bekliyorum."

Rowan'ın parmakları sırtımı okşadı. "İçecek ister misin?"

"Kulağa iyi geliyor."

Barda Ghost, Rowan'a bir viski doldurduktan sonra bana döndü. "Sen ne içersin?"

Tezgahın arkasındaki şişeleri inceliyorum. "Bana bir Shirley Temple verin."

Rowan, kolunu belime dolayarak beni kendine doğru çekerken, "Çok tatlısın," diye mırıldandı. "Ev için biraz vişne alsam mı?"

Çatı katını ev olarak nitelendirmesine biraz irkildim ama başımı onaylayarak eğdim. O küçük şeker bombalarını çok seviyorum ve yıllardır yememiştim.

Ghost, üstünden taşan kirazlarla dolu gazlı içeceği bana doğru kaydırды.

"Teşekkürler."

Saint kadehini bana doğru kaldırdı. "Ailemize hoş geldin, çilingir."

İçeceğimi kaldırıyorum, zihnim hala olanları anlamaya çalışıyor. İşte o kelime yine. Aile. Kelime sürekli yeniden ortaya çıkıyor, kabul etmeye hazır olup olmadığımdan emin olmadığım anlamlarla dolu.

"Merak etmeyin, çilingir," diyor Orien aynı rahatsız edici yumuşaklıkla. "Isırmıyoruz." Dişlerini gösteriyor. "Rowan söylemediği sürece."

Odayı bir kahkaha dalgası sarıyor, gerginliği biraz olsun hafifletiyor. Sohbetler yeniden başlıyor, insanlar yer değiştiriyor, ama bana bakış açıları değişmiş. Sınıflandırılmış, kategorize edilmiş ve onların saflarına kabul edilmiş durumdayım.

Rowan, sadece benim duyabileceğim şekilde, "İyi misin?" diye soruyor.

"Sadece... sindirmeye çalışıyorum." İçeceğimden bir yudum alıyorum, tatlı ve ekşi karışımının tadını çıkarıyorum. "Bu bir güvenlik işinden daha fazlası, değil mi?"

Eli omzumdan enseye doğru kaydı, parmakları savunma mekanizmamla oynadı. "Evet."

"Ya hayır deseydim?"

"Yapmadın."

Onun bu kadar emin olması beni rahatsız etmeliydi ama etmiyor.

Aksine, içimdeki huzursuz kaygıyı yatıştırıyor.

Rowan bana sadece bir iş teklif etmedi. Beni kendi yörüngesine çekti; cesetlerin kaybolduğu, borçların kanla ödendiği, ailenin hayatın her kesiminden insanlardan bir araya getirildiği bir dünyaya.

Ve ben de tüm bunların içindeki yerimi kabullendim.

Rowan arkasından yatak odasının kapısı tık diye kapanıyor ve ben beş saniye boyunca hareketsiz kalıyorum, sonra dayanamayıp onun bıraktığı sıcak yere yuvarlanıyorum ve burnumu yastığına gömüyorum. Onun feromonları ciğerlerimi dolduruyor ve beni görünmez bir sahiplenme duygusuyla sarıyor; bu duygu kısıtlayıcı olmalıydı ama nedense öyle değil.

Bu, son iki aydır rutinimiz haline geldi; ben şafak sökene kadar uyurken o kalkıp Lena ve benim için kahvaltı hazırlıyor. Yorganın altında geriniyorum, ayak parmaklarımı esnetirken dün geceki aktivitelerden kalan küçük ağrıları ve yorgunluktan bitkin düşmüş kasların bıraktığı hoş yanma hissini sayıyorum.

Ses yalıtımı sayesinde çatı katının geri kalanından hiçbir şey duyamıyorum, ama Rowan ve Lena mutfakta kahve eşliğinde sohbet ediyor olacaklar. Bu onların sabah rutinlerinin bir parçası. Buraya geldiğim ilk hafta, her saati en ince ayrıntısına kadar kontrol etme ihtiyacıyla hareket ederek yataktan aceleyle kalkıyordum.

Ancak ikinci haftadan sonra, ardından da üçüncü haftadan sonra, zihnim rahatlamaya ve bu yeni sisteme güvenmeye başladı; Lena kendi başına hazırlanabiliyor, Rowan'ın şoförü onu alıp okula götürüyor ve güvenli bir şekilde geri getiriyordu.

Şimdi yatakta biraz daha oyalanıyorum, kendime beş dakika daha sıcaklığın tadını çıkarma izni veriyorum.

Sonunda banyoya doğru yavaşça ilerlediğimde, fayans zemin çıplak ayaklarımı üşüttü. Ashford Heights'ta kış, çalışan ısıtma sistemine sahip

binalarda bile her şeyi soğuk yapar. Duşu açtım, buharın cam duvarları buğulandırmasını beklerken, tezgahın üzerinde basit bir kurdeleyle bağlanmış siyah deri bir çanta gördüm.

Rowan'ın ne yaptığını merak ederek kutuyu açtım ve kadife bir kılıfın içinde şık bir ense koruyucu buldum. İki ay sonra, Rowan hâlâ kullandığım ucuz, klinikten alınmış olan ense koruyucuyu neredeyse tamamen kemirmişti.

Bu, nefes alabilen file astarlı ve hassas ense bölgesinde güçlendirilmiş titanyum plakalı özel bir parça. İç kısmına dokunduğumda, herhangi bir baskıyı hafifleten yumuşak bir dolgu olduğunu fark ediyorum.

İki ay önce, maliyeti kuruşuna kadar hesaplar ve Rowan'a olan borcumun zihinsel defterine eklerdim. Şimdi ise, onu kılıfından çıkarıyorum, esnek uzunluğu avucumun üzerine yerleşiyor. Koruyucu, ensemde yerine oturuyor ve eski koruyucumun asla yapmadığı şekilde cildime uyum sağlıyor.

Aynadaki yansımda gözlerime bakıyorum. Yıllardır bakışlarımı rahatsız eden koyu halkalar solmuş, yanaklarım dolgunlaşmış, köprücük kemiklerim ise solgunluğunu yitirmiş bir cilt altında daha az belirgin hale gelmiş. Koruyucu, boynuma tam oturuyor, mat yüzeyi hem şık hem de işlevsel.

Yirmi dakika sonra, üzerimde bol kıyafetler olmadan mutfığa girdim.

Lena, üniforması kusursuz, saçları sırtına doğru örgülü bir şekilde mutfak adasında oturuyor. Kahvaltı tabağının yanında açık bir ders kitabı duruyor. Artık aceleyle bir şeyler atıştırmak zorunda kalmayacak, kıyafetlerini giyip otobüse yetişmek için koşturmayacak.

"Günaydın, Uyuyan Güzel." Portakal suyunu yudumlarırken bana sırtıttı. "Yeni koruman çok iyi."

Elim boynumdaki deri kayışa dokunuyor. "Teşekkürler."

Rowan elinde spatulasıyla ocaktan dönüyor. Önlüğünde kalın kırmızı harflerle "Aşçıyı Öp" yazıyor. Lena bunu ona buraya geldiğimiz ikinci hafta vermişti ve üzerinde komik durması gerekirdi ama nedense durmuyor.

Gözleri gardiyana takıldı, göz bebekleri büyüdü ve göğsünden yükselen takdir dolu mırıltı, bugün evden çıkma isteğimi alt üst etti. "Sana çok yakışmış, kıymetlim."

Lena homurdanarak ders kitabını sırt çantasına yerleştirdi. "Ve bu da benim okula hazırlanmayı bitirmem için bir işaret. Araba on dakika içinde burada olacak."

Koridorda gözden kayboldu ve bizi mutfakta yalnız bıraktı. Rowan önüne bir tabak yumurta ve pastırma koydu ve dudaklarını şakağıma değdirdi.

"Kahve?" Cevabımı beklemeden, koyu renkli sıvıyı en sevdiğim kupaya doldurmaya başladı bile.

Yumurtaları tadıyorum ve her zamanki gibi mükemmel olduklarını görüyorum. "Her sabah yemek pişirmek zorunda değilsiniz."

"Seni beslemekten zevk alıyorum." Parmağı, eskisine göre daha az çıkıntılı olan köprücük kemiğimi okşuyor. "Kilo almışsın."

Başka birinin ağzından çıksa eleştiri gibi gelirdi ama Rowan'dan gelince, memnuniyet dolu bir mırıltıyla birlikte geliyor. Aylar önce o ilk kahvaltıdan beri vücut yapımı tamamlamak için çalışıyor.

Lena okula gitmek için evden ayrıldıktan sonra, kahkahası koridorda yankılanırken, Rowan güne hazırlanmak için yatak odasına gidiyor ve ben de mutfak tezgahına oturup dizüstü bilgisayarımı açıyorum. Ekranda banka hesabımdaki bakiye parlıyor; her gün alışkanlık haline getirdiğim bu rakam, her seferinde beni şaşırtmaya devam ediyor.

Blue Note'taki işimden gelen düzenli ödemeler, harcayabileceğimden daha hızlı bir şekilde birikiyor; üstelik eşyalarımızı toplayıp ayrıldığımızdan beri dokunmadığımız dairemizin faturalarını ödemeye devam ediyorum.

Lena'nın üniversite eğitimi için ayırdığım tasarruf hesabına tıklıyorum. Yıllardır biriktiriyorum ve sadece iki ayda bakiye ikiye katlandı. Bu hızla, eyaletteki herhangi bir okula kredi çekmeden gidebilir. Parmağım bakiyenin üzerinde duruyor, sanki ekrana dokunursam rakamlar kaybolacakmış gibi.

Rowan arkadan belimi sardı, çenesi omzuma yaslandı. "Fox Tiyatrosu'ndaki güvenlik iyileştirmeleri bütçenin altında kaldı. Aradaki farkı onun fonuna ekledim."

"Bunu yapmak zorunda değildin." Bu sözler inandırıcı değil.

"İstedim işte." Dudakları yeni korumanın üzerinden boynuma değdi. "O çok zeki. Seçenekleri olmalı."

Dizüstü bilgisayarını kapatıp kollarının arasına dönüyorum. Kehribar rengi gözleri beni inceliyor, kontrol edemediğim her mikro ifadeyi kaydediyor. Çenemi avuçluyor, başparmakları elmacık kemiklerime dokunuyor; bu sahiplenici hareket artık nefes almak kadar tanıdık hale geldi.

"Yine çok fazla düşünüyorsun." Alnı alnıma değdi. "Bana ne kadar borçlu olduğunu hesaplamayı bırak."

"Eski alışkanlıklar." Onun feromonlarını içime çekiyorum ve kaslarım gevşiyor, gerginlik onun yoğun sıcaklığına yaslandıkça azalıyor.

Sonra panik tüm vücudumu sarıyor, kalbim hızlanıyor ve bedenim felakete hazırlanıyor. Bu böyle devam edemez. İyi şeyler asla uzun sürmez. Aklım olasılıkları hızla gözden geçiriyor: ne kadar çabuk eşyalarımızı toplayabiliriz, nereye gidebiliriz, hayatta kalmak için neye ihtiyacımız olur?

Değişikliği sezen Rowan'ın kolları sıkılaştı. "Dur."

"Elimde değil." Parmaklarım göğsünün üzerinde kıvrılıyor, kalp atışlarını sayıyorum. "Bütün bunlar geçici gibi geliyor."

"Öyle değil." Onun bu kesinliği beni hem rahatlatıyor hem de korkutuyor. "İki ay, kıymetlim. İki ay daha, ondan sonra da iki ay. Sonunda bana inanacaksın, baskılayıcı ilaçlarını bırakacaksın ve benimle bağ kurmana izin vereceksin."

Bu düzenlemenin kalıcı olacağına, kız kardeşimin kahkahalarının bu odaları doldurmaya devam edeceğine ve Rowan ikimiz için kahvaltı hazırlarken onun bıraktığı sıcak yere uzanmak için uyanmaya devam edeceğime inanmak istiyorum.

"Deniyorum," diye fısıldadım boğazına.

Onun cevabı içimde yankılanıyor. "Tek istediğim bu."

Uzun bir süre boyunca ikimiz de kıpırdamadık.

Mutfaktaki havada kahve ve tereyağı izleri ve henüz adını koyamadığım ama içime işleyen bir sıcaklık var. Rowan'ın parmakları sırtımda geziniyor, nefesim düzene girip telaşlı hislerim yatışana kadar.

Geri çekildiğinde, zihninde bir şeyleri tartıp biçtiğini gösteren dikkatli bir bakışla beni inceliyor. "Seninle konuşmak istediğim bir şey var."

Omuzlarım istemsizce kaskatı kesiliyor.

Elbette, kaşlarımı çattığım yüzümdeki kırıışıklığı gidermek için başparmağıyla dudaklarımın kenarına dokunduğunu fark ediyor. "Kötü bir şey yok. Aslında, bence hoşuna gidecek."

"Senden gelmesi pek de iyiye işaret değil."

Dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. "Haklısın."

Mutfak adasında dolaşıyor, tezgâha yaslanıyor ve duruşundaki bu kişiselden işe doğru geçiş, kalçalarımın alt kısmında bir beklenti dalgası yaratıyor.

"Bu bir iş," diyor.

Sanki elektrik çarpmış gibi taburemde doğruldum.

İş.

Ne Blue Note'un enstalasyonları, ne de beni ona yakın tutan ve kontrollü ortamlarda kalmamı sağlayan sessiz, güvenli projeler.

Gerçek iş.

Yasal içki satışının perdesi altında Blue Note'ta neler olup bittiğini, insanların Ghost'la fısıldaşmak için içeri nasıl girdiklerini, Ghost'un barın arkasında tuttuğu deftere nasıl notlar aldığını, ardından Rowan'ın birkaç adamıyla dışarı çıkıp bazen de yaralı ve kan içinde geri döndüğünü kaçırmadım.

Şimdiye kadar başımı öne eğip, soru sormadan, onun beni ekibine tamamen kabul edeceği günü bekledim.

“Girmem gereken bir bina var,” diye devam ediyor. “Güvenliği yüksek, ama riski minimum.”

Heyecandan kalbim hızla çarpıyor. "Öyle mi?"

"İlgileniyorsunuz."

Ona bakıyorum, bu durumun amacını anlamaya çalışıyorum, bir tuzak, bir şart, çok fazla şey teklif ettiğini fark edip geri çekileceği kaçınılmaz anı bekliyorum.

"Ne tür bir iş?" diye dikkatlice soruyorum.

"Gelişmiş güvenlik açığı," diyor. "İsterseniz birden fazla giriş noktası var. Ama sakın dikkatsiz davranmayın."

Sözler karşısında çenem kasıldı, gurur ve minnettarlık birbirine karıştı. "Biraz pervasızlığa katlanabilirim."

Rowan'ın gözleri keskinleşti. "Bunun farkındayım, kıymetlim, ama seni güvende tutmayı tercih ederim. Arada fark var."

Tezgahtan uzaklaştı ve tekrar yaklaştı, sıcak feromonları beni sardı. "Burada daha sakın oldun ama yine de işlerin bu kadar kolay olmasından rahatsız olan bir yanın var. Yeteneklerini sergileyememeyi özlüyorsun."

"Lena'nın bana zaten ihtiyacı var." Yutkunuyorum. "Ve senin de."

"Ve senden daha fazlasını istiyorum." Çenemi tekrar kavrayarak, arkamı dönmeme veya konuyu değiştirmeme engelledi. "Küçük kalmanı istemiyorum. Benim cömertliğimle geçiniyormuş gibi yaşamayı istemiyorum. Sen benim ortağımısın. Arkadaşım olmanı istiyorum. Yaptığın işte harikasın. Bunu kullanmanı istiyorum."

İçimde bir şey o kadar aniden gevşedi ki neredeyse acı verdi.

Haftalardır, kötü bir şeyin olmasını bekliyordum. Onun, benim çok fazla iş yükü olduğumu, çok kırık dökük olduğumu, çok bağımlı olduğumu fark edeceği anı bekliyordum.

Bunun yerine, daha fazlasını istiyor.

Daha fazlasını bekliyorum.

Bana daha fazla güven duymaları.

Beklenmedik bir rahatlama hissi içimi kapladı. "Diğer işlerinize beni de dahil etmek ister misiniz?"

Rowan kısık bir kahkaha attı. "Değerlim, eğer öyle olmasaydı bunu sana söylemezdim."

Ona bakıyorum, bu gerçeklik versiyonunu beynimin sürekli geçici olduğunu söylediği gerçeklikle uzlaştırmaya çalışıyorum.

"Eğer evet dersem," diyorum, bu yeni alanı test ederek, "sonradan geri adım atmayacak mısınız? Çok tehlikeli olduğuna karar vermeyecek misiniz?"

Profesyonel görünüm kayboluyor. "Her zaman endişeleneceğim, ama seni kafese kapatmayacağım. Bu sevgi değil."

Göğsümdeki düğüm önce sıkılaşıyor, sonra birdenbire çözülüyor. Bu ana kadar, onun benden bir şey istemesine ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Bu dengesizlik, bakıma muhtaç olmaktan onun yanında durmaya dönüşene kadar.

"Bana bu işin neden önemli olduğunu anlatır mısınız?"

"Evet," diyor. "Çünkü zaten bunun bir parçasısınız."

Çenem kasılıyor.

"Polislerin evinize gelmemesi gerekiyordu," diye devam ediyor. "Gelmeleri için bir sebep olmamalıydı. Danny'yi öldürdüğünüzde, bunun kapınıza bela getirmeyeceğine söz vermişim ve ekibim bu konuda başarısız oldu, bu da benim de başarısız olduğum anlamına geliyor."

"Ellerinde hiçbir somut kanıt yok," diyorum. "Ve Danny'nin mağdur listesinde işleri daha da karmaşıklatacak birçok başka isim de vardı."

"Haklısınız, ama yine de içim rahat etmiyor," diyor Rowan. "Polislerin en başından beri kapınıza gelmemesi gerekiyordu. Bu yüzden bunu düzelteceğim."

Bana vücut ısısının ulaşacağı kadar yaklaştı. "Danny'nin çalıştığı içki dükkanı sadece bir vitrin değil. Vartanian ailesi tarafından işletilen bir para akışının parçası. Danny ortadan kaybolunca, birileri izlerini örtmeye başladı."

Dikkatim dağılıyor. Söylentileri duymuştum, elbette. Brickwell'deki herkes duymuştu, ama hep bir efsane gibi gelmişti. Çeteler sürekli yükselir ve düşer, ama gerçek bir mafya ailesi mi? Saçma. Sadece söylentilerdi. Şimdiye kadar.

“Bu da demek oluyor ki, operasyonlarına işaret edebilecek, elinde tutmuş olabileceği herhangi bir şeyi aramaya koyuldular,” diyorum. “Dairemize gelen polislerin kara para aklayıcılar için çalıştığını mı düşünüyorsun?”

“Evet. Ne arıyorlarsa onu dairede bulamadılar,” diye devam ediyor Rowan. “Bulmuş olsalardı, Danny’nin tanıdıklarını araştırmaya başlamazlardı.”

İçimde bir öfke dalgası yükseldi. "Lena onun tanıdığı biri değil."

"Hayır, değil," diye yatıştırıyor. "Ama anlaşılan Danny, kurbanlarından bazılarını kurye olarak çalışmaya zorlamış ve cüzdanında adresinizi bulmaları onları şüphelendirmiş."

Tüylerim diken diken oldu. Rowan'la birlikte yaşamaya başladığımdan beri güvende olduğumuza ve eski hayatlarımızı geride bıraktığımıza inanmaya başlamıştım. Ama eğer Lena, ona saldıran o adi herif yüzünden hâlâ tehlikedeysen, onu korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım.

"Ve bu görevde bana ihtiyaç duymanız, üzerimizdeki şüpheleri ortadan kaldıracak, değil mi?"

“Evet,” diye doğruluyor Rowan. “Danny görüldüğü kadar aptal değildi ve operasyonun kanıtlarını bir bulut depolama birimine kaydetmişti. Biz de o depolama birimini sunucudan çalacağız ve Vartanyalılara teslim edeceğiz, böylece Danny'yi tanıyan insanları rahatsız etmeyi bırakacaklar.”

"Bu gerçekten işe yarar mı?" diye soruyorum. Gerçek olamayacak kadar kolay geliyor.

Rowan, "Bence öyle," diyor. "Onların örgütüyle bir sorunumuz yok ve böyle kalmasını istiyoruz."

Burnumdan nefes veriyorum, parçaları çoktan bir araya getiriyorum.

"Bana ihtiyacınız var çünkü," diyorum, "eğer alarmları tetiklersek veya bir iz bırakırsak, temizleyemeyeceğimiz bambaşka bir polis soruşturması başlayacak."

"Evet," diyor Rowan.

Omuzlarımı dikleştirdim. "Hazırlanmak için ne kadar zamanım var?"

Rowan'ın gözleri memnuniyetle parlıyor. "Bir hafta sonra."

Çatalımı tekrar elime alıyorum. "O zaman sanırım kahvaltımı bitirip işe koyulmalıyım."

Rowan'ın gürlemesi geri döndü, bu sefer daha derin ve belirgin bir gururla dolu.

"İşte benim oğlum."

Bina, otuz saniyelik aralıklarla kameralarla donatılmış, on iki fit yüksekliğinde demir bir çitin arkasında yer alıyor. Siyah SUV'umuz güvenlik kapısında durduğunda kör noktaları sayıyorum ve bu bilgiyi daha sonra kullanmak üzere aklımda tutuyorum.

Yanımda, Rowan kimliklerimizi güvenlik görevlisine uzatıyor; görevli kimliklerimizi neredeyse hiç kontrol etmeden bizi geçiriyor. Para, çantamdaki tüm aletlerden daha hızlı kapı açıyor.

"Değerlendirmeniz nedir?" diye soruyor Rowan, servis girişine doğru ilerlerken.

Parmaklarım bacağıma vurarak güvenlik taramaları arasındaki saniyeleri sayıyor. "Beş yıllık şifrelemeye sahip kart okuyucular. Maksimum kapsama alanı için konumlandırılmış temel hareket sensörleri, ancak ısı algılama yok. Kamera sistemi, yedek jeneratörlü kapalı devre üzerinde çalışıyor."

"Güzel," diyor Rowan, analizimden memnun bir şekilde.

Arkamızda iki SUV araç durdu, her birinden siyah taktik teçhizat giymiş üç adam indi. Silahları kılıflarında ama görünür haldeydi, izleyen herkese açık bir mesaj veriyorlardı.

İki ay önce, bu manzara tehdit değerlendirme sistemimi alt üst ederdi. Şimdi ise, kar maskesiyle kimliğini gizleyen Saint'i Rowan'a yaklaşıırken tanıyorum.

Kendi yüz maskemi indiriyorum, Rowan'ın da aynısını yapmasını bekliyorum ve ekibiyle buluşmak için dışarı çıkıyoruz.

"Çevre güvenliği sağlandı," diye bildiriyor Saint. "Vardiya değişimine on dakika kaldı."

Rowan bana döndü. "Sekiz tane var."

Yan girişe yaklaşırken omuzumdaki ağır ekipmanım duruyor. Çelik kapıda, 2000'li yılların başlarında inşa edilen binalar için standart protokol olan, mekanik geçersiz kılma özelliğine sahip elektronik bir tuş takımı bulunuyor. Eldivenli parmaklarımı çerçeve boyunca gezdirerek alarm tetikleyicileri veya ikincil sistemler arıyorum.

"Giriş noktası hasar görmüş," diye mırıldanıyorum, üst menteşedeki yalama olmuş vidayı işaret ederek. "Daha önce birileri buraya girmiş."

Rutin bakım değil.

Saint arkamda yer alarak, benimle olası gözlemciler arasında insan kalkanı oluşturuyor. "Bir sorun mu var?"

"Emin değilim. Onların da bizim aradığımız şeyi mi aradıkları önemli." Çantamdan ince bir metal alet çıkarıyorum. Aleti kapı ile çerçeve arasındaki boşluğa sokuyorum ve güvenlik sensörü hafif bir tık sesiyle devreye giriyor. "Kim olurlarsa olsunlar, kilit konusunda uzman değillerdi."

Rowan arkamı kolluyor, vücudu son derece tetikte.

Burası bir veri depolama merkezi, dolayısıyla birilerinin içeridekilere ulaşmak istemesinin pek çok sebebi olabilir, ancak zamanlama ikimiz için de rahatsız edici.

Diğer adamlar etrafımızda bir çember oluşturuyor, dikkatlerini dışarıya yöneltmiş durumdalar. Kimse yöntemlerimi sorgulamıyor veya öneri sunmuyor. Uzmanlığima güveniyorlar; bu, yıllarca YouTube eğitim videoları izlemenin çalışmalarımı eleştirme yetkisi verdiğini düşünen müşterilerden sonra yeni bir deneyim.

Önce elektronik kilidi açıyorum. Erişim kodlarını sırayla tarayan küçük bir cihazla okuyucuyu devre dışı bırakıyorum ve otuz saniye içinde doğru kombinasyonu buluyorum. Mekanik sürgü kilidi daha fazla incelik gerektiriyor. Gergi anahtarımı ve maymuncuğumu çıkarıp, ustaca parmaklarımla yerleştiriyorum.

"Yedi pim," diye belirtiyorum, kilit pimleri tek tek yerine otururken. "Bu tür bir kurulum için alışılmadık bir durum. Birisi kilidi yükseltmiş ama çerçeveyi değiştirmemiş."

Son pim tatmin edici bir tık sesiyle yerine oturuyor ve kapı sessiz menteşeler üzerinde içeri doğru açılıyor. İçeride dar bir servis koridoru var, acil durum aydınlatması her yeri hastalıklı bir yeşile boyuyor. Elimi

kaldırarak diğerlerine beklemlerini işaret ediyorum ve tuzak telleri veya basınç plakaları olup olmadığını kontrol ediyorum.

"Temiz," diye duyuruyorum on beş saniye sonra.

Saint ilk önce içeri giriyor, ardından yıllardır birlikte çalışan iki adamın akıcı hareketleriyle takip ediliyor. Rowan da arkalarından geliyor, içeri adımımızı attığımızda eli belimin alt kısmında duruyor.

Koridorun sonunda, kart okuyucu ve biyometrik tarayıcıyla korunan, güçlendirilmiş camdan bir kabin olan ikinci güvenlik noktası yer alıyor. Yukarıda dönen bir kamera var ve kırmızı ışığı yanıp sönüyor.

Rowan'a, "Kamera sürekli aynı döngüde," diye bilgi veriyorum ve dönüş desenindeki hafif takılmayı fark ediyorum. "Sıfırlanmadan önce beş saniyelik bir gecikme var."

"Bunun tamamlanması ne kadar sürer?" Rowan tarayıcıya doğru işaret etti.

Çantamdan küçük bir elektronik cihaz çıkarıyorum. "Parmak izi okuyucu, eski tip kapasitif teknoloji kullanıyor. En fazla iki dakika sürer."

Saint, adamlarını koridor boyunca aralıklarla, her biri dışarıya dönük ve elleri silahlarının yakınında olacak şekilde yerleştiriyor. Rowan yanımda duruyor, iri cüssesi biyometrik cihazımı tarayıcıya takarken kameranin görüşünü engelliyor.

Cihaz vızıldayarak, yeşil ışık yanıp sönene ve güçlendirilmiş kapı tık diye açılana kadar kayıtlı parmak izi verilerini sırayla tarar.

Rowan saatine bakarak, "Bir dakika kırk üç saniye," diye belirtiyor.

Duygularımı gizlemeye çalışsam da gurur içimi ısıtıyor. "Sana modasının geçtiğini söylemiştim."

İçerideki odada sunucu rafları ve merkezi bir iş istasyonu bulunuyor; hava serin ve kuru, çalışan ekipmanların sürekli uğultusu duyuluyor. Rowan'ın adamları dağılırken, ben kapının yanına monte edilmiş alarm paneline doğru ilerliyorum. Bu sistem, doğru şekilde kullanılmazsa güvenliği uyarabilir.

Parmaklarım tuş takımında dans ediyor, üreticinin teknik kılavuzundan ezberlediğim evrensel servis kodunu giriyorum. Ekran, "kurulmuş" modundan "bakım" moduna geçiyor ve otomatik yeniden başlatmadan önce bize on beş dakika süre tanıyor.

"Sistem etkisiz hale getirildi," diye bilgilendiriyorum Saint'i, o da çenesini sert bir şekilde oynatarak onaylıyor.

Rowan ve adamlarından ikisi merkezi sunucuya erişip veri çekerken, bir başka adam da nöbet tutuyor. Ben de dikkatimi çıkış stratejisine çevirerek, ayrılırken karşılaşacağımız ek güvenlik önlemlerini kontrol ediyorum.

"Kuzey çıkışında ikinci bir alarm var," diye anlatıyorum Saint'e. "Ayrı bir sisteme bağlı. Çıkmadan önce onu birleştirmem gerekecek."

Başını yana eğerek, bana yeni bir ilgiyle baktı. "Bu binayı iyi tanıyorsunuz."

"Güvenlik sistemlerini biliyorum," diye düzelttim onu, alet çantamdan tel kesiciyi çıkararak. "Bu kurulum, finansal veri merkezleri için standart protokole uygun. Mimari bana ne beklemem gerektiğini söylüyor."

İlk erişim komut dosyası çalışırken, ilerleme çubuğunun ekranda yavaşça ilerlemesini izleyen Rowan'ın yanına gidiyorum.

Dizin yüklenmeden önce imleç bir an yanıp sönüyor ve ben kaşlarımı çatıyorum.

"Bu doğru değil," diye mırıldanıyorum.

Rowan aynı anda küfrediyor.

Zaman damgaları uyuşmuyor. Klasör yapısı bozulmamış, izinler değiştirilmemiş, ancak içerik kaybolmuş.

Siyah giysili başka bir kişi içeri giriyor. Sanırım Orien, ama adamlar sadece bir kez karşılaşmıştım. Parmakları klavyede hızla hareket ederek denetim kayıtlarını açıyor. "Üzerine yazma işlemi temiz. Birden fazla döngü yapıldı ve rastgeleleştirme protokolleri uygulandı. Geri dönüşü yok."

Aziz, içinden küfretti.

"Ne kadar zaman önce?" diye soruyor Rowan.

Son erişim kaydını kontrol ediyor. "Saatler. Belki daha az."

"Kahretsin." Rowan çalışma masasından uzaklaştı.

"Bekle." Orien ekranı hızla tarayarak ilerlemeye devam ediyor. "Her şeyi almadılar."

Rowan konuyu tekrar ele alıyor. "Ne bıraktılar?"

Meta verilerin bir parçasına, bir senkronizasyon hatasına takılıyor; çoğu insanın fark etmeyeceği kadar küçük bir hata. "Bir bulut aynası vardı."

Kalp atışlarım hızlandı. "Bu ne anlama geliyor?"

Orien, "Uzak bir uç nokta var," diyor. "Verileri silmeden önce oraya aktardılar."

Rowan yavaşça nefes verdi. "Yani öndeyiz."

"Evet," diye onaylıyor Orien. "Ama nasıl ilerleyeceğimiz konusunda dikkatli olmalıyız. Eğer bunu tamamen sildilerse, erişim girişimlerini"

izleyeceklerdir.”

Rowan'ın gözleri keskinleşti, şimdiden bir sonraki adımı düşünmeye başlamıştı.

“Beklersek,” diyorum, “izleri kaybederiz.”

Orien başını salladı. "Acele edersek kendimizi tehlikeye atarız. Bunun için hazırlık gerekiyor."

“Acele etmiyoruz. Doğru şekilde yapacağız.” Rowan, adamlarının geri kalanına doğru dairesel bir hareketle işaret etti. “Gitme vakti geldi.”

Giriş noktamıza doğru geri dönerken, daha önce oluşturduğum köprüyü devre dışı bırakıp sistemi orijinal haline döndürürken büyük bir hayal kırıklığı yaşıyorum. Hiçbir alarm yok, Rowan'ın bırakmayı amaçladığı dijital ayak izlerinden başka varlığımıza dair hiçbir kanıt yok.

Dışarıda, bekleyen araçlara doğru ilerlerken kış havası siyah boğazlı kazağımı ve kot pantolonumu delip geçiyor.

Saint, öndeki SUV'ye binmeden önce yanımda durdu. "Bugün iyi iş çıkardınız. Üzgünüz, buraya gelme amacımızı bulamadık."

Sözleri yorum yapmadan kabul ediyorum.

SUV'umuz uzaklaşırken, Rowan'ın eli elimi buldu, parmaklarımız birbirine kenetlendi. "Ne olduğunu anlayacağız."

"Evet," diyorum yan aynada bina uzaklaşırken.

“Orada harikaydın.” Başparmağı bileğimde daireler çiziyor. “Konut kilitleri ve toplum merkezlerinde harcanıp gittin.”

"Ne yazık ki, hiçbir işe yaramadı," diyorum.

Rowan'ın eli benimkini daha sıkı kavradı. "Bunu ben halledeyim. Seni ve Lena'yı koruyacağımı söyledim ve sözümün arkasındayım."

Ve bu işin başarısızlıkla sonuçlanmasına rağmen, ona inanıyorum.

Lisenin otoparkı, çalışır durumda bekleyen arabalar ve kışlık montlarına sarınmış genç gruplarıyla dolup taşıyor. Öğrenciler ön kapılardan içeri akın ederken, ben de Rowan'ın arabasına yaslanıyorum, nefesim buz gibi havada buharlaşıyor.

Çilingir işinden aceleyle dönmemek, otobüs saatleri hakkında telaşlı hesaplamalar yapmamak veya gece vardiyasından önce market alışverişini

yapıp yapamayacağımı düşünmemek çok güzel. Sadece ben, bekliyorum ve akşam yemeği planlarından başka dikkatimi gerektiren hiçbir şey yok.

Lena beni hemen fark etti ve bir grup kızın arasından sıyrıldı. Mor sırt çantasını omzuna asmış, kendinden emin adımlarla kalabalığın arasından ilerledi. Çanta yeniydi, eski çantası yıllarca tamir edildikten sonra dikiş yerlerinden yırtılınca geçen ay Rowan'dan bir hediye idi.

"Beni almanıza gerek yoktu," diyor ama memnun gülümsemesi sözleriyle çelişiyor. "Araç servisini de kullanabilirdim."

Araçtan iniyorum. "İstemiştim. İş erken bitirdim."

Başarısız soygunu, silahlı adamları veya Rowan'ın operasyonunun tamamını bilmesine gerek yok. Yeni hayatımızda bile bazı duvarlar gerekli olmaya devam ediyor.

Kolunu benimkine taktı. "Eve gitmeden önce bana bir kahve ısmarlar mısın? Çalışmam gereken önemli bir sınavım var."

"Elbette, neden olmasın?"

Üç blok ötedeki en yakın kahve dükkanına yürüdük; kış rüzgarı araba egzozlarını ve kar kokusunu taşıyarak sokaktan aşağı doğru esiyordu, ama iki ay öncesinin aksine, ikimizin de soğuğu uzak tutacak sıcak ceketlerimiz vardı.

Lena, eski dairemizde nadiren gösterdiği bir canlılıkla kimya sınavı hakkında konuşuyor.

"Bayan Chen, gelecek yıl AP Kimya dersine girme şansım olduğunu söyledi," diyor bana, yanakları heyecanla kızararak. "Ve rehber öğretmenim bana bunları verdi."

Sırt çantasından Ashford Üniversitesi, State Tech ve prestijli bilim programına sahip Westlake'e ait parlak broşürlerden oluşan bir yığın çıkarıyor. Bunun ima ettiği anlamlar, artık onun ulaşabileceği gelecek karşısında boğazım düğümleniyor.

Lena sayfaları karıştırırken, "Annem burs alabileceğimi düşünüyor," diye devam ediyor. "SAT puanlarım yeterince yüksek olursa bazı yerlerden tam burs alabilirim."

Zekasına güvenerek, "Bunu başaracaksın," diyorum ona.

Kahve dükkanı bizi sıcaklık ve espressonun zengin aromasıyla karşılıyor. İki ay önce, içki içmek için uğramak düşünülemez bir lüks olurdu. Şimdi ise, fiyatına bakmadan onun en sevdiği karamelli karışımı sipariş ediyorum.

"Güvenlik danışmanlığı işleri nasıl gidiyor?" diye soruyor, ellerini kağıt bardağın etrafında ısıtırken.

Siyah kahvemi yudumluyorum. "Güzel. Sakin ol."

"Rowan, seninle çalıştığı en iyi kişi olduğunu söylüyor." Övgülerinin arasında gurur da var. "Sürekli senden bahsediyor. Dürüst olmak gerekirse, biraz iğrenç olmaya başladı."

Rowan'ın kız kardeşimle benim hakkımda konuşmasını düşündükçe boynumda bir sıcaklık hissediyorum. "Abartıyor."

"Hayır." Bir paket şekeri yırtıp açtı ve içeceğine karıştırdı. "Kardeşim çok havalı ve Rowan da bunu biliyor."

"Şşş," dedim ona, yanaklarım kızararak.

Arabaya geri döndüğümüzde otopark boşalmıştı, bu da okul binasından sıra beklemeden kolayca çıkmamızı sağladı. Ayrıca, otoparkın en uzak ucunda motoru çalışır halde bekleyen polis aracını da kolayca fark etmemizi sağladı.

Aynı departman amblemi. Aynı model. Bu ay üçüncü kez.

Biz geri çekilirken hareket etmiyor. Hareket etmesine gerek de yok. Mesaj iletildi.

Sinyal verip trafiğe karışırken Lena'ya bakmıyorum veya dikkatini araca çekmiyorum.

Danny'nin dosyaları ne kadar uzun süre kayıp kalırsa, Vartanyalıların onunla bağlantılı her şeyi ortadan kaldırmak için o kadar çok motivasyonu olur.

Eve dönüş yolunda, eskiden girmeye gücümüz yetmeyen mahallelerden geçiyoruz; cadde boyunca sıralanmış ağaçların üzerinde kar taneleri beliriyor. Lena, on altı yaşında olmasına rağmen çocuksu bir heyecanla dükkan vitrinlerindeki yılbaşı süslemelerini işaret ediyor.

Çatı katında, Lena mutfak adasında ödevleriyle meşgul olurken ben de buzdolabından malzemeleri çıkarıyorum. İki ayın ardından bu rutin doğal bir hal aldı, kendim için hiç hayal etmediğim bir ev hayatı.

Mutfağım, sıfırdan makarna sosu hazırlarken kavrulmuş sarımsak ve soğan kokusuyla doluyor. Artık akşam yemeğinde ramen veya yumurta yok. Bir kilo kıymayı dört öğüne nasıl dağıtacağımı hesaplamaya da gerek yok.

Lena, kalemimi ders kitabına vurarak, "Sinüsün türevi nedir?" diye soruyor.

"Cosine." Sosu karıştırırken, Rowan'ın mutfak penceresinde tuttuğu bitkiden taze fesleğen ekliyorum. "İşin bittiğinde kontrol etmemi ister

misin?"

Başını salladı, zaten denklemleri karalıyordu. "Hayır. Sadece bir hatırlatmaya ihtiyacım vardı."

Makarna pişerken, Rowan'ın tabletinden e-postalarımı kontrol ediyorum. Mesajların çoğu işle ilgili; güvenlik sistemiyle ilgili sorular, malzeme siparişleri ve kurulum programları.

Bunların arasında eski bina yöneticimizden gelen, konu başlığı şöyle olan bir e-posta da bulunuyor:

Konu: 5B Numaralı Ünite İadeye Hazır—Onarımlar Tamamlandı.

Parmaklarım mesajın üzerinde duruyor. Silah sesleri ve polis sirenleriyle uykumuzun bölündüğü, hayatta kalmak için çok zaman geçirdiğimiz bina bizi geri istiyor.

İki ay önce, bu e-posta Rowan ile olan anlaşmamız bozulursa bir can simidi, bir kaçış yolu olurdu.

Şimdi ise, başka bir hayattan kalma bir hatıra gibi e-posta kutumda duruyor.

Lena kaşlarını çattı. "Sorun ne?"

E-postayı kapatıp tableti kenara koyuyorum. "Önemsiz posta."

Kalemini denklemin ortasında durduruyor, gözlerini kardeşçe bir sezgiyle kısıyor. "Senin de öyle bir yüzün var."

"Neden bahsediyorsun?"

"Riskleri hesapladığınız bölüm." Kalemini bırakıyor. "Başımız dertte mi?"

Bu soru beni hazırlıksız yakaladı. "Hayır. Neden?"

"Çünkü o zaman hep o suratı yapıyorsun." Yalanımın izlerini aramak için beni inceliyor. "Her şey yolunda olduğundan emin misin? Sen ve Rowan iyi misiniz?"

"Her şey yolunda." Ocağın başına dönüp, karıştırılmasına gerek olmayan makarnayı karıştırıyorum. "Yolundan da öte."

Şaşırtıcı bir kolaylıkla bunu kabul ediyor ve matematik dersine geri dönüyor. O an geçiyor, ama akşam yemeği yerken, birlikte temizlik yaparken ve Rowan eve dönüp Lena'nın ısrarla izlememizi istediği filme katılırken, onun sorusu aklımda kalıyor.

Daha sonra, o odasına çekildikten sonra, Rowan'ın yanına yatağa girdim. O, sırtını başucuna yaslamış, elinde tabletiyle güvenlik raporlarını, mali tabloları veya uyumadan önce Alfa'nın dikkatini çeken her neyse onu okuyordu.

"Kız kardeşin bu gece dalgın olduğunu söyledi," diyor başını kaldırmadan.

Bu küçük ispiyoncu. Artık her şeyi paylaşıyorlar, ben zorluk çıkardığımı düşündüklerinde birlik olup cephe oluşturuyorlar.

"Eski bina yöneticimizden bir e-posta aldım." Yastıklara iyice yerleşip profilini inceliyorum. "Onarımlar tamamlandı. Dairemiz müsait."

Rowan tableti kenara koydu ve bana doğru döndü. "Geri dönmeyi mi planlıyorsun?"

"Hayır." Cevap tereddütsüz geldi ve bu kesinliğiyle beni şaşırttı.

Elini yorganın altında benimkine uzattı, parmaklarımız birbirine kenetlendi. "Güzel."

Yanına sokuluyorum, kalçasına sürtünüyorum ve gözlerimi kapatıp Rowan'ın düzenli nefes alışverişini dinliyorum. Bu ses beni uykuya doğru sürüklüyor, tıpkı hayatımızdaki varlığının sürekli ve sarsılmaz hale gelmesi gibi.

Bu düzenleme uzun vadede gerçekten işe yarayabilir.

Battaniyenin altında parmaklarım onun parmaklarını daha sıkı kavradı.

Yarın eski dairemizle ilgili e-postayı sileceğim. Oraya asla geri dönmeyeceğiz.

Tabletin parlak ekranına gözlerimi kısarak, bir sonraki işim için güvenlik planlarını inceliyorum. Geniş çatı katı pencerelerinden içeri gri bir ışık giriyor, dışarıdaki şehir manzarası kar taneleriyle bulanıklaşıyor.

Şakaklarımda hafif bir baş ağrısı var ama parmağımla çizim üzerinde gezinip merdiven boşluğuna odaklanırken bunu görmezden geliyorum. Rowan sonunda Danny'nin Vartanian ailesinden sakladığı bilgileri ortaya çıkarmak için bir başka girişime onay vermişti ve ekibimizi sorunsuz bir şekilde içeri ve dışarı çıkarmaya hazır olmam gerekiyor.

Harmon Binası, halka açık sunucuların sunduğundan daha yüksek güvenlik vaat eden özel bir veri merkezidir. Binanın güvenlik planlarına ve yerleşim planına ulaşmak biraz çaba gerektirdi. Ön kapı, sağlam bir çerçeveye monte edilmiş, bu da iyi bir tercih. Servis girişinin üzerinde bir panik barı var. Yönetmeliklere uygun, ancak istismar edilebilir. Kamera yerleşimi iyi, ancak tahmin edilebilir.

Beynim ellerimden daha hızlı çalışıyor, baskı noktalarını haritalandırıyor, zayıf noktaları tespit ediyor ve binlerce giriş-çıkış yolu oluşturuyor.

Masanın yüzeyine vurarak parmaklarım kahve fincanıma değene kadar yokladım ve fincanı dudaklarıma götürdüm. Ilık, acı kahve tortusu ağzımı doldurdu ve burnum kırıştı, ama uyandığımdan beri zihnimde oluşan bulanıklığı aşmak için gereken kafein takviyesini almak amacıyla yutkundum.

Soğuk içeceğe rağmen midemde yavaş yavaş bir sıcaklık yükseliyor ve ekranın üzerinde parmaklarım havada asılı kalırken duraksıyorum.

HAYIR.

Burnumdan derin bir nefes alıyorum, geçmesini bekliyorum. Bu bir dalgalanma, yorgunluk ya da her şey olabilir, ama...

Sıcaklık, akışkan ve yoğun bir şekilde yayılır, kaslara ve kemiklere işler.

Kahretsin.

Yutkunup tekrar nefes alıyorum, bu sefer daha derinden, burnumu Rowan'ın feromonlarıyla dolduruyorum. Feromonlar ahşap masaya ve deri sandalyeye sinmiş, loft dairenin kumaşına işlemiş durumda. Normalde, farkında olmadığım, görmezden gelmeyi öğrendiğim bir arka plan gürültüsü olarak algılıyorum.

Karnım kramp giriyor, nefesim daralıyor, sinirlerim birer birer uyanıyor, sanki biri rahminde bir düğmeye basıp damarlarımı ateşe vermiş gibi.

Şimdi değil.

Rowan'la birlikte yaşamaya başladığımızdan beri her gün baskılayıcı ilaçlar alıyorum, böylece kızgınlık dönemine girmeyeceğimden emin oluyorum. Rowan da çatı katında eskiden benzin istasyonundan aldığımız ucuz haplar yerine kaliteli ilaçlar bulunduruyor.

Telefonum masanın üzerinde duruyor, ekranında bir mesaj beliriyor ve netleştirmek için gözlerimi kısıyorum.

LENA

Okuldan sonra çalışma grubuna gidiyorum. Saat 7'de evde oluyorum.

Zihnimi saran sinsice ilerleyen ateşin arasından panik geçiyor. Çatı katında acil durum ateş düşürücü ilaçlarımız yok ve onları getirtmeden önce çoktan kötü durumda olacağım. Rowan eve gelecek ve biz—

Lena eve gelemiyor, peki onu nereye gönderebilirim?

İlkinden daha güçlü bir dalga daha içimi kemiriyor, nefesimi kesiyor. Tenim terden karıncalanıyor, kıyafetlerim çok sert, çok dar geliyor. Kalp atışlarım kulaklarımda gümbür gümbür, kapana kısılmış bir hayvan gibi hızlı ve çılgınca.

Merdivenlerden ve koridordan aşağı sendelerken bacaklarım titriyor, dengemi sağlamak için bir elim duvara yaslanmış durumda. Ayaklarımın altındaki zemin eğiliyor, etrafımdaki hava bal gibi yoğun. Banyo kapısına vardığımda, tişörtüm terden sıırılsıklam olmuş bir şekilde sırtıma yapışmış.

Kapıyı arkamdan sertçe kapatıp kilidi açmaya çalışıyorum. Metalin yerine oturmasının çıkardığı tıkırtı, yeni bir sıcaklık dalgasıyla kaybolan bir anlık rahatlama sağlıyor. Dizlerim titremeye başlarken sırtım kapıya çarpıyor.

"Kahretsin," diye tısladım dişlerimi sıkarak.

Banyo ışığı çok parlak yanıyor, havalandırma sisteminin uğultusu, musluğun damlaması ve aşırı hassas cildimdeki kumaş sürtünmesi daha da şiddetleniyor. Tişörtümü çıkarıyorum, serin hava aşırı ısınmış tenim için anlık bir rahatlama sağlıyor.

Lavabonun üzerindeki ayna bana yabancı birini yansıtıyor. Kızarmış yanaklar. Gözbebeklerim genişlemiş, gri göz bebeklerimi yutmuş. Saç çizgimde ter damlacıkları beliriyor ve şakaklarımdan aşağı süzülüyor. Deri ense koruyucusu tenime çok sıkı, çok kısıtlayıcı bir şekilde oturuyor.

Bu normal bir kızgınlık dönemi değil. Ergenlikten beri yaşadığım kademeli birikim gibi değil. Bu, akıl ve mantığı korkutucu bir hızla tüketen ani bir yangın.

Yere çöktüm, çıplak sırtımı soğuk fayans duvara yasladım. Soğuk yüzey ile yanan tenim arasındaki zıtlık beni ürpertti. Bacaklarımdan arasında ilk belirgin ıslaklık oluşmaya başlayınca uyluklarım gerildi.

Rowan'a ihtiyacım var. Ellerine. Feromonlarına. Üzerimdeki ağırlığına.

Boğazımdan bir inilti çıkıyor, öyle ki utanma duygum kalsaydı beni mahvedecek kadar yüksek ve muhtaç bir şekilde. Penisimin pantolonumda gerilmesi, zaten sertleşmiş ve sızıyor, kayganlık iç çamaşırımı ıslatıyor. Uyarılmam, Alfa tarafından doldurulma ihtiyacıyla yoğun ve tatlı bir şekilde küçük boşluğu dolduruyor.

Sonra ateş düşüyor ve ciğerlerime bolca hava çekiyorum; bu kısa rahatlama, bulanıklaşmış duyularımı toparlamak için kullanıyorum.

Lena. Aklımı tekrar kaybetmeden önce Lena'nın güvende olduğundan emin olmalıyım.

Telefonum. Telefonum nerede?

Ceplerimi yoklarken, mucizevi bir şekilde orada olduğunu görüyorum. Beceriksiz parmaklarımla kilidini açarken elim titriyor.

Rowan'ın iletişim bilgilerini açıyorum, parmağım ekranın üzerinde geziniyor. Ne diyeceğim? Nasıl açıklayacağım?

Başka bir dalga yükseliyor ve yazarken parmaklarım titriyor.

KÜL

Sıcaklık. Durmak bilmiyor. Lena'ya iyi bakın.

Dalga üzerime çarparken mesaj gönderiliyor. Telefonum elimden kayıp yere düşüyor, ben de iki büklüm oluyorum. Vücudumu bir anda sıcaklık kaplıyor, kanım sıvı ateşe dönüşüyor. Penisimin zonklaması, kot pantolonumun fermuarının arkasında sıkışmış durumda.

Banyodan sendeleyerek çıktım ve Rowan'ın yatak odasına gidip yatağa yığıldım. Bu sefer, boğazımdan yukarı doğru tırmanan ve odayı dolduran acı iniltiye karşı koymadım.

Rowan'ın yastığını aşağı çekip, vücudumu onun etrafına sarıyorum ve onun feromonlarını içime çekiyorum.

Dakikalar saatler gibi geliyor, her biri bir öncekinden daha güçlü olan ısı dalgaları vücudumu kasıp kavuruyor, ta ki dokunulmamış penisimin acı verici zonklamasına ve doldurulmayı bekleyen içimdeki boşluğa indirgenene kadar.

Ön kapının kilidi tıkırdıyor ve başımı hızla kaldırıyorum. Açık yatak odası kapısından, duyularımı saran sıcaklık bulutunun arasından, Alfa'mın feromonlarını alıyorum.

Beynim olayı algılamadan önce vücudum tepki veriyor, yeni bir kayganlık dalgası zaten mahvolmuş kot pantolonumu ıslatıyor. Dudaklarımı bakır tadı alacak kadar sert ısıırıyorum, acı geçici olarak ateşi bastırıyor.

"Ash?" Yaklaşıp açık yatak odası kapısında belirdi, kehribar rengi gözleri beni süzdü. "Şaşırtıcı derecede güzel kokuyorsun, yüzün kızarmış ve nefes nefese kalmışsın."

"Lena?" diye nefes nefese sordum sırt üstü dönüp bacaklarımı aralarken.

"Saint onu çalışma grubundan alacak." Dili alt dudağını yaladı ve homurdandı. "Önümüzdeki birkaç gün milyarder hayatının tadını çıkaracak."

Ateşin yarattığı sisin içinde kafa karışıklığı kendini gösteriyor. "Milyarder mi? Aziz mi?"

Rowan, "Endişelenme," diyerek onu rahatlatıyor. "O güvende ve şımartılacak."

Elimle ağrıyan penisimin üzerine topuk kısmını bastırdım. "Rowan, lütfen."

Kapı aralığından kendini iterek, avcı bir niyetle ileri doğru sinsice ilerliyor.

“Böyle çok güzelsin.” Gömleğinin düğmelerini yavaşça ve bilinçli bir şekilde açarak bronzlaşmış tenini ve sert kaslarını ortaya çıkardı. “Bana muhtaç ve ıslaksın.”

Gömleği kravatıyla birlikte yere düşerken, geniş ve hâlâ öğrenmekte olduğum bir hikâyeyle dövmelemlerle kaplı göğsünü görünce ağzım sulandı. Nefes alıp verirken karın kasları belirginleşti, koyu renk saçlarının izi kemerinin altında kayboldu ve dikkatimi aşağıya çekti.

Elleri kemerine uzandı, parmakları tokasını çözmeye çalışırken, deri kemer halkalardan kayarak kasıklarımın doğru bir sıcaklık dalgası gönderdi. Bacaklarım istemsizce daha da açıldı.

“Sana bak.” Kemerini yere bıraktı, metal tokası haliya hafif bir sesle carptı. “Bacaklarımı bana açıyorsun. Çok istiyorsun, değil mi?”

Artık kelimeler yetmiyor, başımı sallıyorum. Vücudum içten dışa yanıyor, derim altındaki alevleri tutamayacak kadar gergin. Her sinir ucu onun dokunuşunu, penisini, boynumdaki dişlerini istiyor.

Rowan ayakkabılarını çıkarır, bakışları bir an bile benden ayrılmaz. Elleriyle pantolonunun düğmesini yoklar, fermuarını inanılmaz bir yavaşlıkla indirir.

“Yatak odasının kapısını açık bırakmışsın.” Pantolonunu çıkarıp karşımda siyah boxer şortuyla durdu, bu şort devasa ereksiyonunu hiç gizlemiyordu. “Ya biri içeri girip inlemelerini duysaydı? Feromonlarının kokusunu alsaydı?”

Bu düşünce beni dehşete düşürmeliydi, ama aşırı sıcaktan sarhoş halimde daha da cezbedici geliyor. Yüksek ve muhtaç bir halde, ağzımdan bir inilti kaçıyor.

“Bu fikir seni tahrik ediyor mu?” Rowan başparmaklarını boxer şortunun bel kısmına takıp, işkence edercesine santim santim aşağı çekiyor. “Birilerinin benim penisime ne kadar çok ihtiyaç duyduğunu, benim için ne kadar ıslandığını duyması mı?”

Penisi kalın ve ağır bir şekilde serbest kalıyor, başı zaten sızdırıyor. Ağzım sulanıyor, dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırlıyor.

"Lütfen," diye mırıldanıyorum.

Rowan yatağa tırmandı, ağırlığıyla yatak şiltesini aşağı doğru bastırdı. Elleri kot pantolonumun düğmesini buldu ve başparmağıyla hafifçe vurarak açtı. Fermuar parmaklarının altında açıldı ve kotu kalçalarımın aşağı doğru çekti.

"Kahretsin," diye fısıldadı, burun delikleri tekrar genişleyerek. "Sırılsıklam olmuşsun."

İç çamaşırım tenime yapışmış, kayganlıktan şeffaflaşmış durumda ve Rowan onu çıkardığında, kumaş vücudumdan ayrılırken müstehcen bir ıslak ses çıkarıyor. Serin hava ısınmış tenime çarpıyor ve dudaklarımdan bir nefes kesilmesine neden oluyor.

Parmakları uyluğumun iç kısmını okşuyor. "Benim için çok ıslaksın, kıymetlim. Vücudun kime ait olduğunu biliyor."

Sessiz bir yalvarışla kalçalarımı yukarı kaldırarak inliyorum. Eli yukarı doğru kayıyor, parmak uçları girişime dokunuyor ama içeri itmiyor. Bu alaycı dokunuş içimde bir ürpertiye neden oluyor.

"Ne istediğini söyle." Kayganlaştırıcıyla kaplı parmaklarını ağzına götürüyor ve kemiklerimde titreşen bir iniltiyle onları temizleyene kadar emiyor. "Söyle."

"Kahretsin," diye nefes nefese kaldım, kelimeler birbirine karışıyordu. "Lütfen, Alfa."

Başlık istemsizce ağzından döküldü ve Rowan'ın göz bebekleri daha da büyüdü. Eli boğazıma gitti, parmakları, bağ kurma ısırığının olacağı yeri koruyan ense koruyucusunun kenarını takip etti.

"Peki ya bu?" Başparmağı derinin altına kayarak çıplak teni ovuşturdu. "Bunu üzerinde mi tutmak istiyorsun? Yoksa dişlerimi mi tercih edersin?"

Bu soru, içimdeki puslu atmosferi delip geçiyor ve neredeyse acı verici bir netlik dalgası yaratıyor. Rowan'ın kalıcı ve geri alınamaz iddiası, içimde çelişkili arzu ve dehşet dalgaları yaratıyor.

Parmaklarım beceriksiz ve koordinasyonsuz bir şekilde kilidi yoklamaya çalışıyorum. Kilidi açmayı başaramayınca dudaklarımdan bir hayal kırıklığı sesi dökülüyor.

"Şşş." Rowan ellerimi yakalayıp dudaklarına götürdü. "Şimdi karar vermek zorunda değiliz."

"İstiyorum—" Sesim titriyor, belirsizlik içgüdüyle çatışıyor. "İstiyorum, ama yapamam—"

"Biliyorum, kıymetlim." Avucumu öpüyor. "Böyle değil. Düşünemediğin zaman değil."

İçimde rahatlama ve hayal kırıklığı savaşı yaşanıyor, ardından sıcaklık yeniden yükseliyor, o kısa süreli berraklık anını silip süpürüyor ve beni tekrar altına çekiyor. Bedenim geriliyor, onun bedenini arıyor, sadece onun sağlayabileceği rahatlamaya muhtaç.

“Dön lütfen.” Rowan’ın emri sisin arasından yankılandı. “Ellerin ve dizlerin üzerinde dur.”

Titreyen kaslarımla kendimi yerleştirirken itaat ediyorum. Rowan kalçalarımın tutuyor, başparmakları omurgamın dibindeki gamzeleri buluyor.

"Mükemmel," diye mırıldanıyor, penisi girişime sürtünüyor. "Sen tam anlamıyla mükemmelsin."

Penisinin yavaş ve amansız bir hamleyle içime girmesiyle, vücudum derine indikçe gerilme yaşıyor. Kalçaları popoma yapışmış halde dibe vurduğunda, acı bir ses çıkarmamak için yastığı ısııyorum. İçimden beni tırmalayan çaresiz ihtiyaç hafifliyor, yerini içimde atan kalın uzunluğunun doluluğu alıyor.

"Çok ateşlisin," diye hırıldadı Rowan, parmakları kalçalarıma saplanmış halde. "Penisimi eritmeye mi çalışıyorsun, kıymetli?"

Bana kendimi ayarlama fırsatı vermeden, sadece şişkin baş kısmı içeride kalana kadar geri çekiyor ve ardından sertçe ileri itiyor. Bu kuvvet beni yüzüstü yatağa fırlatıyor.

"Kahretsin," diye inledim, küfürüm çarşafın altında boğuldu.

Hızı acımasızlaşıyor, her itişi ciğerlerimden havayı çekiyor. Penisinin kaygan deliğime dalışının ıslak sesleri odayı dolduruyor, müstehcen ve iğrenç. Penisimin bacaklarım arasında dokunulmadan sallanıp durması, çarşafırlara damlıyor.

Rowan üzerime eğildi, göğsü sırtıma yapıştı ve bileklerimi tek büyük eliyle kavradı. Bileklerimi yukarı çekip başımın üstünde sabitledi ve bana sertçe girdi.

Boşta kalan eli göğsümün altına kaydı. "Seni görmek istiyorum."

Tek bir akıcı hareketle, geri çekilmeden beni sırt üstü çevirdi. Açıldaki değişiklik, penisinin prostatıma sürtünmesine neden oldu ve çığlık atarken gözlerimin önünde yıldızlar belirdi. Dizlerimi yukarı doğru itti, üzerime eğilirken beni ikiye katladı.

"İşte buradasın," diye mırıldanıyor, kalçaları hiç durmadan hareket ediyor. "Seni delicesine becerirken o güzel gözlerinin geriye doğru kaymasını görmek istiyorum."

Bizi yatak başlığına doğru yönlendiriyor, omuzlarım sert ahşaba çarpıyor. Bu pozisyon beni sıkıştırıyor, Rowan üzerime doğru bastırırken geri çekilecek hiçbir yerim kalmıyor. Ellerim omuzlarına gidiyor, o bana sertçe vururken tırnaklarım sert kaslarını çiziyor.

"Lütfen," diye hıçkırarak yalvarıyorum, ne için yalvardığımdan emin değilim.

Rowan'ın ağzı köprücük kemiğimi buluyor, dişleri hassas deriye saplanıyor. Acı, karnımda biriken bir başka meni akıntısını tetikliyor. Sertçe emiyor, sabahleyin orada bir iz bırakacağından emin oluyor, sonra bir başkasını, bir başkasını daha yaratıyor; göğsümün üzerinde bir dizi iz bırakıyor.

Başım yastıklarda kıvranıyor, bedenim öyle yoğun bir zevkin pençesinde ki diğer tüm düşünceler anlamsızlaşıyor. Her itiş içimde şok dalgaları yaratıyor, doluluk neredeyse dayanılmaz, ama yine de ısıdan kaynaklanan açlığı gidermeye yetmiyor.

"Daha fazlasını," diye talep ediyorum. "Daha sert."

Ondan açgözlü bir hırıltı geliyor. "Açgözlü küçük Omega."

Geri çekiliyor, beni boş ve sızlanır halde bırakıyor. İtiraz etmeye fırsat bulamadan beni tekrar yüzüstü çeviriyor. Kalçamı yukarı çekip dizlerimin üzerine getiriyor.

"Bunu mu istiyorsun?" Nefesimi kesecek bir güçle bana geri çarptı. "İhtiyaç duyduğun o sürtük gibi sikilmek mi?"

"Evet," diye hıçkırarak çarşafların arasına gömüldüm, her hamleye karşılık vererek. "Evet, lütfen."

Eliyle saçlarımı kavrayıp başımı geriye çekerek boğazımı açığa çıkardı. Bu açı boynumu zorladı ama o bana sertçe girerken hissettiğim zevkin yoğunluğuyla bu rahatsızlık kayboldu. Her itişte yatak başlığı duvara çarptı, ritim kalbimin atışıyla eşleşti.

Bacaklarımdan aşağı kaygan bir sıvı akıyor, dizlerimin altında çarşaflarda birikiyor. Penisimin dokunuşa olan özlemi zonkluyor ama ona ulaşmak için uzuvlarımı yeterince koordine edemiyorum. Tüm dikkatim, Rowan'ın penisinin beni açıp, ateşli halimin getirdiği her şeyi tüketen boşluğu doldurduğu noktaya odaklanıyor.

"Mükemmel ötesi." Rowan'ın saçlarımdaki tutuşu sıkılaşıyor. "Penisimi çok iyi karşılıyorsun."

Diğer eli boğazımı saracak şekilde kıvrıldı ve nabzımın avucuna çarpmasına yetecek kadar baskı uyguladı. Havanın hafifçe kısıtlanması, içimde yeni bir sıcaklık dalgası yarattı ve iç duvarlarım onun uzunluğunu sıkıca kavradı.

"Gelmek ister misin, kıymetlim?" Çenemi okşuyor. "Ben seni doyasıya dölleyerken çarşafları boyamak ister misin?"

O iğrenç sözler, kalın uzuvunun etrafında yeni bir kayganlık dalgası daha başlatıyor. "Evet, Alfa, lütfen."

Kalçaları yeniden canlanan bir güçle öne doğru fırladı, tenin tene çarpma sesi odayı doldurdu. Vücudum kopmak üzere olan bir tel gibi gerildi, her itiş beni uçuşumun kenarına daha da yaklaştırdı.

Rowan saçlarımı bırakıp kalçamı ezici bir güçle kavradı, içimdeki hassas noktayı vurmak için itişlerinin açısını değiştirdi ve gözlerim bulanıklaştı. Diğer eliyle de ihmal edilmiş penisimi kavrayıp, itişleriyle aynı ritimde okşadı.

"İşte bu," diye ısrar ediyor, çaba sarf etmekten sesi kısılmış bir şekilde. "Bana ver. Sikime boşal."

Çifte saldırı çok fazla geliyor ve içimdeki gerilim paramparça oluyor, nefesimi kesen ve zihnimi boşaltan dalgalar halinde içime boşalıyor. Vücudum Rowan'ın uzunluğu etrafında kasılıyor, iç duvarlarım kenetleniyor, penisim onun kavrayışında zonkluyor ve çarşafları kalın meni iplikleriyle boyuyor.

Rowan'ın ritmi bozuluyor, hareketleri düzensizleşiyor. "Kahretsin, beni çok sık sıkıyorsun."

Son bir kez daha içime giriyor, kendini tamamen içime gömüyor ve boğazından hırıltılı bir ses koparak beni sıcak meni dalgalarıyla dolduruyor.

Bu his, bitkin bedenimde dalgalanmalar yaratan artçı şoklara neden oluyor ve boğazımdan daha da hafif çığlıklar yükselmesine yol açıyor. Uzuvlarım güçsüzleşiyor ve son kalan mantıklı düşüncelerim de Sıcaklık tarafından silinip gidiyor.

Bilinç parça parça geri dönüyor. Tavan, üzerimde bulanıklaşıyor, sonra bir başka zevk dalgası sistemimi alt üst ederken tekrar netleşiyor.

Rowan'ın penisi ağzımı dolduruyor, kalın gövdesi dudaklarımı geriyor, ağırlığı dilimin üzerinde duruyor. Kalçalarımda bir sıcaklık birikiyor, dilinin ıslak ve ısrarcı hareketlerini, kaygan deliğimi açgözlü hareketlerle yalamasını hissediyorum.

Ne kadar süre baygın kaldım? Saniyeler mi? Dakikalar mı? Günler mi? Beynim, ilk turdan sonra bayılmamla, kendimi bu pozisyonda, başım Rowan'ın uyluğunda, penisi boğazımda, o da kalçalarımın arasında zevk alırken bulmam arasındaki zaman aralığını bir araya getirmekte zorlanıyor.

Dili vajinamın kenarını çevreledikten sonra içeri daldı ve sırtım gerildi, ağzımdaki kalın uzantının etrafında bir inilti yankılandı, Rowan'dan ise duyulandan çok hissedilen bir hırıltı yükseldi. Ağzına daha iyi erişim sağlamak için bacaklarımı daha da açtı.

Sıcaklık yeniden yükseliyor, damarlarımda yakıcı bir şekilde akıyor. Deliğimden daha fazla kaygan sıvı sızarken, tenimde ter damlacıkları birikiyor. Rowan'ın dili bunu topluyor, ağzının kalça yanaklarım arasında çalışmasının ıslak sesleri odayı dolduruyor.

Ağzımdaki penise yeniden odaklanıyorum, onu daha derine alırken yanaklarımı içeri çekiyorum. Tadı, duyularımı tuz ve Alfa'mın sarhoş edici misk kokusuyla dolduruyor. Dudaklarımla ve dilimle onu çalıştırıyorum, hareketlerimi koordine etmek için kızgınlığın sisini yenmeye çalışıyorum.

Rowan'ın dili daha da derine giriyor, giderek artan bir aceleyle içime giriyor. Parmakları kalçalarımın o kadar sert saplanıyor ki morarıyor. Dilinin kalçamda ve penisinin ağzımda olması, uyuşmuş beynimi alt üst ediyor, omurgamdan aşağıya kıvılcımlar saçıyor.

Kalçalarım yukarı doğru kalkıyor, daha fazla sürtünme, daha fazla baskı, içimdeki artan ihtiyacı gidermek için her şeyden daha fazlasını arıyor. Rowan'ın dili geri çekiliyor ve penisinin etrafında inliyorum, kayıp anlık ve yıkıcı.

"Sabırlı ol, kıymetlim," diye mırıldanıyor, nefesi bacağımanın iç kısmına sıcak bir şekilde değiyor. "Seninle işim henüz bitmedi."

Altımda kıpırdanıyor, penisini ağzımdan çekiyor. Bu kayıp beni inlemeye, şişmiş ve tükürükle ıslanmış dudaklara sürüklüyor. Rowan bedenlerimizi hareket ettiriyor, sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni kaldırıyor.

"Üzerime binmeni istiyorum," diye hırlıyor ihtiyaçla. "Sen benim sikimi okşarken bu açgözlü deliğin beni yutmasını görmek istiyorum."

Beni üzerine yerleştiriyor, sırtım göğsüne dönük, elleriyle kalçalarımı yönlendiriyor, ben de bacaklarının arasına oturmuş, yüzüm ona dönük değil.

Rowan, beni dengelemek için ellerini belime koyarak, "Hadi," diye ısrar etti. "Beni içine al."

Elimi bacaklarımın arasına uzattım, parmaklarım onun uzunluğunu kavrayarak onu girişime doğru yönlendirdi. Künt baş kısmı vajinamın kenarına takıldı ve ben aşağı doğru indim; kayganlaştırıcı maddeye rağmen büyüklüğü hala bir meydan okumaydı.

Oturduğumda, penisi içimde gömülü haldeyken, sadece Rowan'ın sağlayabileceği o nefis doluluk hissiyle boğazımdan bir rahatlama hıçkırığı kaçıyor.

"Kahretsin, bu çok güzel," diye fısıldıyor, elleri terden sıırılsıklam olmuş sırtımda yukarı doğru kayarken. "Pembe küçük kenarın beni çok güzel bir şekilde yiyip bitiriyor."

Övgüler beni adeta sarıp sarmalıyor, damarlarımdaki ateşi daha da alevlendiriyor.

Bacaklarım çabadan titreyerek yukarı kalkıyorum ve tekrar aşağı iniyorum. Darbenin şiddeti tüm vücudumu sarsıyor ve prostatıma isabet ettiğinde çığlık atıyorum, sinirlerimde şimşek çakıyor.

Rowan'ın parmakları saçlarıma dolanıyor, başımı geriye doğru çekiyor. Diğer eli omzuma kenetleniyor, ben de onu iyice hareket ettirmeye

başlarken bana destek oluyor. Her aşağı doğru hareket beni o kadar tamamen dolduruyor ki, onu boğazımda hissedebiliyorum.

Omurgamın dibinde biriken zevki kovalarken hareketlerim daha telaşlı, daha umutsuz hale geliyor. Dokunulmamış penisim bacaklarımın arasında sallanıyor ve Rowan'ın uyluklarına sızıyor.

Elimi geriye uzatıp yüzümü boynunun kıvrımına gömerek saf Alfa feromonlarını içime çekiyorum. İnliyorum, dilim dışarı fırlayıp derisindeki tuzu yalıyorum. Bu aç, penisini daha derine itiyor, her itişte prostatıma çarpıyor ve görüşümün kenarları bulanıklaşıyor.

"Benim." Rowan'ın dişleri kulağımın dış yüzeyine değiyor. "Hepsi benim."

Onu sıkıca kavradım, göğsünün derinliklerinden bir inilti yükseldi. Saçlarımı bırakıp boğazıma doladı ve avucunun altında nabzımın hızlanmasına yetecek kadar baskı uyguladı.

"Sen benimsin," diye tekrarlıyor, her kelimeyi vahşi bir yukarı doğru hamleyle nokt alıyor. "Söyle."

"Senin." İtiraf dudaklarımdan dökülüyor. "Tamamen senin, Alfa."

Rowan, "Şimdi gel," diye emrediyor.

Orgazmım beni adeta kasıp kavuruyor, gözlerimi karartıp nefesimi kesen fiziksel bir güç. Boşalmam göğsümü ve karnımı sıcak çizgilerle boyarken iç kaslarım onun etrafında zonkluyor. Dalga dalga gelen zevk beni sarıp sarmalıyor, ta ki Rowan'ın kollarında titreyip hıçkırarak ağlayana kadar.

O beni bu süreçte tutuyor, avucunu gürleyen kalbimin üzerine koyuyor. Kalçaları amansız temposunu sürdürüyor, kendi boşalmasını kovalarken ben de kendi boşalmamın artçı şoklarıyla titriyorum.

"Güzel," diye mırıldanıyor şakağıma, nefesi hırıltılı hırıltılarla geliyor. "Benim için paramparça olduğunda, o kadar güzelsin ki."

Bedenim onun kollarında gevşiyor, doruk noktasına ulaşmanın gücüyle tükenmiş durumdayım. Rowan'ın kolları beni daha sıkı sarıyor, sıcak sis tekrar çekilmeye başlarken beni zevkin ardından gelen bir uyuşukluk içinde bırakıyor.

Rowan, önüme bir tabak çırpılmış yumurta uzatarak, "Yemek yemen gerek," dedi. "Bu süre boyunca ağzına penisimden başka neredeyse hiçbir şey sokamadım."

Mutfak tezgahının üstü çıplak kollarımı serinletiyor. Üzerimde sadece Rowan'ın tişörtü var, küçük bedenimde bol duruyor, etek ucu uyluklarımın ortasına kadar uzanıyor. Üç günlük sıcak hava dalgası beni bitkin düşürdü, çaresiz ihtiyaç dalgaları arasında güçsüz ve titrek bir halde bıraktı.

"Aç değilim," diye mırıldanarak tabağı kenara ittim.

Midemi bulandırıyor, ama haklı olduğunu biliyorum. Yemeğe ihtiyacım var.

Rowan, mutfak adasının üzerinden uzanarak tabağı bana doğru, reddedilemeyecek bir otoriteyle itti. "Üç lokma. Bir bardak su. Sonra yatağa."

Ellerimin saçlarına değmesinden saçları dağılmış, sakalları çenesini karartmış. Omuzlarında ve göğsünde mor izler belirmiş, dişlerimin ve tırnaklarımın kanıtı bu izler; ve onu benim tarafımdan işaretlenmiş halde görmek, açlıkla alakası olmayan bir şekilde midemde bir kıpırtı yaratıyor.

Çatalı alıp kabarık yumurtaları kesmeye başladım. İlk lokma dilime yapıştı ama kendimi zorlayıp yuttum ve bir tane daha aldım.

Rowan onaylayarak homurdandı. "Aferin oğlum."

Bu övgü içimi ısıtıyor.

Üçüncü lokmayı dudaklarıma götürürken, hiç beklemediğim bir anda, tüm vücudumu saran bir sıcaklık geri döndü. Çatal tezgaha çarparak ses çıkardı, parmaklarım kasılarak açıldı. Kaygan sıvı bacaklarımın arasına yayıldı, tişörtümün altındaki çıplak tenimi ıslattı.

"Rowan," diye uyarıda bulunurcasına nefes nefese kaldım.

Adanın etrafında bir anda beliriyor, beni kendine yaklaştırıyor. İhtiyacımın doruk noktasını yakaladığı anda burun delikleri genişliyor, göz bebekleri ince bir kehribar halkası kalana kadar büyüyor.

"Seni koruyorum, kıymetlim." Elleri sırtımdan aşağı kayarak kalçalarımı kavradı. "Alfa'n her şeyle ilgilenecek."

Tek bir akıcı hareketle beni mutfak adasının üzerine kaldırdı ve tabağı kenara itti. Tabak yüzeyde kayarak kenarda sallandıktan sonra gürültüyle yere düştü. İkimiz de ona bir bakış bile atmadık.

Rowan tişörtümü yukarı doğru iterek zaten sertleşmiş olan penisimi ve ıslak uyluklarımı ortaya çıkardı. Dizlerimi kavrayıp araladı ve bacaklarımın

arasına girdi. Adanın serin mermeri aşırı ısınmış tenimi üşüttü ve dudaklarımdan bir nefes kesilmesine neden oldu.

"Daha önce hiç bu kadar uzun sürmemişti," diye inledim, eşofmanının üzerinden cinsel organına uzanırken.

"Çünkü daha önce seni tatmin edecek bir Alfa'n hiç yanında olmamıştı." Rowan saçlarımı avuçladı, başımı geriye doğru eğdi ve ağzı oradaki nabız noktasına değdi, dişleri hassas deriye sürtünürken eşofmanının bağcığını da çekiştirdi.

Kumaş kalçalarından aşağı kayarak, zaten kalın ve sert olan penisini serbest bıraktı.

"Bana sıkıca tutun," diye emretti ve giriş yerime yerleşti.

Bacaklarım beline dolanıyor, ayak bileklerim belinin üst kısmına takılıyor, kollarım ise omuzlarını sarıyor. Bu pozisyon beni savunmasız ve onun insafına bırakıyor. Kaygan sıvı altımdaki adaya damlıyor, daha sonra bu çaresiz ihtiyacın ötesinde bir şey hissedebildiğimde beni utandıracak bir havuz oluşturuyor.

Rowan'ın penisi tek bir yumuşak hamleyle içime giriyor ve beni iyice açarken sırtım bir çığlıkla adadan kalkıyor. Günlerce neredeyse aralıksız seks yapmak beni hassas ve şişmiş hale getirdi, tüm sinir uçlarım aynı anda çalışıyor.

"Kahretsin," diye inledi Rowan. "İçin çok sıcak."

Geri çekiliyor, sonra da beni tezgahtan kaldıracak kadar güçlü bir şekilde tekrar saldırıyor. Rowan'ın saçlarımdaki tutuşu sıkılaşıyor, acımasız bir tempoyla ilerlerken beni yerimde tutuyor.

Derilerin birbirine çarpma sesi fayans duvardan yankılanıyor, çaresiz çığlıklarım ve Rowan'ın boğuk inlemeleriyle karışıyor.

"Benim." Rowan'ın boşta kalan eli kalçamı morartacak kadar sertçe kavradı. "Hepsi benim."

Ağzı omzuma doğru hareket etti, dişleri oradaki ete saplandı.

"Evet," diye hıçkırarak parmaklarımı sırtına sapladım. "Beni işaretle. Lütfen."

Yalvarışım, engelleyemeden ağzımdan kaçıyor; aşırı sıcaktan bunalmış beynim en derin arzularımı süzemiıyor. Rowan'ın ritmi bir anlığına bozuluyor ve inliyor.

"Gardiyan," diye hatırlatıyor beni, sert bir tonda. "Hâlâ üzerinizde."

Parmaklarım boynuma gitti ve ense koruyucusunun deri tasmaının hâlâ yerinde olduğunu fark ettim. Onun İşaretini isterken aynı zamanda kendimi

ondan koruma isteğinin çelişkisi beni yıprattı, hayal kırıklığı ve ihtiyaç göğsümde çatışıyordu.

"İstiyorum." Kelimeler pantolonumun ve inlemelerimin arasından neredeyse anlaşılmaz bir şekilde çıkıyor. "Dişlerini istiyorum. Herkesin işaretini görmesini istiyorum."

Rowan'ın göğsünden bir hırıltı yükseldi ve benimkine de ulaştı. Kalçaları yeniden bir güçle öne doğru fırladı, her itiş bir öncekinden daha derine indi. Dişleri tekrar boğazımı buldu, koruyucunun yakasının üstüne, her bir dişin izini bırakacak kadar sertçe ısırıldı.

"Seni sahiplendiğim zaman," diye nefes nefese tenime yaslandı, "bu, gerçekten istediğin şey olduğundan emin olduğun zaman olacak."

"Lütfen," diye yalvarıyorum, artık ne istediğimden emin değilim. "Lütfen, Alfa."

Rowan'ın eli aramızda kayarak ihmal edilmiş penisimi kavradı ve itişleriyle eş zamanlı olarak okşadı. Dolma hissi ve elinin penisimi okşaması bir arada olunca, bu his dayanılmaz hale geldi. İçimdeki gerilim koptu, boşalma o kadar şiddetli bir şekilde içimi parçaladı ki, boğazımdan bir çığlık koptu.

Vücudum onun etrafında kasılıyor, iç duvarlarım sıkışıyor ve meni ipleri göğüslerimizi boyuyor. Yoğunluğu görüşümü karartıyor, Rowan'ın kollarında nefes nefese kalıp titrememe neden oluyor.

Ritmi düzensizleşiyor, kendi boşalmasını kovalarken itişleri daha sert ve daha derine iniyor. Son, güçlü bir itişle, penisi titreyerek beni menisiyle dolduruyor. Alnı omzuma düşüyor, doruk noktasına ulaşırken titreyerek dişleri oradaki deriyi sıyrıyor.

Uzun anlar boyunca, sessiz mutfakta bedenlerimiz birbirine kenetlenmiş, nefeslerimiz birbirine karışmış halde kalıyoruz. Uzuvarım kurşun gibi ağırlaşıyor, kaslarım yorgunluktan titriyor. Üç günlük sıcak hava dalgası etkisini gösterdi, her dalga beni bir öncekinden daha bitkin bıraktı.

Rowan önce kendine geldi, vücudumdan yavaşça ayrıldı. Kolları dizlerimin ve sırtımın altına kaydı ve beni şaşırtıcı bir yumuşaklıkla mutfak adasından kaldırdı. Beni yatak odasına geri taşıırken göğsüne kıvrıldım, yüzümü boynunun kıvrımına gömdüm.

Çarşafkar bizi karşılıyor, aşırı ısınmış tenimizi serinletiyor. Rowan beni özenle yatırıyor, yanıma uzanıyor. Kolunu belime doluyor, beni göğsüne doğru çekiyor; bu pozisyon son üç gündür alıştığımız bir pozisyon olmuş.

"Dinlen," diye mırıldandı, şakağımdaki terden ıslanmış saçlarımı yana iterek. "Uyandığımda burada olacağım."

Göz kapaklarım ağırlaşıyor, sıcak hava dalgaları arasındaki kısa süreli rahatlama beni uykuya doğru çekiyor. Uykuya dalmadan önce fark ettiğim son şey, Rowan'ın kalbinin düzenli atışı oluyor.

Ateş tamamen geçtiğinde, geriye vücudumda ağrı, iliklerime kadar işleyen bir yorgunluk ve günlerce süren sıcağın tetiklediği çılgınlığın ardından neredeyse acı verici bir berraklık kalıyor.

Başımı çevirmek çaba gerektiriyor, boynumdaki kaslar harekete karşı çıkıyor. Rowan yanımda yatıyor, göğsü derin ve düzenli bir uyku ritmiyle inip kalkıyor.

Elimle köprücük kemiğime dokunup, Rowan'ın orada bıraktığı morlukların takımıyıldızını takip ediyorum. Her bir iz dokunuşum altında zonkluyor, ağzının, dişlerinin ve onun sahipliğinin bir hatırlatıcısı. Omuzlarımda, göğsümde ve iç uyluklarımda da benzer izler var, tenime mor ve kırmızıyla çizilmiş bir harita gibi.

Ense koruyucusu yerinde duruyor, ancak Rowan'ın dişlerinin sınırları test etmesiyle deri kenarlarından aşınmış durumda. Ben ona yalvarıp yakarsam bile, özellikle de aşırı sıcaklardan dolayı yaşadığım çılgınlık anında bile, onu asla çıkarmadı.

Kalçalarımda onun parmak izleri var, her iki tarafta da beni kavradığı, tuttuğu, konumlandığı beşer baskı noktası. Soluk tenimde neredeyse siyah olan bu morluklar, midemde tuhaf bir gurur duygusu uyandırıyor.

Yerimde kıpırdanıyorum ve bacaklarımda arasında hissettiğim bir sızı, ne kadar kapsamlı bir şekilde sahiplenildiğimi, kullanıldığımı, doldurulduğumu hatırlatıyor. Kurumuş kaygan sıvı ve meni iç uyluklarıma yapışmış, son üç günde sayısız turdan kalan kanıtlar. Altımdaki çarşafların yıkanması yerine yakılması gerekecek.

Hayatımın büyük bir bölümünde kontrol, hayatta kalmanın yoluydu. Duvarlar örüldü, kırılğanlıklar disiplin ve mesafenin ardına gizlendi. Isı bunların hepsini yok etti, geriye sadece içgüdü ve ihtiyaç kaldı, beni Rowan'a her ham, filtrelenmemiş parçamla ifşa etti. Çaresizlik. Beni

yalvarmaya, boyun eğmeye, boğazımı dişlerine sunmaya iten açlık, yüksek düşünce biyolojiye yenik düştüğünde.

Kontrolümü kaybettiğim için utanmalıyım.

Aksine, kendimi daha hafif hissediyorum.

Üç gün boyunca kendimi Rowan'a teslim ettim. Beni beslemesine, temizlemesine ve en kötü zamanlarımda bana destek olmasına izin verdim ve aklım başımdayken belirlediğimiz sınırları bir kez bile aşmadı. Hatta ondan korumayı kaldırmasını ve beni işaretlemesini yalvardığımda bile reddetti, ısı kaynaklı yalvarışlarımın yerine özerkliğini seçti.

Bu, Omega olarak ortaya çıktığımdan beri korktuğum boyun eğdirme değildi. Bu, en temel haliyle bir ortaklıktı.

Yan tarafıma döndüğümde, Rowan uykusunda kıpırdanırken ve beni kendine daha da yaklaştırmak için belimi sıkıca sararken, bu hareket aşırı çalışan kaslarımda keskin uyarılar yaratıyor. Aylar önce, bu sahiplenici hareket beni sinirlendirir ve onu itip uzaklaştırırdı.

Artık kendimi yeterince güvende hissediyorum ve bu duruma daha fazla odaklanabilirim.

Son birkaç aydır Rowan her zaman benim onayımı bekledi.

Öne ne zaman çıkacağıma her zaman ben karar vereyim.

Her zaman onun içgüdülerinin yerine kendi özerkliğini seçtim.

Bunca zamandan sonra nihayet koruma ve kontrol arasındaki farkı anladım.

Ve Rowan bu ikisini asla karıştırmadı. Her kararı sorgulamayı bırakabilmenin verdiği rahatlama, Rowan'ın kız kardeşimi ve beni güvende tutacağına güvenerek uyuyakalmama olanak tanıyor.

Yatak odasının kapısı açılıyor ve Rowan elinde bir tepsiyle beliriyor. Pastırma ve kahvenin yoğun kokusu havayı dolduruyor ve farkında olmadığım bir açlık hissiyle midem kasılıyor.

"Günaydın, kıymetlim." Çıplak ayakları yumuşak halının üzerinde hafifçe ses çıkararak yaklaşıyor. "Bir şeyler atıştırmaya ihtiyacın olabilir diye düşündüm."

Kendimi oturma pozisyonuna zorladım, kaslarımın kasılmasıyla acı içinde kıvrandım, bu da bana ne kadar kapsamlı bir şekilde ele geçirildiğimi hatırlattı. Çarşaf belime kadar düştü ve göğsümdeki ve omuzlarımdaki izlerin oluşturduğu yıldız kümesini ortaya çıkardı.

"Bunu yapmak zorunda değildin," diye hırıltılı bir sesle konuştum, boğazım hatırlayamadığım seslerden dolayı tahriş olmuştu.

Rowan tepsiyi kucağıma koyuyor. Porselen tabakta kabarık çırpılmış yumurtalar, mükemmel çıtırılıkta pişmiş pastırma, her dilimine gerçek tereyağı işlenmiş tost ve nemden parıldayan taze meyveler var.

Kahvaltıda pirinç ve fasulye yediğim ve işler arasında öğün atladığım günlerden çok yol kat ettim.

"Bırak ben seninle ilgileneyim." Parmakları karışık saçlarımdan geçti, bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

Direnmeliydim. Ona kendimi besleyebileceğimi hatırlatmalıydım. Sadece Ateşim vardı. Bu beni sakat bırakmadı. Çok daha kötü koşullar altında en iyi performansımı sergiledim. Ama Rowan beni şımartmak istiyor

ve yalnız olduğumuz ve zayıflığımı görecekt kimse olmadığı için izin veriyorum.

Rowan yatağı oturuyor, ağırlığıyla yatağı hafifçe aşağı çekiyor ve çatal dolusu yumurtayı dudaklarına götürüyor. "Aç ağzını."

Yumurtalar ağzında eriyor, mükemmel bir şekilde baharatlanmış ve saf bir zevkin küçük bir sesi ağzından çıkıyor.

"İyi mi?" Başparmağı alt dudağını okşayarak bir kırıntıyı yakaladı.

Ben de ağzımı açıp bir lokma daha alarak karşılık veriyorum.

Rowan bir yandan beni beslerken, diğer yandan da kendisi için getirdiği kahve fincanından yudumluyor. Meyveler tatlılığıyla patlıyor, pastırma tuz ve isli bir tat sunuyor, tost ise doyurucu bir lezzet katıyor. Vücudum her bir sunulanı kabul ediyor ve günlerdir süren sıcağın yol açtığı çılgınlık yüzünden tükenmiş olan gücümü yeniliyor.

Lokmalar arasında Rowan'ın profilini inceliyorum. Kehribar rengi gözleri sabah ışığında neredeyse altın rengine dönüyor ve çenesindeki sakallar, günlerdir tıraş olmaması nedeniyle kalınlaşmış, neredeyse sakal olmuş durumda.

Bu ona yakışıyor.

"Blue Note'un sahibi nasıl oldunuz?" Bu soru kendiliğinden ortaya çıkıyor.

Rowan duraksadı, çatalı tabakla ağzım arasında tuttu. "Benim hakkımda daha çok şey öğrenmek ister misin?"

Soruma bu kadar memnun görünmesine sinirlenerek dudaklarımı büzdüm. "Sordum işte, değil mi?"

"Evet, başardınız. Ve bunu başarmak sadece üç ayınızı aldı."

"Bana söylemek istemiyorsan, söylemek zorunda değilsin." Uzattığı lokmayı kabul ediyorum, ağzımı böğürtlenin tatlılığı dolduruyor.

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Hayır, merak ediyorum. Geri kalan yönlerimi de merak etmene sevindim."

Nereden başlayacağını düşünürken çatalı yere bırakıyor. "Benden önce babamın arkadaşı Victor Sullivan'ın sahibiydi. Ailem öldükten sonra beni çocuk hapishanesinden yanına almıştı."

"Çocuk ıslah evinde miydin?" Rowan'ın gri alanlarda hareket ettiğini her zaman biliyordum, ama bu ayrıntı beni şaşırttı.

"İki buçuk yıl." Parmakları bacağımın yanındaki çarşafta desenler çiziyor. "On dört yaşında başladı. Silahlı soygun. Annem öldükten sonra

öfkeliydim, aptaldım ve yanlış insanlarla takılıyordum. Bu kadar uzun sürmezdi ama diğer adamlardan biri dükkan sahibini vurdu.”

Genç Rowan'ı, öfkesini ve kederini şiddete dönüştürmüş, kendi iyiliği için fazla zeki biri olarak hayal edebiliyorum.

“Victor beni içeride ziyaret etti. Babamın eski mahalleden bir arkadaşıydı.” Rowan bardağı dudaklarına götürürken boğazı düğümleniyor. “Hapisten çıktığımda babam da gitmişti. Kanserden. Victor bana kalacak bir yer ve barda bir iş verdi. Bana işin nasıl yürüdüğünü öğretti. Her iki türünü de.”

Ön cephedeki saygınlığı ve arka plandaki operasyonlarıyla Blue Note'u düşünüyorum. Yasal girişimcilik ve yeraltı bağlantılarının mükemmel bir karışımı.

Rowan sözlerine şöyle devam ediyor: "Victor'ın çocuğu yoktu. Sekiz yıl önce öldüğünde, Blue Note'u bana miras bıraktı. Bana hiç sahip olamadığı oğlu olduğumu söyledi."

Bu sözler, hiç tanımadığım adama karşı duyduğum sevgiyi yansıtıyor ve ona imreniyorum. Rowan, onu çocuk hapisanesine gönderen suçlamadan sonra bile, ona göz kulak olacak birine sahipti.

Rowan, bana kahve ikram ederken, "Saint de çocuk ıslahevinden çıktı," diyor. "Onunla hapiste geçirdiğim ikinci yılımda tanıştım. Ben büyüyene kadar, ben de dahil olmak üzere, benden küçük çocukları koruyordu. Blue Note'u aldığımda, ilk işe aldığım kişi o oldu."

Kupa avuçlarımı ısıtıyor, yükselen buhar yüzümü okşuyor. Kenarından bir yudum alıyorum, acı sıvı tatlılığı bastırıyor.

Rowan, dalgın bir şekilde köprücük kemiğimde bıraktığı izlerden birini takip ederek, “Orien benim eski mahallemdendi,” diye devam ediyor. “Sessiz bir çocuktı, her zaman etrafı izler, her şeyi kaydederdi. Annesi Skyhaven'da zenginlerin evlerini temizlerdi. O on beş yaşındayken öldü. Sorunları nasıl ortadan kaldıracağını öğrendi.”

Rowan'ın bilerek mi kırık dökük insanları topladığını, toplumun dışladığı kişilerde değer görüp görmediğini merak ediyorum. Beni de koleksiyonuna ekleyeceği hasarlı bir parça olarak mı görüyor acaba?

"Hayalet mi?" diye sordum, farklı renklerdeki gözleri ve hiç kokusu olmaması beni meraklandırmıştı.

“Bu başka bir zamanın hikayesi.” Rowan'ın ifadesi, bir sınıra ulaştığımı gösterircesine kapandı. “Sıra sende. Lena'nın vasisi nasıl oldun?”

Bu soru, yemeğin ve rahatlığın verdiği o sıcak sisin arasından sıyrılıyor. Kaslarım geriliyor, iştahım kaçıyor; doğduğumuz o kasvetli apartmanın, sürekli korkunun, bir sonraki sosyal yardım çekine kadar ne kadar mama alabileceğimizi hesaplamanın anıları zihnime doluyor.

Rowan para üstünü yakaladı ve eli benimkini buldu. "Hazır değilsen bana söylemek zorunda değilsin."

Ama Lena ve bana evini sorgusuz sualsiz açtığı ve kendinden parçalar paylaştığı için ona bu kadarını borçluyum.

Kahve fincanını komodinin üzerine koydum ve daha önce tam olarak paylaşmadığım hikayeyi anlatmak için kendimi topladım.

"Annemle babam ben doğmadan önce bağımlıydılar." Bu sözler dudaklarımdan duygusuzca dökülüyor, taşınması gereken duygulardan ayrı gerçekler. "Tercih ettikleri uyuşturucu metamfetamindi, ancak hap bulduklarında da seçici değillerdi. Ben bir kazaydım. Lena ise dokuz yıl sonra, daha da büyük bir kazaydı."

Parmak ucumla kahvaltı tepsisinin köşesini, üvez ağacından ziyade pürüzsüz ahşaba odaklanarak takip ediyorum. "Annem altı aylık hamile olduğunu ancak o zaman fark etti. İsteddiği gibi 'ilgilenmek' için çok geç kalmıştı."

Rowan yanımda hareketsiz oturuyor, nefes alışverişi o kadar sessiz ki neredeyse orada olduğunu unutuyorum.

"Babam o zamanlar, içki alemleri arasında ara sıra inşaat işinde çalışıyordu. Annem de ayık olduğu zamanlarda otel odalarını temizliyordu." Yarım yediğim kahvaltıyı itiyorum, iştahım kaçmış. "Lena doğduğunda kafaları güzeldi. Annem banyomuzun zemininde doğum sancıları çekmeye başlayınca ambulansı ben çağırdım. Tanrı şahit, o yüzden beni fena dövdü."

Çatlak muşambanın üzerindeki kan izleri, cevaplayamadığım sorular soran görevli ve ona ulaşmak için beni iten sağlık görevlilerinin görüntüsü zihnimde canlanıyor.

"Lena'yı ilaçlardan kurtarmak için bir hafta hastanede tuttular. Ailem onu terk edecekti ama onu yanlarında tutarlarsa devletten daha fazla para alabileceklerini öğrendiler."

Boğazım düğümlendi ama kelimeleri zorla ağzımdan çıkardım. "Okuldan sonra her gün onu nasıl tutacağımı, besleyeceğimi ve altını nasıl değiştireceğimi öğrenmek için ziyaret ettim. Hemşireler beni büyük abi rolü oynayan tatlı bir insan sandılar. Eve döndükten sonra başka kimse onunla ilgilenmeyeceği için not aldığımı fark etmediler."

Rowan'ın eli elimi buluyor, başparmağı avucumda daireler çiziyor ve bu küçük teselli, kelimelerle ifade edilemeyecek kadar kolay kabul ediliyor.

“Eve geldiğinde henüz dokuz yaşındaydım. Sobada mama ısıtmak için sandalyeye çıkmak zorunda kaldım. Param uyuşturucuya gittiğinde marketlerden bebek bezi çaldım. Hangi alacak tahsildarlarından uzak durmam gerektiğini ve okula gitmem gerektiğinde hangi komşuların ona bakabileceğini öğrendim. Her gün eve gelip onu ölü ya da satılmış halde bulmaktan çok korkuyordum.”

Rowan beni kendine doğru çekiyor, bir eli belimde, diğer eli enseme kavlıyor. Bir an direniyorum, sonra bedenim teslim oluyor. Beni kucağına alıyor ve ben de göğsüne kıvrılıyorum, kulağımı kalbinin düzenli ritmine yaslıyorum. Yıllardır soğuk olan bölgelerime yayılan sıcaklığıyla gerginliğim yavaş yavaş azalıyor.

Kollarını bana doladığında, nefesimi veriyorum, birinin yükümü paylaşmasına izin verirken içimden bir ürperti geçiyor.

“On beş yaşında Omega olarak ortaya çıktığımda işler daha da kötüye gitti.” Parmağım Rowan'ın göğsünde geziniyor, dövmesini takip ediyor. “Birdenbire, çocuk bakıcılığının ötesinde bir değerim oldu. Bir barda babama bir Alfa benim için para teklif etti. Babam eve gözlerinde bir parıltıyla geldi ve aileye nasıl katkıda bulunmaya başlayabileceğimden bahsetti.”

Rowan'ın kolları beni daha sıkı sarıyor, kasları geriliyor. Göğsünde bir ses yükseliyor, tam bir hırıltı değil ama sırtıma yaslandığım yerde koruyucu bir titreşim. Çenesi kasılıyor, boynundaki tendonlar belirginleşiyor, ağzından kaçmış olabilecek her türlü kelimeyi yutuyor.

“Aynı gece kaçtım. Taşıyabileceğim eşyaları aldım, Lena'yı komşuya bıraktım ve ortadan kayboldum.” Bu itiraf boğazımda düğümlendi. “Onu geride bırakmaktan çok utandım, ama o sadece altı yaşındaydı. Sokaklarda onu korumamın imkanı yoktu. Ama onu orada onlarla bırakmak...”

Rowan rahatlatıcı bir şekilde mırıldanıyor, kemiklerimi eriten derin bir titreşim, geniş eli omuzlarımın arasında yavaş daireler çizerek, sanki buna en çok ihtiyacı olan genç halime güvence veriyormuş gibi.

Zorlukla yutkunuyorum. "Aylar boyunca sokaklarda yaşadım, sonra küçük hırsızlık ve ev soygunlarıyla uğraşan bir çeteye katıldım. Yaşlı adamlardan biri olan Max, bana kilit açmayı öğretti. Parmaklarımın bu iş için uygun olduğunu, hassas işler için yeterince duyarlı olduğumu söyledi."

Parmaklarımı oynatıyorum, atılmış kilitler üzerinde saatlerce pratik yaptığım günleri, dokunuşumun altında ilk tıkırtının verdiği zaferi hatırlıyorum.

“Max bana Ironclad Security'de bir çilingir çıraklığı ayarladı.” Dudaklarım büküldü. “Sahibi on sekiz yaşında olduğumu sanıyordu. Onu düzeltmedim. Altı ay sonra, berbat bir daire için depozito biriktirdim, ama artık benim oldu.”

Dışarıda bulutlar geçerken güneş ışığının yönü değişiyor, buruşuk yatağın üzerine gölgeler düşürüyor. Loş ışıktaki Rowan'ın bakışları daha da keskinleşiyor, kolları hâlâ bana kenetlenmiş durumda, sanki kollarını gevşetirse eriyip gideceğimden korkuyor gibi.

“Lena'yı fırsat buldukça ziyaret etmeye çalıştım. Yiyecek, giysi götürdüm ve okula gidip gitmediğini kontrol ettim.” Çenem kasıldı. “Ama ailem beni yakaladı ve ondan para koparmaya başladılar. Bir saatliğine ziyarete elli dolar, o hafta karnını doyurmasına yüz dolar.”

Rowan yanımda kıpırdandı, ağırlığıyla yatak çöktü. “Sen de bir zamanlar cocuktun.”

“Ben onun erkek kardeşiydim.” Cevap otomatik ve kesin bir şekilde geliyor. “Omega olarak kendini gösterdiği gün, ona ne yapacaklarını tam olarak anladım.”

Lena'nın okul tuvaletinden gelen korkmuş çağrısını, onu almaya gittiğimde saçlarına sinmiş olan o tatlı okul öncesi hazırlık kokusunu ve kapıdan içeri girdiğimizde babamızın yüzündeki hesapçı açgözlülüğü hâlâ hatırlıyorum.

“O on iki yaşındaydı. Ben yirmi bir yaşındaydım, Ironclad'da çalışıyordum, neredeyse tam zamanlı çalışıyordum ve stüdyo daire kiralayacak kadar para kazanıyordum.” Boğazımdaki düğümü yutkunarak geçirdim. “Bütün birikimimi berbat bir avukata harcadım ve velayet davası açtım. Ama ailem, haklarından vazgeçmeleri için ödeyebileceğimden daha fazla para istedi.”

Rowan'ın çenesindeki kaslar kasılırken gözleri kehribar rengi ince çizgilere büründü. Göğsündeki koruyucu hırıltı geri döndü, bu sefer daha derinden, bedenlerimizin temas ettiği yerlerde titreşerek. “Ne kadar?”

“Yirmi bin.” Ağzım bükülüyor. “Bir milyon da olabilirdi. Parayı bulmamı hiç beklemiyorlardı. Sadece hayal peşinde koştuğumu görmek istiyorlardı.”

Aramızda uzanan sessizlik, dile getirilmeyen sorularla ağırlaşıyor. Rowan'ın kafasında dönen dişlileri, dağıttığım noktaları birleştirdiğini neredeyse duyabiliyorum.

“Sonra aşırı dozdan öldüler.” Bu ifade duygusuz, düz bir şekilde söyleniyor. “İkisi de aynı gece. Kollarında iğneler hâlâ bulunurken yakalandılar. Bilinen uyuşturucu kullanıcılarıydılar, ancak polis olayı cinayet olarak soruşturdu.”

Rowan'ın eli kolumda yukarı doğru kaydı, dokunuşu nazik ama ısrarcıydı. “Şüphelenildin mi?”

“Çok uzun sürmedi.” Gözlerimi kırpmadan onun bakışlarıyla karşılaşıyorum. “Olayın olduğu gece çalışıyordum. Ironclad'deki güvenlik kameraları beni sabah saat ikisine kadar dükkanda gösterdi. Lena beni polis karakolundan aradığında, saatler önce ölmüşlerdi bile.”

Parmakları çenemin çizgisini takip ediyor. “Tam zamanında.”

“Çok.” Dokunuşuyla kalbim hızlanıyor. “Lena, itirazsız bir şekilde benim himayem altına girdi.”

Aramızda sorulmamış bir soru asılı kalıyor, Rowan yüzümü inceliyor. Bekliyorum, ona bu inceleme anını, bu sessiz sorgulamayı tanıyorum.

“Kaza mıydı?” diye soruyor, suçlayıcıdan çok meraklı bir tonla.

Midem kasıldı, boğazım kupkuru oldu. “Lena'yı korumak için anne babamı öldürdüğümü mü soruyorsun?”

Rowan'ın başparmağı ağzımın kenarına değiyor. “Bunu yapsan da seni suçlamam.”

Dilimin ucunda bir itiraf asılı duruyor, daha önce kimseye yüksek sesle söylemediğim bir gerçek. Kendimi rahatlatmak, beni en savunmasız halimde gören adamla bu son sırrı paylaşmak ne kadar kolay olurdu.

“Bağımlılıkları onları öldürdü.” Bu ifade aramızda asılı duruyor, teknik olarak doğru. Benim ellerim asla iğneleri tutmadı. Parmaklarım asla pistonları itmedi.

Rowan beni inceliyor, söylemediğim şeyi arıyor. Onları öldürmediğimi, ancak ölümlerinin kaza sonucu olduğunu da iddia etmediğimi.

Dudakları cevap vermek üzere aralanırken, uzaktan gelen ön kapının açılma sesi o anı bozdu.

“Merhaba? Umarım iyisinizdir!” Lena'nın neşeli ve canlı sesi girişten yankılanarak o anı bozdu. “Hediyeler getirdim!”

Panik tüm vücudumu sardı ve birdenbire çıplaklığımın farkına vararak doğruldum. Üç gün boyunca, sorgusuz sualsiz Rowan'a aittim. Şimdi

gerçek dünya içeri giriyor ve onsuz hayatta kalan halimin hala var olup olmadığından emin değilim.

Daha da kötüsü, bunun olmasını isteyip istemediğimden emin değilim.

"Kahretsin." Yatağımdan aceleyle kalktım, aşırı kullanılmış kaslarım ani harekete tepki gösterirken yüzümü buruşturdum.

Çarşaf ayak bileklerime dolandı, neredeyse yüzüstü halıya düşecektim.

Lena, koridorda ayak sesleri yaklaşırken tekrar seslendi: "Merhaba?"

Rowan yatakta kalmaya devam etti, dudaklarında tembel bir gülümseme belirdi. "O, bir Ateşin ne olduğunu biliyor, kıymetli kızım. Onun masumiyetini bozmuyorsun."

"Konu bu değil." Yerdeki tişörtü kapıp kokladıktan sonra yüzümü buruşturarak attım. Giysi ter ve seks kokuyordu. "Temiz kıyafetlerim nerede?"

Bir çekmeceyi hızla açıp içindekileri karıştırırken, bir yandan da Lena'nın dairedaki hareketlerini dikkatle takip ediyorum. Ellerim, tam olarak açıklayamayacağım bir aciliyetle titriyor.

Bu tam olarak utanç değil. Lena, Isı'nın biyolojik olarak ne anlama geldiğini biliyor, ancak fiziksel kanıtları, tenime dağılmış sahiplenme izlerini görme düşüncesi, ortaya çıkarmaya hazır olmadığım bir kırılma sınıрынı aşıyor. Sanki kontrolümü kaybettiğimi görmesi, onun gözünde beni bir şekilde daha küçük gösterecekmiş gibi.

Rowan, yatakta kaslarını hafifçe gererek, "Dolap," diyor. "Sol taraf, ikinci raf. Dün çamaşırhaneye temiz kıyafetler getirdim."

Dolaba doğru sendeledim, kapıyı duvardan sekip geri dönecek kadar sertçe açtım. Söz verdiği gibi, ikinci rafta katlanmış bir yığın kıyafet beni

bekliyordu. Boynumdaki morlukların en kötüsünü gizlemek için bir balıkçı yaka kazak ve bir eşofman aldım.

"Telaşlandığında çok tatlı oluyorsun." Rowan, çıplaklığının verdiği rahatlıkla yataktan kalktı.

Sırtındaki çiziklerden oluşan kendine özgü bir takımyıldızı ve omuzlarındaki ısırik izleri, tutkumun onunkiyle aynı olduğunun kanıtı niteliğinde.

"Sus ve bana yardım et." Tek ayağım üzerinde sekerek, bacağıma eşofmanın içinden geçirmeye çalışıyorum.

Rowan odanın karşısına geçti, sıcaklığı beni sardı ve belime destekleyici bir el koydu.

"Buna alışabilirim," diye mırıldandı, dudakları kulağımın kenarına değerek.

"Neye alışmıştık?" Boğazlı kazağı başımdan geçiriyorum, yumuşak kumaş üç günlük çılgınlığımızın izlerini örtmek için aşağı kayıyor.

"Sen." Avucu karnımın üzerine bastırıp beni göğsüne doğru çekti. "Duvar yok. Maske yok. Sadece sen, kıymetlim."

Sözler savunma mekanizmalarımı aşır içeri giriyor, sıcak ve tehlikeli bir şekilde. Başka biriyle olsa, kaskatı kesilir, uzaklaşır ve beni güvende tutan bariyerleri yeniden inşa ederdim. Rowan'la ise, gerçeklik araya girmeden önce birkaç kalp atışı boyunca dokunuşuna kendimi bırakıyorum.

"Lena bekliyor." Kollarının arasından sıyrılıp, karışmış saçlarımı düzeltmek için boşuna bir çaba sarf ederek parmaklarımı gezdiriyorum. "Ben kendimi toparlayana kadar onu oyalayabilir misin?"

Rowan, yere attığı pantolonuna uzanırken, hafifçe güldü. "Pekala. Ama bu konuşma henüz bitmedi."

Onun giyinmesini izliyorum, vücudu, ellerim ve ağzımla üç gün boyunca haritasını çıkardığım bir manzara gibi. Düzgün bir görünüme kavuştuğunda, aralık kapıya doğru ilerliyor ve elini kapı koluna koyarak duraksıyor.

"Acele etme, kıymetlim." Bana bakarken takdirle alt dudağının üzerinden dilini geçiriyor. "Paniklediğin zaman bile güzelsin."

Övgüler karşısında yanaklarım kızardı ama karşılık veremedim gitti, yatak odasının kapısı arkasından tık diye kapandı.

Giyinmeyi bitirip, saçlarımı tekrar hızlıca elimle düzelttim. Aynadaki yansımamda, yanakları kızarmış, dudakları öpüşmekten şişmiş ve yorgunluğa rağmen gözleri parlayan, zar zor tanıdığım bir adam gördüm.

Üç günlük sıcaklık sadece fiziksel enerjimi değil, yıllarca güçlendirdiğim katmanları da soydu.

Yıkılmış yatağı incelerken, komodinin üzerindeki Rowan'ın tableti dikkatimi çekiyor ve kalp krizi geçirmeden önce hazırlanmakta olduğum yaklaşan işi hatırlıyorum.

Üç gün kaybettim ama detayları iyice kavradığımdan oldukça eminim. Yine de hazırlıklarında bir şeyi atlamadığımı doğrulamak için şemaları bir kez daha kontrol etmeliyim.

Komodinin yanına gidip cihazı alıyorum ve Rowan'ın haftalar önce paylaştığı şifreyi giriyorum. Ekran açılıyor ve minimalist düzeniyle ana ekranı beliriyor. Harmon projesi için tüm planlama belgelerini, çizimleri ve güvenlik bilgilerini sakladığımız güvenli klasörü seçiyorum.

Klasör açılıyor, ancak alış familiar dosya listesi yerine boş bir ekranla karşılaşıyorum. Arama fonksiyonunu açıp "Harmon" alanına yazdığım da midem bulanıyor.

Sonuç bulunamadı.

Ana belge klasörünü kontrol ettim, belki taşınmışlardır diye düşündüm.

Hiç bir şey.

Projelerin resim olarak kaydedilmesi durumunda fotoğraf galerisi.

Hiç bir şey.

İndirilenler klasörü, çöp kutusu ve dosyaların taşınmış olabileceği diğer tüm olası yerler.

Hiç bir şey.

Kafa karışıklığı, ilk endişe belirtileriyle karışıyor. Güvenlik vardiyaları, güvenlik görevlisi programları ve elde etmek için tanıdığım kişilerden yardım istediğim geçiş kodları hakkında veri toplamak haftalarımı aldı. Giriş yaptığım hesabı tekrar kontrol ediyorum, bir şekilde misafir profiline veya sistemin kısıtlı bir sürümüne erişemediğimden emin oluyorum.

Hayır, bu Rowan'ın hesabı, Rowan işe onay verdiği den beri iş özelliklerini incelemek için kullandığım aynı hesap. Ama dosyalar kaybolmuş.

Tableti komodinin üzerine geri koyarken kalbim hızlandı, aklımdan bir sürü olasılık geçti. Bir güvenlik ihlali mi oldu? Yoksa Heat saldırısı sırasında ben tehlikeye düştüğüm sırada hassas bilgileri korumak için dosyalar mı taşındı? Ya da daha endişe verici bir şey mi oldu?

Rowan'la konuşup o dosyalara ne olduğunu öğrenmem gerekiyor. İş yarın gece yapılacak ve şemalar olmadan körü körüne ilerliyoruz.

Ayaklarımı terliklerime sokup mutfağa doğru yöneldim, her adımda huzursuzluk artıyordu. Bu doğru değildi ve yıllarca tehditleri ortaya çıkmadan önce sezme yeteneğime bağlı olarak hayatta kaldıktan sonra, bu hisse güvenmeyi öğrenmiştim.

Mutfaktan kahkaha sesleri geliyor, Rowan'ın daha derin homurtularıyla karışıyor. İçeri girdiğimde Lena'yı mutfak adasının üzerindeki bir taburede oturmuş, koyu renk saçlarını düzgünce toplamış, parmakları dumanı tüten bir kupanın etrafına sarılmış halde buluyorum.

Giydiği yepyeni kıyafeti fark edince adımlarım sendeledi. Krem rengi kazağındaki ince altın iplikler ışığı yansıtıyordu. Tasarımcı kot pantolonu ince vücuduna oturmuş, gerçek deri çizmeler küçük ayaklarını sarıyordu. Boynunda ise benimkine benzer kalitede, şık siyah deri ve gümüş detaylı yeni bir ense koruyucu vardı; belli ki özel bir mağazadan alınmıştı.

Rowan, elinde kendi kupasıyla onun yanındaki tezgâha yaslanmış, duruşları birbirini yansıtıyor ve bu da göğsümde bir sıkışma hissi yaratıyor. Ben içeri girince ikisi de bana dönüyor, konuşma kesiliyor. Aralarındaki özel bir anı böldüğümü hissediyorum.

“Uyanmışsın! Bayılmış olabileceğini düşünmüştüm.” Lena taburesinden fırlayıp kollarını açarak bana doğru geldi, ama birden durdu, burnunu kırıştırdı. “Hâlâ Heat kokuyorsun.”

Utanc boynumu ısıtıyor. “Özür dilerim, sizi rahatsız etmek istemedim.”

Elini salladı. “Hayır! Özür dilerim, demek istediğim bu değildi—”

“Sorun değil.” Yanından geçip kahve makinesine doğru ilerliyorum ve kendime bir fincan kahve doldururken ellerim hafifçe titriyor; zengin aroması sinirlerimi yatıştırmayı başaramıyor. “Yeni kıyafet mi?”

Lena, utangaç bir gülümsemeyle kazağının etek ucunu çekiştirdi. “Saint'in evine inanamayacaksın! Bir milyarderle evli olduğunu biliyor muydun? Ve bir malikanede yaşıyorlar. Kuzenin eşi Milo, benim için bir stilist getirdi ve bir spa günü geçirdik!”

İçimde yeni bir huzursuzluk hissi beliriyor. Bahsettiği insanlarla hiç tanışmadım. Rowan, Saint'in küçük kız kardeşime bakacağını söylediğinde, Saint'in gerçekten ona bakacak kişi olacağını, rastgele bir yabancı olmayaacağını düşünmüştüm.

Lena, benim düşüncelerimden habersiz, kıyafetini sergilemek için etrafında döndü. “Muhteşem değil mi?”

Giydiği şeyin maliyetini hesapladıkça boğazım düğümleniyor. Eski işlerimden kazandığım bir haftalık maaş olmalı, muhtemelen daha fazla.

Isıtmayı bile zor tuttuğumuz zamanlarda asla ayıramayacağım bir para.

"Çok güzel," dedim, kelimeler ağzımda kül gibi bir tat bırakarak.

Rowan'ın çekik gözleri konuşmamızı takip ediyor, omuzlarımdaki gerginliği ve gerçek düşüncelerimi gizlemek için kahvemi yudumlayışımı inceliyor.

"Sana milyarder deneyimi yaşayacağını söylemiştim," diyor buzdolabına doğru ilerlerken. "Hâlâ aç mısın? Sana daha doyurucu bir kahvaltı hazırlayabilirim."

Bu sıradan hatırlatma, zaten yıpranmış sinirlerimi iyice yıprattı. Evet, bunu ateşten yarı sayıklarken söylemişti, ama Lena'nın güvenliği konusunda ne kadar ciddi olduğumu anlıyor. Ya da en azından öyle sanıyordum.

Kupamı gerekenden daha sert bir şekilde yere bıraktım, kahve bardağın kenarından taşarak tezgâhın üzerine döküldü. "Hayır, iyiyim."

Bir kağıt havlu alıp dökülen sıvıyı ani hareketlerle siliyorum. "Bu Milo denen kişi sana yeni ense koruyucusunu da mı aldı?"

Lena'nın parmakları boğazındaki deri kayışa dokundu. "Hayır, o Leo'ydu. Klinikte verilenlerin çöp olduğunu söyledi."

Hiç tanımadığım bir başka kişi, yıllarca tek başıma üstlendiğim sağlayıcı rolünü devralıyor. Bu da bana verdiğim şeylerin asla yeterli olmadığını bir kez daha hatırlatıyor.

"Onu değiştirmenize gerek yoktu." Sözlerim niyetimden daha sert çıktı. "Klinikteki gayet iyi çalıştı."

Lena'nın gülümsemesi soluyor. "Cildimi tahriş ediyordu. Ayrıca, seninkini değiştirdin. Ben neden değiştiremiyorum?"

Kağıt havluyu buruşturuyorum. "Eğer tahriş olmuş olsaydı, bana söylemeliydin, sana başka bir tane alırdım."

"İyi misin?" diye soruyor Lena, konuyu değiştirmek için bariz bir girişimle. "Rowan, ateşin birdenbire çıktığını söylediğinde endişelendim. Yeni baskılayıcı ilaçlar işe yaramıyor mu?"

"Baskılayıcı ilaçlar iyi. Sadece ısıyı çok uzun süre bastırdım." Dikkatim Rowan'a çevriliyor. "İşe gidememekten daha çok endişeleniyorum."

Rowan, "Blue Note'un güvenlik güncellemeleri planlanandan daha hızlı ilerliyor," diye yanıtlıyor. "Sizi bekleyen acil bir şey yok."

"Blue Note değil." Islak kağıt havluyu çöpe atıyorum. "Harmon işi. Dosyalar tabletinizden kaybolmuş."

Rowan'ın yüzünde kısa bir anlık bir ifade belirdi; adlandırmak için çok kısaydı ama şüphelerimi doğrulamaya yetti.

Lena'nın dikkati, ortamdaki değişimi hissederek, aramızda gidip geliyor.

Rowan, sanki haftalarca süren hazırlıkların iptal edilmesi değil de akşam yemeği planlarında bir değişiklik olduğunu duyuruyormuş gibi, "İptal ettim," diyor.

"Sen ne?"

"İptal ettim." Sırtı bana dönük bir şekilde lavaboda bardağını durulamaya başladı. "Risk-ödöl oranı elverişli değildi."

Ellerim yanlarımda yumruk haline geldi. "Bu senin karar vereceğin bir şey değil."

"Aslında öyle." Ellerine su aktı, gergin mutfakta ses yankılandı. "Heat'ten sonra toparlanmaya ihtiyacın var. İş bekleyebilir."

"İyileşme süresine ihtiyacım yok." Kontrol altına almaya çalışmama rağmen ses seviyem yükseliyor. "Bundan daha kötü koşullarda da çalıştım."

Rowan suyu kapatıp havlu alarak kurulanırken bana döndü ve "O eskidendi. şimdi ise durum farklı." dedi.

"Bu ne anlama geliyor?" Boynumda, önceki günlerdeki ateşten farklı bir sıcaklık yükseliyor. İhtiyaçtan ziyade öfke.

Lena taburesinden kayarak koridora doğru ilerledi. "Ders çalışmaya gitmeliyim..."

"Hayır," diyorum, aynı anda Rowan da "Evet," diyor.

Birbirimize bakıyoruz, aramızda bir meydan okuma asılı duruyor.

Lena, aramızdaki güç mücadelesinin ortasında tereddüt ettikten sonra sırt çantasını kapıp koridorda kaybıldı. Yatak odasının kapısı kapanırken, öfkem dizginlerinden kurtuldu.

"Harmon işini iptal etmeye hakkınız yoktu." Rowan'a daha da yaklaşıyorum. "Haftalarca planlama yaptık. Zamanlama çok önemli."

"Her türlü hakkım vardı." Rowan kollarını göğsünde kavuşturdu, duruşu genişledi. "Hâlâ toparlanma sürecindesin. Reflekslerin zayıflamış ve odaklanman bozulmuş."

"Bana neyle başa çıkabileceğimi söyleme." Kahve midemde çalkalanıyor, acı bir aside dönüşüyor. "Sınırlarımı senden daha iyi biliyorum."

"Öyle mi?" Kaşları kalktı. "Çünkü benim bakış açımdan, yıllardır makul sınırları zorluyorsunuz."

Onun değerlendirmesindeki gerçeklik öfkemi daha da artırıyor. "Bu seni ilgilendirmez."

“İş etkilendiği zaman sorun olur.” Sesi sertleşti, önceki sıcak ve samimi tavrı buharlaştı. “Fiziksel sınırlamaları kabul etmeyi reddettiğiniz için ameliyat olma riskini göze almayacağım.”

“Ne yani, tek taraflı karar verme hakkınız mı var?” Tırnaklarım avuç içlerimi kemiriyor, acı öfkemi yatıştırıyor. “Bana danışmadan mı? Bana haber bile vermeden mi?”

"Bir karar verdim."

“Bir karar meselesi.” Sessiz mutfakta sert bir sesle güldüm. “Peki, beni ne zaman bilgilendirmeyi planlıyordunuz? Heat programım bittikten sonra mı? Yarın, işe hazır bir şekilde geldiğimde mi? Yoksa dosyaların kaybolduğunu fark etmeyeceğimi mi umuyordunuz?”

Rowan'ın çenesi kasıldı. "Sana bugün, iyileştikten sonra söyleyecektim."

"Saçmalık." Bu kelime aramızda kırbaç gibi şakırdadı. "Bunun için seninle tartışacağımı biliyordun."

"Evet," diye itiraf ediyor, "bu yüzden siz tartışacak durumda değilken bu kararı verdim."

İhanet, beklediğimden daha derinden yaraladı; yatağında, kollarında geçirdiğim günlerin, tutkunun, ihtiyacın ve gerçek bir ortaklık yanılmasının bıraktığı o sıcak sisi paramparça etti.

“Peki, tekrar programa ekleyin,” diye ısrar ediyorum, uzlaşma arayışıyla. “Yarın. En geç ertesi gün. Güvenlik rotasyonu değiştiğinde fırsatımız kapanacak ve her şeye yeniden başlamamız gerekecek.”

“Hayır.” Aramızda tek bir hece beliriyor. “Tam kapasiteye ulaşana kadar olmaz. Bu kesin karar.”

Aramızda kurulan kırılgan güven paramparça oluyor ve Rowan'ın özenle yönettiği dünyasında sıradan bir varlıktan daha fazlası olduğum yanılması yerle bir oluyor.

“Benim yerime karar veremezsin.” Kontrolü kaybetmemek için gösterdiğim çabadan titriyorum. “Bu sadece iş meselesi değil. Bu Lena'nın güvenliğiyle ilgili.”

“İşte bu yüzden yarı hazırlıklı bir şekilde acele etmiyoruz.” Rowan bana yaklaşıyor, boyu göz teması kurabilmek için başımı yana eğmemi gerektiriyor. “Benim sorumluluğum her operasyonun başarılı olmasını sağlamak. Bu, ekibimi gereksiz risklerden korumayı da içeriyor.”

“Sizin halkınız.” Bu sözler ağızımda buruk bir tat bıraktı. “Şimdi ben de sizin halkınızdan biri miyim?”

Bakışları sertleşti. "İş söz konusu olduğunda, sen benim çalışanımsın. Ben senin patronunum. İşin akıbeti benim kararımdır."

Bu açıklama, ona karşı duyduğum tüm hassas duygularımı çarpıcı bir netlikle alt üst etti. Bunca zamandır kendimi kandırıyormuşum, ortaklığa, eşitliğe, karşılıklı saygıya inanıyormuşum. Ama işler kızışınca gerçek ortaya çıkıyor.

Onun için çalışıyorum. Onun yatağında uyuyorum. Onun yemeğini yiyorum. Ve günün sonunda, kararları o veriyor.

"Anladım," dedim soğukkanlılıkla. "Açıklama için teşekkürler."

Arkamı dönüp koridorda Lena'nın odasına doğru yürüdüm ve kapısını iterek açtım. "Eşyalarını topla Lena. Gidiyoruz."

Lena şok içinde ağzını açık bıraktı. "Ne? Neden?"

Rowan'ın sakın tavrı şaşkınlıkla bozulur. "Saçmalama. Aşırı tepki veriyorsun."

"Öyle miyim?" Dudaklarım sıcaklıksız bir şekilde kıvrıldı. "Sen benim patronumsun. Burası senin evin. Senin arabayı kullanıyoruz. Her şey sana ait, kararlar da dahil. Şimdi anladım."

"Bunu kastetmedim." Eli bana doğru uzandı ama ben geri çekilip mesafeyi korudum.

"Tam olarak demek istediğin buydu." Lena'nın açık kapısından ayrılıp mutfığa doğru hızla ilerledim ve lavabonun altından bir çöp torbası aldım. "Aramızdaki durumu çok net bir şekilde ortaya koydun. Patron ve çalışan. Ortak değiliz. Eşit değiliz."

Rowan'ın burun delikleri genişliyor, feromonları saldırganlığa doğru kayıyor, ancak kendini dizginliyor. "Sen ve Lena burada daha güvendesiniz."

"Bunun bedeli ne olacak?" Bu soru, onun evine taşındığımdan beri yutkunarak iç geçirdiğim her şeyle dolu bir şekilde, içimden fırlayıp çıktı. "Güvenlik, hayatımızın kontrolünü teslim etmenin bedeline değmez."

"Sence istediğim bu mu?" Tezgahı sıkıca kavradı. "Senin üzerimde kontrol sahibi olmak mı?"

"Sanırım buna sahiplik demeden sahiplik istiyorsun." Öfkenin altında sakladığım acıyla beslenen suçlama ağzımdan dökülüyor. "Beni yatağında, senin işaretini taşıyarak, emirlerini yerine getirerek, cömertliğine bağımlı olarak, gidecek başka yerim kalmayana kadar istiyorsun."

Çenesi kasıldı, derisinin altında bir kas seğirdi. "Ne istiyorsun Ash? Hiç kendine sordun mu? Yoksa tüm hayatını seni önemseyebilecek herkesten

kaçarak mı geçirdin?"

Soru bir darbe gibi iniyor ve içimdeki ham, korkmuş özü ortaya çıkarmayan bir cevabım yok. Onun sunduğu şeye ne kadar çok ihtiyaç duyduğumu ve onu kabul etmekten ne kadar korktuğumu göstermeyen bir yanıt da veremiyorum.

Bu yüzden ben de saldırıyorum.

"Bir yönetici değil, bir ortak istiyorum. Yönetim değil, saygı istiyorum." Uğruna mücadele ettiğim kontrol elimden kayıp gidiyor, her cümle bir öncekinden daha yüksek sesle çıkıyor. "Beni düzeltilmesi gereken bir proje ya da kullanılacak bir varlık olarak değil, eşit olarak gören birini istiyorum."

"Sence ben bunu mu yapıyorum?" Rowan'ın yüzü karardı. "Seni tamir mi ediyorum? Seni göreve mi gönderiyorum?"

"Sanırım beni satın almaya çalışıyorsunuz," diye tısladım, kelimeler dudaklarımdan zehirli bir şekilde dökülüyordu. "Paranızla, korumanızla ve mükemmel kahrolası evinizle. Bağımsızlığımın getirdiği rahatsızlık olmadan bana sahip olmak istiyorsunuz sanırım."

Lena dirseklerini kucaklamış bir şekilde koridorda belirdi. "Neler oluyor?"

Rowan'dan dikkatimi ayırmadan, "Eşyalarını al," diye tekrarladım. "Gidiyoruz."

Lena mutfağa doğru ilerlerken yeni botlarının fayans zeminde çıkardığı tıkırtılar duyuluyordu. "Ama neden? Neler oluyor?"

"Dairemize geri dönüyoruz. Pencere tamir edildi, artık eve gitme vaktimiz geldi," diyorum itiraz kabul etmeyen bir tonda.

"Hayır." Rowan'ın yanına oturdu, kollarını göğsünde kavuşturdu, yeni kazağındaki altın iplikler parıltıyordu. "Gitmek istemiyorum."

"Burası demokrasi değil, Lena," diyorum, sesimdeki soğukluk beni bile şaşırtıyor. "Gidiyoruz."

"Ama ben burayı seviyorum." Çenesi meydan okurcasına yukarı kalktı, bu da benim inatçı tavrımın bir yansımasıydı. "Burada kendimi güvende hissediyorum. Notlarım daha iyi. Gece boyunca silah sesleri veya sirenlerle uyanmadan uyuyabiliyorum. Neden geri dönelim ki?"

"Çünkü ben öyle söyledim," diye tersledim.

Lena topuklarının üzerinde dönmeden önce alt dudağı titriyor. "Senden nefret ediyorum!"

“Eşyalarını toplarken benden nefret et!” Rowan'ın yanından iterek geçtim ve kapısının önünde durup çöp poşetlerinden birini uzattım. “Sadece getirdiğin eşyaları getir. Yardıma ihtiyacımız yok.”

Gözlerinden yaşlar süzülürken, hışımla şifonyerine doğru yürüdü. "Neden bunu bizim için mahvediyorsun?"

Onun hayal kırıklığı canımı acıtıyor ve içimde bunun Rowan'ın benim adıma tek taraflı bir karar vermesinden ne farkı olduğunu sorgulayan bir yanımda var. Ama asıl sorun şu ki, Lena hâlâ bir çocuk, ben ise değilim. Onun benden daha iyi uyum sağlamış bir şekilde büyümesini sağlamaktan sorumlu olan kişi benim.

Ona, Rowan'a aşık olduğum için ayrıldığımızı ve artık onun bizim iyiliğimizi düşüneneğine güvenemediğimi açıklayacak gücü kendimde bulamıyorum.

"On dakika," diyorum ona, hareket etmeye başlayınca daha yumuşak bir sesle. "Acele edersek otobüse yetişebiliriz."

Rowan beni yatak odasına kadar takip etti ve ben az sayıdaki eşyayı kendime ayırdığım çöp torbasına tıktırmaya başlarken kapı eşiğinde durdu.

"Bu bir hataydı," diyor, her zamanki özgüveninden eser kalmamış bir şekilde. "Bu sadece iş meselesiydi. Bizimle hiçbir ilgisi yok."

"Eğer beni gerçekten bir çalışan olarak görseydiniz, Heat markam kararınızı etkilemezdi." Dolaba doğru yöneliyorum. "Kararlarınızı yalnızca yeteneklerime göre verirdiniz. Kişisel hayatımızın işinizi etkilemesine izin verdiniz, bu yüzden artık kişisel hayatımız kalmadı."

Son kıyafetlerimi de çantaya tıktırıyorum. Rowan'ın bana verdiği koruma boynumda duruyor, ama sadece kendime yenisini alana kadar. Sonra onu geri vereceğim. Beni buraya geri çekmek için kullanılabilecek hiçbir şeyi ondan almayacağım.

Sırt çantamda elektronik eşyalar ve çöp torbasıyla oturma odasına döndüğümde, Lena kapının önünde, kendi eşyaları ayaklarının dibinde bekliyordu. Ağlamayı bırakmıştı, yüzü ifadesizdi; tehlikeli durumlarda takmayı öğrettiğim itaat maskesinin ardına duygularını saklamıştı.

Bu manzarayı görünce içimde bir suçluluk duygusu kıvranıyor, ama bunu daha sonra incelemek üzere bir kenara bırakıyorum.

Rowan mutfak adasının başında, kaskatı bir duruşla duruyor. "En azından taksi çağırın. Kar yağıyor."

“Üstesinden geliriz.” Kelimeler kesik kesik çıkıyor ağzımdan. “Her zaman geldik zaten.”

Öne sürmek istediği her türlü argümanı yutarken çenesi kasılıyor. Sonunda, savaşın henüz bitmediğini gösterirken, mücadeleyi kaybettiğini de ima eden keskin bir kafa hareketiyle bir kez başını sallıyor.

"Geri dönmeye hazır olduğunda kapı açık olacak," diyor, bu sözlerindeki kesinlik sinirlerimi alt üst ediyor.

“Çok da umutlanma.” Bir elimde çantayla, Lena'nın yanına kapıya doğru ilerliyorum. Elim belinin alt kısmını buluyor ve onu, kucağıma alabilecek kadar küçük olduğundan beri yaptığım gibi, öne doğru yönlendiriyorum.

Arkamıza bakmadan koridora adım atıyoruz, kapı arkamızdan hafif bir tık sesiyle kapanıyor. Asansör, aramızdaki ağırlığı alaya alan neşeli bir ding sesiyle geliyor.

İçeride, Lena sanki güvende olan kendi halini ezberlemeye çalışıyormuş gibi yansımasına bakıyor ve bu beni derinden üzüyor.

Lena için her şeyi yaparım. Yaptım da zaten.

Çaldım, kan döktüm, aç kaldım, gururumu yuttum ta ki beni boğana kadar.

Ama ona bunu veremem.

"Burada kalmamızın kalıcı olması hiç de planlanmamıştı," diyorum ona, sözlerim kendi kulağıma da boş geliyor.

Cevap vermiyor, sessizliği herhangi bir argümandan daha da suçlayıcı.

Asansör aşağı inerken, Rowan'ın kokusu bir damga gibi tenime yapışıyor ve vücudum onun ellerinin hatırasıyla sızlıyor.

Onu o kadar çok istiyorum ki, bu beni aptallaştırdı.

İşte bu yüzden ayrılmak zorundayım.

Çünkü bir başkası benim hayatıma karar vermeye başladığı anda, hayatım artık benim olmaktan çıkar.

Lena bir erkek kardeşi hak ediyor, öz saygısını daha güvenli bir semtte yaşamak için feda eden bir adamı değil.

Göğsümdeki nefesi kesse bile, gitmekte haklıyım. Ama dışarı adımımızı attığımızda, Rowan'ın da haklı olduğunu biliyorum.

Aramızdaki bu iş henüz bitmedi.

Blue Note'un ön kapısı, haftalar önce kendi el emeğimle yaptığım işin bir kanıtı olarak, sessiz menteşeler üzerinde açılıyor.

İçeri girdiğimde, cilalı ahşabın, yıllanmış viskinin ve kadife perdelere sinmiş hafif dumanın tanıdık kokuları beni sarıyor. Ama bunların altında başka bir koku daha var; son bir haftadır tenimden, kıyafetlerimden ve hafızamdan silmeye çalıştığım bir koku.

Yanımdan geçerken insanlar donup kalıyor, konuşmalar cümle ortasında kesiliyor. Ghost'un parlatma bezi elindeki bardağın üzerinde duruyor. Saint ve Luca bar taburelerinde dönüyor, bakışları odanın karşısında beni takip ediyor, ifadelerinde merak ve temkinlilik karışımı var.

Barın arkasındaki terminale giriş yapıp, çalışan numaramı tuşluyorum.

"Günaydın," diyorum kendi kendime, kimseye özel olarak hitap etmeden.

Ghost bardağını yere bırakır. "Günaydın, Ash."

Arkamı dönüyorum. "Teşekkürler."

Blue Note'un içinde dolaşırken, kilitleri ve kameraları kayıtsızca kontrol ediyorum. Siyah düğmeli gömleğim tenimi tahriş ediyor, koyu renk kot pantolonum temiz ama dizleri yıpranmış. Hiçbir marka etiketi yok. Hediye sanılabilecek hiçbir şey yok.

Boynumdaki siyah deri artık Rowan'ın hediyesi değil, ayrıldıktan bir gün sonra aldığım ucuz bir yedek parça. Klinik kalitesindeki koruyucu, kendimi alışmaya zorladığım bir şekilde cildimi tahriş ediyor. Acı, sizi tetikte tutar. Unutmanızı engeller.

Güvenlik merkezi binanın arka tarafında yer alıyor ve güçlendirilmiş kapısı hem kart hem de şifre gerektiriyor. İçeride, ekranlarda Blue Note'un her köşesinden gelen kamera görüntüleri yanıp sönüyor.

Orien, orta konsolda oturuyor, zayıf bedeni bir sandalyeye yayılmış durumda. İçeri girdiğimde bana dönüyor, koyu renk gözleri o rahatsız edici şekilde beni inceliyor. "Kayıp çilingir geri döndü."

"Burada sadece işimi yapmaya geldim." İzleme ünitesine doğru ilerliyorum ve gece boyunca kaydedilen güvenlik kayıtlarını kontrol etmek için sisteme giriş yapıyorum.

"Cesur adam." Sandalyesini bana doğru çevirdi. "Patronunuzun son bir haftadır cam eşyaları kırdığını düşünürsek..."

Monitörde alarm geçmişi görüntüleniyor, yeşil onay işaretleri tüm sistemlerin normal olduğunu gösteriyor. Ekranda kaydırıyorum ama tepki vermiyor.

"İki içki sevkياتını iptal ettim," diye devam ediyor Orien, parmaklarıyla uyluğuna vurarak. "Programı defalarca yeniden yazdım. Ghost izin günü istediğinde onu eve gönderdim. Ghost asla eve gitmez."

Omuzlarım gerildi. "Blue Note'un faaliyetleri beni ilgilendirmiyor."

"Hayır mı?" Başını yana eğdi. "Peki ya Harmon işi?"

Bu isim beni derinden sarstı. "Ne olmuş yani?"

"Yeniden dağıtıldı. İki küçük ekip arasında bölündü." Orien tarafsızlığını koruyor, bakışları hiç değişmiyor. "Daha riskli yaklaşım. Maruz kalma olasılığı daha yüksek."

"Benim kararım değil." Kelimelerin altındaki burukluğu tam olarak gizleyemiyorum.

"Bu sizin kararınız değil," diye tekrarlıyor. "Ve ben de sizin tüm operasyonun ayrılmaz bir parçası olduğunuzu sanıyordum. Öyleyse neden birdenbire iş başında değilsiniz?"

Parmaklarım klavyede duraklıyor. "Rowan'a sor."

Zoraki bir kahkaha atıyor. "Hayır, teşekkürler, aklımı başımda tutmayı tercih ederim."

Sessizce homurdanıyorum.

Dudaklarının kenarları kıvrılıyor. "Yine de, saygıdeğer liderimiz ile yeni gözde adamı arasındaki bu ani ayrılık konusunda mesleki bir merakım var."

"Tartışılacak bir şey yok." Gereğinden fazla güç kullanarak bakım kayıtlarını açıp yazmaya devam ediyorum. "İşletmedeki yerim netleşti. Seçimimi yaptım."

Orien çenesini ovuşturdu. "Buraya tekrar gelmeye cesaretin olup olmadığı konusunda iddiaya girmiştik."

"Neden istemeyeyim ki? İyi kazandıran bir iş." Dişlerimi sıktım. "Eğer Rowan benim gitmemi istiyorsa, iş sözleşmeme göre beni kovmak ve kıdem tazminatımı ödemek zorunda kalacak."

"Bu işte çelik gibi sinirlere ihtiyacımız var." Orien arkasına yaslandı, uzun bacaklarını masanın altına uzattı. "Patron, hangi sistemlerin önce yükseltilmesi gerektiğine öncelik verdi. Görev listeniz en üst çekmecede."

Kağıdı alıp görev listesini gözden geçiriyorum.

Orien, dikkatimi dağıtarak, "Ondan uzun süre kaçınabileceğinden emin değilim," dedi.

"Ondan kaçınmayı planlamıyorum. O benim patronum ve bu onun işi."

"Bunu mu böyle adlandırıyoruz?" Sandalyesinden zarif bir hareketle kalkıyor. "Çünkü bana göre, bu iki insanın..."

Kapı gürültüyle açılıyor ve zaman duruyor. Rowan'ın kehribar rengi gözleri benimkine kilitleniyor, ardından bakışları ağzıma değil, boğazıma kayıyor ve burun delikleri genişliyor.

Dişlerini sıkıyor, kokusu keskinleşiyor, ondan yayılan sıcaklık dalgası kalbimin hızlanmasına neden oluyor. "Onu değiştirdin."

Çenemi yukarı kaldırıyorum, içimden geçen suçluluk duygusunu inkar ediyorum. "İşlevsel bir şey."

Burun delikleri genişledi. "Mesele bu değildi."

Hayır, öyle değildi.

Bu ana hazır olduğumu sanıyordum. Rowan'ın karşısında durup etkilenmeyeceğimi düşünüyordum, ama yanılmışım.

Zihnim savunma mekanizması kurmadan önce arzu beni sarıyor, kaygan bir his ve farkındalıkla tenimde karıncalanma hissediyorum, kalbim ona ulaşmaya çalışıyormuş gibi göğüs kafesime çarpıyor. Onun feromonları beni sarıyor, görünmez parmaklar artık dokunmaya hakkı olmayan yerleri okşuyor.

"Ve bu da benim gitme vaktim." Orien, Rowan'ın yanından sıyrılıp gitti ve bizi güvenlik merkezinde yalnız bıraktı.

Rowan onu görmezden geliyor, tüm dikkati bende, av peşindeki bir yırtıcı gibi. "Konuşmamız gerek."

Derin gürültü istemsizce içimi ürpertti ve ödev kağıdını dörde katlarken parmaklarım titredi. "Bu işle ilgili mi?"

"Hayır." Yapmak istediği konuşma tek bir hecede gizli.

“O zaman müsait değilim.” Kağıdı cebime sıkıştırıyorum, gözlerinin hareketlerini takip ettiğinin, burnunun havayı saran arzumu içine çekmek için nasıl genişlediğinin son derece farkındayım.

Geçtiğimiz hafta boyunca, onu tekrar görme, sesini duyma, kokusunu soluma anını hayal ettim. Hayal gücümde, etkilenmedim, duygulanmadım, kontrolüm tamamen bende idi.

Gerçek şu ki, istek ve gurur arasında bıçak sırtı bir denge söz konusu.

"Nöbetteyim," dedim midem kasılarak. "Özel hayatınızı şirket zamanının dışında tutun."

Kapı kolunu sıkıca kavradı, parmak boğumları bembeyaz olmuştu ve ön kolundaki damarlar belirginleşmişti. "Sakinleşmen için sana zaman verdim," dedi, sesi tehlikeli bir tona inerek, "ama benden kaçmaya devam edemezsin."

"Senden kaçmıyorum," diye hırıltılı bir sesle konuştum ve boğazımdaki nabzımı fark ederek cebimdeki kağıdı işaretleyip boğazımı temizledim. "Tamamlamam gereken işlerim var."

Rowan'ın bakışları beni yakıyor ve paylaştığımız her nefesle oda daha da küçülüyor.

"Lena nasıl?" diye soruyor sonunda.

Bu soru beni hazırlıksız yakaladı. "Pekala."

Eski dairemize dönmenin cehenneme dönmek gibi hissettirdiğini, Lena'nın onu oraya geri sürüklediğim için hâlâ bana kızgın olduğunu veya bunun ona Danny ile olanları hatırlatmasından ne kadar endişelendiğimi ona anlatmayacağım.

"Bu sabah okula sorunsuz bir şekilde ulaştı mı?" diye ısrarla soruyor.

"Bu seni neden ilgilendiriyor?" dedim, sorunun altındaki boğukluk üzerimdeki etkisini ele veriyordu. Kapıya doğru bir adım attım. "Kilitleri kontrol etmem gerekiyor."

Bedeni kıpırdanarak yolumu kesiyor ama bana dokunmuyor ve aramızdaki hava tehlikeli bir elektrik akımıyla çatırdıyor.

Çenemi yukarı kaldırdım. "Gitmemi engelleyecek misin?"

İçimde tehlikeli bir heyecan dalgası yükseliyor ve kayganlık iç çamaşırlarımı ıslatıyor, koku ben engelleyemediğim aramızda yükseliyor.

Rowan arada dar bir boşluk bırakmak için kenara çekiliyor ve bana meydan okurcasına bakıyor. Yanından geçerken bedenlerimiz birbirine değiyor ve aramızda bir elektriklenme oluyor. Karşı koyamıyorum, duruyorum, yalnız uyuduğum çok fazla gecenin ardından vücudunun

sıcaklığının tadını çıkarıyorum. Beni yakalamasını, duvara yaslamasını ve kendisine ait olanı geri almasını istiyorum.

"İstediğin kadar koş," diye homurdandı, parmakları aldatıcı bir nezaketle koluma dokunurken, "kabul etsen de etmesen de hâlâ benimsin."

Tamamen yıkılmadan önce odadan fırlayıp çıkıyorum.

Sonraki dört saat tehlikeli bir dansa dönüşüyor.

VIP bölümünde kamerayı ayarlarken, ense tüylerim diken diken oluyor. Rowan kapıda durmuş, hareketlerimi takip ediyor ve tüm vücudum ısınıyor.

Depoya çekildim, ancak birkaç dakika sonra onu orada, Ghost'un görevi olmasına rağmen içki stoklarını incelerken buldum.

Kulüpte birbirimizin etrafında dönüyorduk; ben alarm panelini kontrol ederken, o da yandaki duvardaki kasayı kontrol ediyormuş gibi görünüyordu. Hiç dokunmuyor, hiç konuşmuyorduk, ama aramızdaki hava bir farkındalıkla kıvılcımlanıyordu. Barın arkasında Orien, Ghost'u dürtüyordu; ikisi de açıkça ilgiyle izlerken ben koridora doğru ilerliyordum, Rowan'ın kokusu fiziksel bir dokunuş gibi beni takip ediyordu.

Öğleden sonra saat 12:15'te interkom cızırtılı bir şekilde çalışmaya başladı ve Rowan'ın sesi Blue Note'un her köşesini doldurdu. "Salon öğleden sonrasının geri kalanında kapalıdır. Tüm personel görevden alınmıştır."

Odada bir kafa karışıklığı dalgası yayılıyor ve kimse kıpırdamıyor. Benim ekibe kabul edilmem gibi nadir, kontrollü olaylar dışında, Blue Note asla kapanmıyor.

Böyle değil.

Rowan, hiçbir itiraza izin vermeden, "Derhal yürürlüğe girer," diye ekliyor.

Sandalyeler parke zeminde sürtünüyor. Bardaklar yerine konulurken şıkırdayarak ses çıkarıyor. Herkes, doğrudan emirleri sorgulamanın gereksiz olduğunu bilen insanların verimliliğiyle hareket ediyor, kişisel eşyalarını topluyor ve terminalde çıkış işlemlerini yapıyor.

Arka odadan ceketimi alıp çıkan kalabalığa ben de katılıyorum. Listemdeki her şeyi tamamlayamadım ama vardiyanın sonuna kadar kalsam

da kalmasam da paramı alıyorum. Fazladan saatleri daireleri incelemek için kullanabilirim.

Rowan'ın emri beni olduğum yerde dondururken parmaklarım kapı koluna değiyor. "Sen değil."

Arkamı döndüm, omurgam dikleşti. "Herkes eve gitmelerini söyledin."

"Burada işin henüz bitmedi," diyor, sesi beynimi aşır mantık yürütme yeteneğimi eriten bir tonda.

Son çalışanın arkasından ağır kapı gürültüyle kapanıyor ve Rowan, anahtarı kilide sokmak için girişe doğru ilerliyor; çıkan tıkırtı tüm vücudumu sarsıyor.

Boş barda yalnız başımıza duruyoruz, aramızdaki mesafe arzıyla dolu. Kehribar rengi gözleri beni izliyor, her küçük ifademi, her nefes kesilmesini kaydediyor. Güneş ışığı renkli camlardan süzülerek aramızda dans eden toz zerreciklerini aydınlatıyor. Ayaklarımı cilalı zemine dikiyorum, feromonları duyularımı istila ederken, teslim olmayı talep ederken geri çekilmeyi reddediyorum; teslim olmayacağım bir teslimiyet.

"Neden bana yabancıymış gibi davranıyorsunuz?" Sorusu durgun havada yankılandı.

"Çünkü çalışanlar patronlarına böyle davranırlar." Sözler duygusuz, ifadesiz bir şekilde çıkıyor.

Rowan bir adım ileri, sonra bir adım daha atıyor, bölgesinde kendine güvenen bir avcının akıcı zarafetiyle hareket ediyor. "Şimdi biz bu muyuz?"

"Pozisyonunuzu yeterince açık bir şekilde ifade ettiniz." Çenemi yukarı kaldırdım, gururum onun varlığının manyetik çekimiyle savaşıyordu.

"Koşuyorsun." Bir adım daha yaklaştın. "Tekrar."

"Çok kontrolcüsün." Dizlerim titrese de geri adım atmayı reddederek yerimde duruyorum. "Sakin ol."

Kokusu değişiyor, feromonları yakınlığımıza tepki verdikçe ısınıyor. Nabzım hızlanıyor, tenim odanın sıcaklığıyla alakasız bir şekilde kızarıyor.

"Bana ait olanı koruyorum." Bu sahiplenici ifade beni kızdırmalıydı, ama bunun yerine vücudumda elektrik çarpması gibi bir his uyandırıyor.

"Beni korumak senin sorumluluğunda değildim." Sesim titriyor, bu da sözlerimi zayıflatıyor.

Rowan yanıma yaklaşıyor, vücudundan yayılan ısı benimkine de nüfuz edebiliyor. Konuşurken nefesi yanağıma değiyor, sesi alçak ve tehlikeli.

"Yalancı."

Suçlama aramızdaki havayı yarıp geçiyor. Göz bebekleri erimiş kehribara dönüşüyor, genişleyerek geriye ince bir altın halka kalıyor.

Aynı anda hareket ediyoruz, birbirimize çarpıyoruz. Bir eli çenemi acı verici bir sahiplenmeyle kavıyor, diğer eli beni vücudunun sert düzlemine doğru çekiyor. Ağzı benimkini cezalandırıcı bir güçle ele geçiriyor, dişleri alt dudağımı sıyrıyor, ta ki öpücüğe bakırın keskin tadı karışana kadar. Sırtım barın kenarına çarpıyor, tahta omurgama saplanıyor.

Teslim olmayı reddederek karşılık veriyorum. Tırnaklarım omuzlarından aşağı doğru kayarak pahalı kumaşın üzerinden izler bırakıyor, bu sırada bacaklarımdan aşağı kaygan sıvılar akıyor ve penisim kot pantolonumun ön kısmını geriyor.

Ağzıma hırlıyor, sesi ilkel ve tatmin olmuş, sanki direnişim ikimizin de bildiği şeyi kanıtlıyor. Ondan çok kendimle savaşıyorum.

"Kahretsin," diye inledi dudaklarımdan. "Seni çok özledim, kıymetlim."

Vücudum gerildi, dokunuşundan mahrum kaldığım Alfa'ma duyduğum özlemle. Avucu tişörtümün altına kayd, karnıma damgasını vurdu ve kaslarım gerildi. Parmakları tenime yayıldı, tek bir görünür morluk bırakmadan beni işaretledi.

"Benim," diye hırladı ağzıma, kelime kemiklerimde titreşti. "Benim Omegam."

Vücudum kasılırken dişlerimi sıkıyorum. Onu reddetmek, uzaklaşırken çizdiğim çizgiyi korumak istiyorum. Ama hain ellerim saçlarına kenetleniyor, onu kendime doğru çekiyor, içimdeki son bir meydan okuyan kıvılcım teslim olmayı reddederken acımasız öpücüğe teslim oluyorum.

Rowan beni bara kaldırdı, gücü zahmetsizdi, ağırlığım onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Bardaklar etrafa saçıldı, peçeteler yere düştü. Kalçaları bacaklarımdan arasına girdi, sert penisinin uzunluğu kıyafetlerimizin üzerinden bana sürtünerek vücudumda bir zevk dalgası yarattı.

Başım geriye düştü, boğazım onun ağzına maruz kaldı. Dişleri, nabzımın çılgınca attığı hassas deriye hafifçe değdi, sonra onun yerine taktığım ucuz ense koruyucusuna takıldı ve hain bedenimin özlediği sahiplenme işaretini vaat ederek onu ısırırken hayal kırıklığı dolu bir hırıltı koptu ağzından.

Parmakları sahiplenici bir kesinlikle kemer tokamı kavradı, sertçe çekti ve metal gevşerken şıkırdadı; bu ses, zihnimi saran arzu sisini yarıp geçti, görmezden gelemeyeceğim bir uyarı zili gibiydi.

Aramızda her zaman böyle olur, ateş ve ihtiyaç, düşüncenin duyguya teslimiyeti. Cinsellik bir iletişim aracı, bir özür, bir sıfırlama düğmesi. En az dirençli yol.

Dişleri köprücük kemiğimi buluyor, iz bırakacak kadar sertçe ısırıyor, kendisine ait olan bölgeyi geri alıyor. Acı zevkle karışıyor, boğazımdan yarı protesto, yarı teslimiyet dolu bir ses çıkıyor. Bu çekim gücüne teslim olmamak için gösterdiğim çaba yüzünden bedenim ellerinin altında titriyor.

Ellerinin kendi yolunda ilerlemesine izin vermek çok kolay olurdu. Dokunuşunda, kokusunda, bedenlerimizin birlikte hareket etmesinin tanıdık ritminde kaybolmak. Sözlerin gerekli olmadığı, karmaşıklıkların tatmin duygusunun bulanıklığı altında kaybolduğu o geçici huzuru kabul etmek.

Parmak boğumlarım gerginlikten acıyor, boş salonun serin havasına rağmen şakaklarımda ter damlaları birikmiş halde bar tezgahına sıkıca tutunuyorum. Rowan kot pantolonumun düğmesini açmaya çalışırken nefesi boynuma sıcak ve hızlı bir şekilde çarpıyor.

Ama bu bir çözüm değil. Bu, bir başka kaçınma biçimi; yapmamız gereken konuşmadan, öfkemizin ve acımızın altında yatan gerçekten kaçıyoruz.

Ve kendime artık koşmayacağıma dair söz verdim.

Parmaklarım Rowan'ın bileğini kavradı, kot pantolonumun açılmasını engelledim. Teni avucumu yakıyor, nabızı parmak uçlarımda gümbür gümbür atıyor. Birbirimizden birkaç santim uzakta, hızlı ve sık nefeslerimiz birbirimizi besliyor. Arzuyla kızarmıştım, dokunuşuna hasret kalmıştım, ama ilk defa zihnim arzu sisinin arasından sıyrıldı.

"Böyle devam edemeyiz." Bu sözler boğazımı tahriş ediyor, acı veriyor ama gerekli.

Rowan'ın bedeni hareketsiz kalıyor, ağırlığı ön kollarına biniyor ve beni yerimde hapsediyor. Göz bebekleri şişmiş, irislerinin kehribar rengi ince ateş halkalarına dönüşmüş.

Sözlerimi anlamaya çalışırken çenesinde bir kas seğirdi. "Ne yapıyordun?"

"İşte bu." Göğsüne bastırarak, zorlamadan mesafe yaratıyorum. "Cinselliğin sıfırlama düğmesi olmasına izin veremem. Bedenimin, kafamın onaylamadığı kararlar almasına izin veremem."

Nefesi kesiliyor, burun delikleri genişliyor, ikimizin de inkar ettiği şeyin hatırlatıcısı olarak havada yoğun bir şekilde asılı kalan ortak uyarılmamızı içine çekiyor. Parmakları belimde kasılıyor, beni kendine daha da yaklaştırıp yaklaştırmayacağına veya bırakıp bırakmayacağına karar veremiyor.

"Bu sadece seks değil." Kelimeler göğsünden gürleyerek çıktı.

"Biliyorum." Başparmağım, nabzının gümbür gümbür attığı bileğinin kıvrımını takip ediyor. "İşte bu yüzden konuşmaktan kaçınmak için bunu

kullanamıyoruz.”

Bardan kayarak indim, ayaklarım yere değdi. Ben kıyafetlerimi düzeltirken Rowan hareketsiz kaldı, elleri yanlarında sıkılıp gevşiyordu, şimdi onları nereye koyacağını bilemiyordu. Temasın kesilmesi tenimi üşüttü ama bu soğukluğu berraklık olarak karşıladım.

“Pekala, konuşalım.” Geriye doğru bir adım attı, yanaklarındaki arzu kızarıklığı hâlâ duruyordu ama kendini toparlayınca kehribar rengi gözleri berraklaştı. “Söylemek istediğini söyle.”

Kemer tokamı tekrar takarken, sessiz odada yankılanan ses oldukça yüksek çıktı; bu sırada yere düşen peçeteler ayakkabılarımdan altına kaydılar.

"Benim için neyin en iyi olduğuna sen karar veremezsin," diyorum, benden aldığı her şeyi ona aktarmaya çalışarak. "Ne kişisel olarak, ne de profesyonel olarak. Bana danışmadan."

Rowan, sanki kendini tutmaya çalışıyormuş gibi yavaşça nefes verdi. "Bir işi iptal ettim. Sadece bir. Çünkü sen Heat maçından çıkıyordun ve ayakta durmakta zorlanıyordun."

“Mesele bu değil, o yüzden anlamıyormuş gibi yapmayı bırak.” Sırtımı barın kenarına yasladım, baskı bana sakın kalmam gerektiğini hatırlattı. “Özel ilişkimize dayanarak çalışmalarım hakkında bir karar verdin.”

Çenesi kasıldı. "Sınırlarını zorladığını görünce bir karar aldım."

"Ama bana sormadın," diyorum, yaptığı şeyin gerçekliğini ortaya koyarak. "Bana danışmadın. Bana profesyonel bir ortak gibi davranmadın. Bana, yönetmen gereken kırılğan biri gibi davrandın."

"Bu adil değil."

"Doğru söylüyorsun." Bir adım daha yaklaşıyorum, onu üzerime eğilmek yerine eşit şartlarda buluşmaya zorluyorum. "Yatağında olanlar, kariyerim üzerinde sana yetki vermez. Bedenim benim. Eserlerim benim. Birlikte yattığımız için bu sınırlar bulanıklaşmaz."

Rowan'ın omuzları gerildi, gerginlik tüm vücuduna yayıldı. "Acı çekiyordun."

"Hayır, hayatımda bir kez olsun şımartılmama izin verecek kadar sana güveniyordum ve sen bu savunmasız anımı işimi yapamayacağımın kanıtı olarak gördün." Kelimeleri zorla ağzımdan çıkarırken midem kasılıyor. "Eğer bunu bana karşı kullanıyorsan, birlikteyken nasıl rahatlayabilirim ki?"

Sessizlik uzar gider.

"Eğer bu sınırları koruyamıyorsanız," diyorum, gerçeği açıkça ortaya koyarak ve yumuşatmayı reddederek, "işlerimiz yolunda gitmez. Ne ortak olarak, ne de herhangi bir şekilde."

Elleri yumruk oldu. "Seni koruyordum."

"Neyden? Risk almaktan mı? Kendi yargımdan mı?" Öğleden sonra ışığı kararmış pencerelerden içeri sızıyor, uzun gölgeler zeminde sürünürken toz zerrecikleri güneş ışığıyla aydınlanmış havada asılı kalıyor. "Sen hayatıma girmeden çok önce kendi başıma hayatta kaldım. Senin korumana ihtiyacım yok. Senin saygına ihtiyacım var."

"Size saygı duyuyorum." Rowan ellerini neredeyse yalvarırcasına açtı. "Konu bu değildi."

"Öyleyse mesele neydi?" Bardan kendimi iterek ayağa kalktım. "Bana danışmadan, bana haber vermeden işi neden iptal ettiğinizi söyleyin. Ben kendim öğrenene kadar neden iptal ettiniz?"

Konuşmadan önce dilini alt dudağının üzerinden geçiriyor, her kelimeyi özenle seçiyor. "Bu sadece bizimle ilgili değil. Sürekli bunu kişisel bir sınırı aşmam olarak gösteriyorsunuz. Size profesyonel bir karar verdiğimi söylüyorum."

Çenem yukarı kalkıyor. "Kişisel bilgilere dayalı profesyonel bir görüşme."

"Performansa dayalı profesyonel bir karar." Savunmacı bir tavır yok, sadece kesinlik var. "Tam kapasiteyle çalışmıyordunuz. Aynı sebeple ekibimdeki herhangi birini de görevden alırdım."

Donakaldım. "Yani artık ben de sıradan bir çalışan mıyım?"

"İkisini birden isteyemezsin, Ash." Rowan hayal kırıklığıyla başını salladı. "Ya iş odaklı kararlar alırım ya da çizgiyi bulanıklaştırırım."

Ağzım açılıyor ama bana söz alma fırsatı vermiyor. "İki versiyon da aynı şekilde bitiyor. Ekibimden ben sorumluyum ve bu sorumluluk, yatağımı seninle paylaştığım için ortadan kaybolmuyor."

"Bu sorumluluk benim özerkliğimi ortadan kaldırmıyor."

"Ben silmedim." Sakin kalmak için derin bir nefes alıyor. "İstediğin işten ayrılmakta özgürsün. Ama benim emrim altında çalışırken, birinin en iyi durumda olmadığına dair son kararı ben veririm."

Sessizlik uzar, ağır ve yüklüdür.

"Bir ortağa ihtiyacım var," diyorum, şimdi daha sakın ama kararlı bir şekilde. "Ama benim ne zaman yetenekli olduğuma karar verecek birine değil."

“Ve şunu anlamayı istiyorum ki, ortağın olmak, mürettebatın sorumluluğunu bırakmak anlamına gelmiyor.” Rowan asla tereddüt etmiyor. “Orien tehlikeli bir durumda ortaya çıksa, onu görevden alırım. Ghost hasta halde çalışmaya kalkışsa, onu eve gönderirim. Bu sadece seninle ilgili değil.”

"Öyle hissettim."

“Niyet ve etki her zaman aynı şey değildir, kıymetli olanım.” Bu itiraf sert, neredeyse isteksizce. “İşi iptal etmemin, sizin savunmasızlığınızdan faydalanıyormuşum gibi görünmesine neden olduğu için üzgünüm. Ama iptal ettiğim için pişman değilim. Bir daha olsa yine yapardım.”

Kararlılığı havada asılı kalmış durumda.

"Ve bu kararı tartışmaya girmem," diye ekliyor yumuşak bir sesle. "Çünkü operasyonel risk söz konusu olduğunda, bu karar bana ait."

Karnımda kıvranan bir acı hissediyorum. "Ya bu durum benim için sorun olursa?"

Rowan'ın sert ifadesinin altında bir yumuşaklık beliriyor. "O halde benim emrim altındaki işleri kabul etmeyeceksin."

Göğsümün etrafında bir bant sıkılaşıyor.

“Başka yerlerden sözleşme alabilirsiniz. Kendi işlerinizi kendiniz yönetebilirsiniz. Sizi durdurmayacağım.” Omuzları gerildi. “Ama benim kontrolüm altındaki bir işe adım attığınızda, sonuçtan herkesin sorumluluğunu üstlendiğimi kabul etmiş olursunuz.”

Sözlerin kesinliği, öfkenin asla veremeyeceği kadar derinden yaralıyor.

Bu, Rowan'ın hayatına ne kadar derinden dahil olmak istediğime karar vermem gereken an. Hâlâ onunla birlikte olabilirim, hâlâ onun yatağında olabilirim, istediğim yerlerde sözleşmeler imzalayabilir ve kimseye hesap vermek zorunda kalmayabilirim. Bana bu seçeneği sunuyor. Ama bu, kendimi onun hayatının bir parçasından mahrum bırakmak anlamına gelir. Onun bazı parçaları her zaman ulaşamayacağım yerde kalacak ve onunla birlikte olup, onun tamamına sahip olmadan yaşayamam.

Rowan derin bir iç çekip barın arkasına geçti, sanki fiziksel bir bariyere ihtiyacı varmış gibi. "İşin iptal edildiğini size söylemeden önce dosyaları silmenin kötü bir karar olduğunu kabul ediyorum. Bunu kendi başınıza öğrenmenize izin vermek yerine önce sizinle konuşmalıydım."

Özür değil, bir taviz; ama kuralları koyduktan sonra beklediğimden daha fazlası.

“Orien, işin hala devam edeceğini söyledi, ancak ekipleri ayırıyorsunuz, bu da daha riskli demek.” Doğrudum, omurgam yerine oturdu, belirsizlik yatıştı. “Hala orijinal planla devam edebiliriz. Vardiya rotasyonu, nöbet değişimi sırasında işe başlamamız anlamına gelecek. Devir teslimin yarattığı karışıklığı kendi avantajımıza kullanacağız.”

Rowan beni inceliyor, bakışları yüzümden titrek ellerime ve tekrar yukarıya doğru gidip geliyor. “Yeni bir giriş yolu bulmuşsun bile.”

“Elbette ki yaptım.” Zorluğum apaçık ortada. “Beni bunun için işe aldınız zaten.”

Dudaklarının kenarı seğirdi ve bardağına daha fazla viski doldurmak için döndü. “Senin de katılımınla işler daha sorunsuz ilerler.”

Umut yeşeriyor. “Peki?”

Bir süre beni süzdü. “Orijinal planı, sizin yaptığınız değişikliklerle birlikte yeniden yürürlüğe koyacağım.”

Zafer duygusu içimden geçiyor, ama Rowan’ı yeterince iyi anlıyorum ve dile getirilmeyen koşulu duyabiliyorum. “Ama?”

“Ama yeni sınırlar belirliyoruz.” Dirseklerini bara dayayıp öne eğiliyor. “Gelecekte durumunuzu sorgularsam, bu sizi kontrol etmeye çalıştığım anlamına gelmez. Bu, dikkate alınmayı hak eden meşru endişelerim olduğu anlamına gelir.”

İlk içgüdüm, herhangi bir koşulu reddetmek, hiçbir şart koşmadan tam olarak işe iade edilmeyi talep etmektir. Ancak geçen haftaki ayrılık hem beni hem de Lena’yı yıprattı ve kurmaya başladığımız kırılgan barışı da bozdu. Boş bir yatakta gurur, soğuk bir tesellidir.

“Ya değerlendirmenize katılmıyorsam?” Sözlerimi ihtiyatla yumuşatıyorum.

“O zaman bunu tartışırız, ama sonuçta karar benim.” Rowan doğrulup bara doğru geri geliyor, ancak kişisel alanıma girmeden duruyor. “Ve çekip gitmiyorsun. Her anlaşmazlığa düştüğümüzde ortadan kaybolmakla tehdit etmiyorsun. Bu bir ortaklık değil.”

“Ortaklık” kelimesi iş dünyasının ötesinde bir anlam taşır.

“Hayatımla ilgili tek taraflı bir karar verirseniz, sizi terk etmeyeceğime söz veremem.” Ellerim yanlarımda yumruk haline geliyor. “Bu benim sınırim.”

Rowan gözlerime bakıyor ve uzun bir süre sonra başını eğiyor. “Haklısın.”

Resmi bir jestle elini uzattı. "Harmon görevi yeniden başlatıldı. Birlikte planlayacağız, birlikte uygulayacağız. Saha çalışması için uygun olup olmadığınızı konusunda ekip kararı vereceğiz."

Elini inceliyorum; tanıdık nasırları ve izleri, beni yalnızca özenle tutan kemikleri ezebilecek gücü. Bu, iki taraf için de bir teslimiyet değil. Bu bir müzakere.

Elim onun eline değdi, parmaklarımız anlaşma gereği kenetlendi. "Anlaştık."

Harmon'ın görevi en azından şimdilik halledildiğine göre, ele alınması gereken bir diğer dile getirilmemiş mesele de var.

Parlatılmış ahşap barın üzerinde parmağımı gezdirerek görünmez desenler çiziyorum ve iş anlaşmazlıklarından daha çok canımı acıtan konuyu açmaya cesaret toplamaya çalışıyorum.

"Tartışmamız gereken başka bir şey daha var," diyorum, tüm çabalarım rağmen kırılmalı sesime sinmiş durumda. "Lena."

Rowan bardağını kaldırıyor ama içmiyor, bardağın kenarından bana bakıyor. "Peki ya o?"

"Onu tanımadığım insanların yanına gönderdin." Günlerdir içimde tuttuğum kelimeler boğazımda düğümleniyor. "Tanımadığım insanlar onun bakımını üstlenme rolünü üstleniyorlar."

"Bu seni rahatsız etti." Bu bir soru değil.

"Elbette ki beni rahatsız etti." Parmaklarım avucumun içine kıvrıldı. "Milo. Leo. Spa günleri. Tasarımcı kıyafetler. Özel ense koruyucuları. Hiç tanımadığım bu insanlar, ona asla karşılayamayacağım şeyler veriyorlar."

Rowan bardağını yere bıraktı, tüm dikkati bendeydi. "Kendini yerime başkasının geçtiğini hissetmene neden oldu."

Bu basit gerçek nefesimi kesiyor. "Evet."

"Bunu düşünmeliydim." Sakallı çenesini eliyle ovuşturdu. "Ama Saint, Lena'yı yabancılara bırakmadı Ash. Rockford'larla birlikte yaşıyor. Belki onları duymuşsundur?"

"Milyarderler mi?" diye şaşkınlıkla sordum.

"Tam olarak o kişiler. Skyhaven'da bir aile malikaneleri var, Lena'yı oraya götürdü. Orası bir kale gibi. Dokuz Rockford var ve hepsinin eşleri var. Orada yaşayan Omegaların Lena'yı kendi saflarına katmayı kendilerine görev edindikleri anlaşılıyor."

"Onların Saint'in ailesi olup olmaması umurumda değil," dedim sert bir şekilde. "Onları hiç tanımadım. Ve birdenbire kız kardeşimi alışverişe

götürüyorlar, ona bir şeyler alıyorlar ve—”

“Anlıyorum.” Rowan elini kaldırarak içimdeki giderek artan paniği yatıştırdı. “Lena’yı dışarıdan birine emanet etmiyordum, Ash. Onun güvenli çevresini genişletiyordum.”

Sözlerin seçiminden dolayı şaşırmış bir şekilde ona baktım.

Rowan, kişisel konuları tartışırken nadiren duyduğum bir kesinlikle, “Saint sadece mürettebattan biri değil, ailemden biri,” diyor. “Kimsenin ona zarar vermesine izin vermeden önce öldü. Rockford Malikanesi yüz mil yarıçapındaki en güvenli yer. Ben senin yerini almıyordum. Koruma katmanlarını artırıyordum.”

Sözlerini içime sindirdikçe midem kasılıyor, altında yatan manipülasyonu arıyorum ama bulamıyorum.

“Eğer bu sizi daha rahat hissettirecekse, satın aldıkları her şeyin parasını bana geri ödeyebilirsiniz.” Bardan uzaklaşarak, konuşmaya devam ederken bana fiziksel alan bıraktı. “Ama şunu anlayın ki, bunu acıma veya hayırseverlikten yapmadılar. Saint'e göre Milo, Rockford parasını harcamaktan büyük zevk alıyor. Ve Leo da yeni baba oldu ve rahatlamak için bir bahaneye ihtiyacı vardı.”

Kaşlarımı çatıyorum. “Ya bir dahaki sefere?”

“Bir dahaki sefere, önce tüm durumu sana bildireceğim, böylece ne yapmak istediğine sen karar verebilirsin.” Rowan’ın kehribar rengi bakışları sabit kalıyor. “Ama Ash, Lena’nın sadece hayatta kalmaktan daha fazlasına hakkı olduğunu da göz önünde bulundurmalısın. Onu kaybetmeden dizginleri gevşetebilirsin.”

Gerçeğin savunma mekanizmalarımı aşıp içeri sızmasıyla omuzlarım düşüyor. Uzun zamandır tek odak noktam Lena’yı hayatta ve güvende tutmaktı. Onun temel güvenlikten daha fazlasına ihtiyaç duyabileceği ve bunu hak edebileceği fikri hem apaçık hem de imkansız derecede uzak.

“Benden onu sana emanet etmemi istiyorsun.”

“Zaten içgüdüsel olarak bana onunla ilgili güven duyuyorsun,” diye karşılık veriyor. “Bu yüzden Heat'e girdiğinde onun güvende olduğundan emin olmamı istedin. Benim istediğim, acil bir durum olmasa bile yükü paylaşacak kadar kendine güvenmen.”

Rowan’ın parmakları barda yavaş bir ritimle tıkırdıyor. “Lena’nın güzel şeylere sahip olmasına, rahatlığı deneyimlemesine ve bağlantılar kurmasına izin vermek, onu bu noktaya getirmek için yaptığınız fedakarlıkları ortadan kaldırmaz.”

Uzanıp viskiyi elinden alıyorum ve canlandırıcı bir yudum alarak karnımı ısıtıyorum. "Benden ne istiyorsun, Rowan?"

Göğsü yavaşça nefes alıp verirken kabardı. "Çilingiri ve Omega'yı istiyorum. Varlığı ve ortağı. Bağımsız olmanı ve sahiplenilmeni istiyorum. Bana meydan okumanı ve bana güvenmeni istiyorum."

Yaklaşıyor, tanıdık sıcaklığıyla beni sarıyor kokusu. "Sahip olmak istemiyorum, Ash. Senin beni seçmeni istiyorum, tıpkı benim seni seçtiğim gibi."

"Seçim görünür olmalı." Yaklaşırken yerimde duruyorum. "Benimle aynı fikirde olmadığınızda bana danışmalısınız. Özellikle o zaman. Kararlar alındıktan sonra değil."

Dili alt dudağını yaladı. "Peki karşılığında ne sunuyorsunuz?"

"Kalıyorum." İçimden bir titreme geçti. "İşler karmaşılaştığında kaçmam. Seni dışlamak yerine korktuğumda sana söylerim."

Elini uzatıp çenemi kavradı, yüzümü yukarı kaldırdı. "Ve sen eve geri döneceksin, değil mi? Sen ve Lena?"

"Evet." Kelimeler boğazımda düğümlendi ama zorla ağzımdan çıkardım. "Eğer gelmek isterse."

Göz bebekleri büyüyor ama tepkisini belli etmiyor. "Ne zaman?"

"Bu gece. İşten sonra." Karar, söylerken netleşiyor. "Sabah onunla konuşabiliriz."

Rowan'ın vücudundan gerginlik sızıyor.

"Sen gidip hazırlan. Ben dosyaları tekrar aktif hale getireceğim." Geri çekildi, parmakları çenemi okşadıktan sonra geri çekildi. "Saat dörtte güvenlik toplantısı var. Tüm ekip bilgilendirilecek."

Başımı salladım, boğazımdaki ucuz ense koruyucusuna dokundum ve Rowan hareketimi takip etti, nefesi kesildi, sonra dikkatini başka yöne çevirdi.

"Toplantıdan önce bana ihtiyacınız olursa güvenlik odasında olacağım." Arkamdan Blue Note'un arka tarafına açılan kapıya doğru döndüm, uzaklaşırken bakışları arkamdaydı.

Arkamda, Rowan viskisini tek yudumda içerken buzlar şıkırdadı.

Güvenlik rotasyonu, rozetlerin taranması, kontrollü aralıklarla patlayan telsiz konuşmaları ve kapıların açılıp kapanmasının yarattığı güzel bir kaos ortamı oluşturuyor.

Haftalarca incelediğim düzeni takip ederek, içimden sayıyorum. Üç gardiyan batı kapısından çıkarken, iki gardiyan daha doğu kapısından giriyor ve yedi saniyelik bir zaman aralığı oluşuyor.

Mükemmellik.

“Altı, beş, dört...” Sayılar dudaklarımdan sessiz bir ritimle dökülürken, parmaklarım aletlerimi içeren kutuya vuruyordu.

Saint ve Orien, binanın bakımını üstlenen şirketin üniformalarına uygun kıyafetler giyerek, üzerinde herhangi bir işaret bulunmayan minibüsümüzün iki yanında duruyorlar. Rowan arkamda, nefesi boynumda sıcak bir şekilde, vücudu benimkini sıkıştırmadan sağlam bir varlık olarak duruyor.

“Üç, iki, bir... İlk dalga temiz.” Aracın renkli camından monitörleri takip ediyorum. Zamanlama tahmin ettiğim gibi gerçekleşiyor. “Giriş için hazır.”

Rowan kulağındaki iletişim cihazına dokunuyor. "Pozisyonlar."

Ekip art arda hızlı bir şekilde teyit ediyor.

“Sıra bende.” Alet çantamı kaptım ve askısını omzuma astım. “Rota değişiklikleri konusunda sorun yok mu?”

Rowan siyah şapkasını daha da aşağı çekti. "İkinci sol koridor, kuzey merdiven boşluğu, bakım bölümünden sunucuya erişim. Toplam yedi dakika otuz saniye. Ezberledim."

Kamyonetten inerken dondurucu kış havası ciğerlerimi yakıyor. Taze karın ve araç egzozunun metalik kokusu boğazımın arkasında adrenalini karıştırıyor. Tuzlanmış kaldırımında botlarımın çıtırtısı duyuluyor, bu iş için özel olarak seçilmiş kauçuk tabanlar.

Önümde, sessiz bir uyarı olarak kırmızı ışık yanıp sönen bir kart okuyucusu bulunan, sıradan metal bir kapı olan servis girişi beliriyor. Ama bu uzun sürmeyecek. Gündüz vardiyasından üç güvenlik görevlisi ayrılırken, gece vardiyasından dört güvenlik görevlisinin gelmesiyle eş zamanlı olarak yaklaşmaya çalışıyorum.

Kalbim düzenli bir ritimle atıyor. Rowan'ın bana ödediği ücret de bu sakın odaklanma için. Kavga ettikten sonra bile, ben gittikten sonra bile, geri döndükten sonra bile, bunu koruyacağıma güveniyor.

"Doğu girişi, kimlik kartı kontrolü." Rowan'ın sesi kulaklığımdan geliyor. "Otuz saniye."

Devasa bir klima ünitesinin gölgesine saklandım, titreşimi vücudumda uğultu gibi hissediliyordu. Yükleme alanında rozetlerin taranmasının elektronik sesi yankılandı, ardından güvenlik kapısının açılmasının daha ağır sesi geldi.

"Şimdi."

Saklandığım yerden sıyrılıp, dikkati hâlâ telefonunda olan bir güvenlik görevlisinin arkasına saklandım. Parmaklarımla cebimden sinyal klonlama cihazını çıkardım ve rozetinin görüş alanına girdiğim anda etkinleştirdim. Cihaz, sinyali yakaladığını onaylamak için bir kez titreşti.

Kart okuyucu klonlanmış sinyali kabul eder ve servis kapısı açılırken yeşil ışık yanıp söner. Alarm yok. Tereddüt yok. Sadece erişim, temiz ve basit.

İçeride, floresan lambalar yukarıda vızıldıyor ve kurumsal bej duvarlarda dans eden sert gölgeler oluşturuyor. Koridor önümde uzanıyor, kameralar hesaplanmış aralıklarla yerleştirilmiş. Kör noktalarını, dönüş sürelerini ve görüntü gecikmelerini ezberledim.

Rowan arkamdan giriyor, adımları linolyum zeminde sessiz. Şapkalarımızın altından balaklavalarımızı çıkarırken konuşmuyoruz. Konuşmamıza gerek yok, hareketlerimiz kelimeler veya işaretler olmadan senkronize oluyor.

İlk kontrol noktası. Çift güvenlik kamerası ve hareket sensörleri bulunan dar bir koridor. Kameranin tarama süresini içimden sayıyorum. Bir, iki, üç, bas. Bakım tuş takımı, haftalar önce binanın personel dosyalarından

çıkardığım kodu kabul ediyor ve gösterge ışığı kırmızıdan bakım modunun sarı rengine dönüyor.

"Aferin," diye mırıldandı Rowan, bu onaylaması beni olması gerekenden daha çok ısıttı.

"İkinci kontrol noktasına üç dakika kaldı."

Binanın alt katlarında su gibi akıp gidiyoruz, daha kaba izinsiz girişleri yakalamak için tasarlanmış güvenlik önlemlerinin yanından süzülerek geçiyoruz. Bodrum koridoru, gece vardiyası için terk edilmiş temizlik arabalarının bulunduğu bir servis kavşağına açılıyor. Mükemmel bir kamuflej.

Koridorun sonunda, kart okuyucu ve biyometrik tarayıcıyla korunan güçlendirilmiş cam kabin içinde ikinci güvenlik noktası yer alıyor. Yukarıda dönen bir kamera ve yanıp sönen kırmızı bir ışık bulunuyor.

"Kamera sürekli aynı döngüde," diye fısıldıyorum Rowan'a, dönüş desenindeki hafif takılmayı fark ederek. "Sıfırlanmadan önce beş saniyelik bir gecikme var."

Rowan çenesini tarayıcıya doğru eğdi. "Bunun geçmesi ne kadar sürer?"

Çantamdan küçük bir elektronik cihaz çıkarıyorum. "Parmak izi okuyucu, eski tip kapasitif teknoloji kullanıyor. En fazla iki dakika sürer."

Saint, adamlarını koridor boyunca aralıklarla, her biri dışarıya dönük ve elleri silahlarının yakınında olacak şekilde yerleştiriyor. Rowan yanımda duruyor, iri cüssesi biyometrik cihazımı tarayıcıya takarken kameranın görüşünü engelliyor.

Cihaz vızıldayarak, yeşil ışık yanıp sönene ve güçlendirilmiş kapı tık diye açılana kadar kayıtlı parmak izi verilerini sırayla tarar.

Rowan saatine baktı. "Çok hızlı oldu."

Duygularımı gizlemeye çalışsam da göğsüm gururla doluyor. "Sana modası geçmiş olduğunu söylemiştim."

İlerleyen koridor, hem anahtar kartı hem de erişim kodu gerektiren ikinci bir güvenlik kapısına açılıyor. Okuyucunun önünde eğilip, çantamdan ince bir metal alet ve mikrofiber bir bez çıkarıyorum.

"Son kaydırma işlemi on altı dakika önceydi." Tuş takımındaki hafif kalıntıya bakıyorum. "Üç, beş, sekiz ve dokuz numaralı tuşlarda parmak izleri var."

Rowan'ın sıcaklığı arkamı kollarken içime işliyor, dikkati benden arkamızdaki koridora kayıyor. Mikro yönetim yok. Sürekli başımda

beklemiyor. Sadece yeteneklerime ve kilide odaklanırken gözden kaçırabileceğim tehditlere karşı tetikte olmama güveniyor.

Kod yerine oturuyor ve kapı tık diye açılıyor. Arkasında asıl hedefimiz olan sunucu odası bekliyor. Soğuk hava içeriye doluyor, elektronik eşyaların ve klima sıvısının temiz kokusunu da beraberinde getiriyor.

Sunucu rafları tavana doğru uzanıyor, yanıp sönen ışıklar yeşil ve kırmızı renklerden oluşan bir takımyıldızı yaratıyor. Soğutma fanlarının uğultusu, hareketlerimizi gizlemek için mükemmel bir beyaz gürültüyle mekanı dolduruyor. Bu oda, finans bölgesinin yarısının yedek verilerini barındırıyor; bunlar arasında, aradığımız suçlayıcı kayıtlar da bulunuyor.

"Kontrol, statü?" diye mırıldandı Rowan telsizine.

"Altı dakika boyunca sorun yok," diye yanıt geliyor. "Bekçi rotasyonu planlandığı gibi devam edecek."

Giriş ekranını atlamak için parmaklarım klavyede dans ederken, merkezi konsola yaklaşıyorum. Güvenlik sistemi gelişmiş ama tahmin edilebilir. Kurumsal ağlar her zaman kolaylık uğruna belirli güvenlik açıklarından feragat eder.

"Son hamle için hazırız." Parmaklarım klavyenin üzerinde gezinirken Rowan'a döndüm. "İçeri girdiğimde, sistem otomatik olarak güvenlik birimini uyarmadan önce doksan saniyemiz var."

Giriş ekranını atlayıp konsolun altına monte edilmiş erişim kontrol paneline bağlanıyorum. Çoğu kurumsal sistem, güvenliğin önüne kolaylığı koyar. Bakım portları her zaman zayıf halkadır.

Ekranın alt köşesinden bir metin satırı kayarak geçiyor.

Uzaktan erişim doğrulaması beklemede.

Donakaldım.

"Bu yeni mi?" diye soruyor Rowan.

"Evet." Ağ arayüzünden donanım geçersiz kılma portuna geçiyorum. "Harici panel erişimini işaretliyorlar."

Mesajın kaynağını tespit edemedim.

Bunu beğenmedim.

Rowan, "Bunu aşmanın bir yolunu bulabilir misiniz?" diye soruyor.

"Buna gerek yok." Bulut arayüzü yerine fiziksel kontrol panosu üzerinden yönlendirme yapıyorum. "Sistemi kendi donanımına güvenecek şekilde tasarladılar."

Kapıya doğru biraz daha yaklaştı. "Zaman daralıyor."

"Anladım," diyorum ve devam ediyorum.

Ekran yeşil renkte yanıp sönüyor ve son kapının ardındaki yedek odaya, güçlendirilmiş camla korunan iklim kontrollü bir kasaya erişim izni veriyor. İşte yeteneklerimin en çok önem kazandığı yer burası; tüm planlama ve zamanlama tek bir mekanizmaya indirgeniyor.

Yedek bir tuş takımıyla eşleştirilmiş biyometrik okuyucuya yaklaşıyorum. Bu, iki katmanın güvenlik anlamına geldiğini varsayan kurumsal bir yedekleme sistemi.

Cihazım, tarayıcı gövdesinin altındaki bakım portuna takılıyor. Çoğu biyometrik sistemde teknisyenler için yerleşik bir teşhis modu bulunur ve başka birinin bunu nasıl tetikleyeceğini anlamasını asla beklemezler.

Servis erişimine izin veriyorum, personel dosyalarından çekilen kayıtlı bir çıktıyı enjekte ediyorum ve onay sinyalin bekliyorum.

Işık değişiyor.

Yeşil.

"İçeri girdik," diye mırıldandım.

Rowan, benim arkamda pozisyonunu korurken, telsiz aracılığıyla takım arkadaşlarına savunma pozisyonlarını iletiyor.

Kasa kendi kalp atışıyla titreşiyor, fanlar vızıldıyor, sabit diskler tıkırdıyor, sıcaklık regülatörleri uğulduyor. Rowan arkama geçiyor, dikkati kapıdan bana ve tekrar kapıya kayıyor.

"Sunucu kümesi on dört." Yerdeki numaralı sırayı takip ederek yanıp sönen ışıkların bulunduğu rafları tarıyorum. "Üçüncü sütun, ikinci raf olmalı."

Parmaklarım, her biri doğru alıcı için milyonlarca dolar değerinde terabaytlarca bilgi içeren soğuk metal kasalara dokunuyor. Ya da yanlış alıcı için. Hedef, dokunuşumun altında sıcak, devrelerinden elektrik akıyor.

"Buldu."

Rowan iki adımda odayı geçti, ben veri çekirdeğinin gövdesinin hatlarını çizirken tüm dikkati ellerimdeydi. "Ne kadar sürdü?"

"Çıkarma işlemi kırk beş saniye sürüyor." Çantamın fermuarını açıp, temiz bir şekilde çıkarma için gereken özel aletleri çıkarıyorum. "Sahte çekirdeği takmak için otuz saniye daha gerekiyor ki, hemen fark etmesinler."

Ana kilitleri açtığımda sunucu parmaklarımın altında hafifçe uğulduyor. Kasa kayarak açılıyor ve içeride yer alan sabit disk kümesi ortaya çıkıyor. Çıkarma aracını takıyorum, mavi ışığı bağlantının doğru olduğunu gösteriyor.

Rowan yanıma diz çöker, omzuma o kadar yakındır ki. Bu temas tenimde bir elektrik akımı yaratır, ancak birkaç gün önce yatak odasında veya Blue Note'ta olduğu gibi, bu ısı dikkat dağıtıcı değil, odaklanmaya dönüşür. Eli uzanır, serbest kalır kalmaz sürücüyü almaya hazırdır.

“Yirmi saniye.” Çıkarma anahtarını çeviriyorum ve serbest bırakma mekanizmasının devreye girmesini bekliyorum. “Konteyner hazır.”

Hedefimize özel olarak kesilmiş, köpükle kaplı bir çantayı açıyor. Hareketleri benimkine benziyor, konuşmaya gerek duymadan her ihtiyacımı önceden tahmin ediyor.

Mükemmel bir uyum içinde hareket ediyoruz; elleri ihtiyacım olmadan hazır, hareketlerim onun hareketlerine tek kelime etmeden, ikimizin de öğrenmediği ama bir şekilde ikimizin de bildiği bir ritimle akıyor; sanki haftalar değil de yıllardır birlikte çalışıyormuşuz gibi.

Veri çekirdeği tatmin edici bir tık sesiyle yerinden çıkıyor ve ben onu kaldırıyorum, milyonlarca dolarlık bilginin ağırlığı avucumda. Rowan onu alırken parmakları benimkine değişiyor ve Vartanian ailesinin milyonlarca dolar değerindeki ve iki kez çalınmış olan kara para aklama kayıtlarını içeren diski koruyucu kılıfına yerleştiriyor.

Sahte diski takıyorum, ışıkları orijinalinin mükemmel bir taklidiyle yanıp sönüyor. Danny'yi öldürdükten sonra verileri çalan kişi, kendi suçlarının çalınmış delilleri hakkında polise şikayette bulunamaz, bu yüzden değiştirilen disk, eğer bulunursa bile, aylarca fark edilmeyebilir.

"Tahliye için hazırız." Çantamı fermuarla kapatıyorum, zihnim çoktan çıkış rotamızı planlamaya başlamış bile.

Rowan çantayı ceketinin içine saklıyor ve kalkmama yardım etmek için elini uzatıyor. Sıcak avucu avuç içime değişiyor, güçlü parmakları bileğimi kavırıyor. Bir an için birbirimize çok yakın duruyoruz, kehribar rengi gözleri sunucu ışıklarının mavi parıltısını yansıtıyor.

"Harika iş." Bu sözler nefesinden dökülerek sadece bana ulaştı.

O an uzar, kırılğan ama kırılmaz. Sonra başını çevirir, burun delikleri genişler ve duruşundaki yeni gerilim alarm zillerimi çaldırır.

Rowan'ın eli, ayak seslerini duymadan önce çoktan silahının üzerindeydi. Tepki veremedi, beni sunucuların bulunduğu bir bölüme doğru itti ve kapı hidrolik bir tıslama sesiyle açılırken beni doğrudan görüş alanımın dışına çıkardı.

Elinde silahı zaten çekili halde, deneyimli bir duruşla kapıdan içeri giren bir güvenlik görevlisi beliriyor. Taktik yeleğinde, sıradan personelin

standart üniforması değil, seçkin bir özel güvenlik şirketinin logosu bulunuyor.

Silahını Rowan'a doğrulttuğu anda, zaman kristal berraklığında parçalara ayrılıyor.

Her saniye, ayrıntıların ıslıl ıslıl parladığı minyatür bir sonsuzluğa dönüşüyor. Muhafızın parmağı tetiğe sıkıca bastırılırken, Rowan duruşunu genişletiyor ve çatışmaya hazırlanıyor. İkisi de ıskalayamayacak kadar yakınlar, ancak Rowan'ın onu koruyacak vücut zırhı yok.

Bir an için onu görüyorum. Rowan yerde yatıyor. Kanın üzerinden yansıyan mavi ışık ve tüm varlığım isyan ediyor.

O değil. Benim Alfa'm değil.

Bedenim bilinçli bir komut olmadan hareket ediyor. Bir karar değil, bir kaçınılmazlık.

Bir adım. Dön. Mesafeyi kapat.

Bıçak kolumdan avucuma kayıyor, tanıdık ağırlığı elime yerleşiyor, kas hafızası onu havada kavisli bir şekilde hareket ettiriyor.

Muhafız beni çok geç fark etti, silahının namlusu bana doğru kaydı ama yeterince hızlı davranamadı.

Bıçağım bilek kemikleri arasındaki yumuşak noktayı buluyor ve çelik altında sinirler ve tendonlar koparken silah yere düşüyor. Çığlığı çıkamadan diğer elimle ağzını kapatıyorum, parmaklarım çenesinin altındaki baskı noktalarına saplanıyor.

Vücudu önce kaskatı kesiliyor, sonra gevşiyor. Ölmüyor, ama bilincini kaybediyor.

Muhafız yere sert bir şekilde düştü, bu düşüş sessizlikte yankılandı. Bileğinin altında kan birikti, mavi sunucu ışığında simsiyah görünüyordu.

Rowan'a döndüm ve gördüğüm şey beni hazırlıksız yakaladı. Dikkatini dağıtan şey, ayaklarımızın dibinde baygın yatan güvenlik görevlisi ya da yere yayılan kan değildi. Dikkatini bana dikmişti; yüzündeki ham, neredeyse şaşkın bakış, kontrolünü kırıyordu.

Eli boynumun arkasına kenetleniyor ve beni kendine çekiyor, maskelerimiz ortada sıkışırken dudakları kumaşın üzerinden sertçe dudaklarımı öpüyor. Sentetik kumaş katmanlarının arasından böyle bir yakınlık hissetmememiz gerekirdi ama hissediyoruz, vahşi ve sahiplenici bir şekilde. Kanlı bıçak hâlâ üzerimizde, gardiyan ayaklarımızın dibinde uzanmış halde duruyor ve o hâlâ hayatta kalmak için nefesime ihtiyacı varmış gibi beni öpüyor.

Geri çekildiğinde, parmakları ense koruyucumun altına kayarak çıplak tenimi okşadı. "Beni korudun."

Kalp atışlarım sadece bir saniyeliğine hızlanıyor, sonra tekrar sakinlik beni sarıyor. Bütün bunları sindirmek için daha sonra yeterli zaman olacak.

"Harekete geçmemiz gerekiyor." Bıçağı koluma sildim, siyah kumaş üzerinde koyu bir leke bıraktım ve kılıfına geri koydum. "Bu, çıkış stratejimizi değiştiriyor."

Rowan'ın eli enseme kavradı, parmakları tenimde sıcaktı. "Bunu yapmak zorunda değildin."

"Evet." Gözlerimi kırpmadan onun bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Yaptım."

Başparmağı nabız noktama dokunuyor, sabit olduğunu buluyor. Korku yok. Pişmanlık yok. Şiddet içimde eski bir dost gibi oturuyor, rahat ve tanıdık. Rowan ve ben kanın üzerinde birlikte durduğumuz ilk sefer değil bu ve son da olmayacak. Bu iş kolunda asla.

"Durum güncellemesi. Bir sorunla karşılaştık, ancak halledildi," Rowan'ın sesi telsizden ekibin geri kalanına ulaştı. "İkinci tahliye rotasına geçiyoruz."

Saint'in onayı kulaklıklarımızdan cızırtılı bir şekilde geliyor. Güvenlik görevlisinin yokluğu güvenlik protokolünü tetiklemeden önce dakikalarımız var.

Bilinci kapalı adamın yanına diz çöktüm, nabzını ve nefes alışını kontrol ettim. "Yaşayacak. Kafa karışıklığı ve kan kaybı bize zaman kazandıracak, ama çok değil."

Rowan, veri merkezini ekonomik hareketlerle güvence altına alıyor. "Orien, minibüsü Charlie'nin bulunduğu tahliye noktasına getir. Lucas, doğu kanadındaki dikkat dağıtıcıyı devreye sok."

Bakım koridorundan geçerken tenimde kan soğuyor, arkamızda ise alarmlar suskun kalıyor, içeri girdiğimiz hala fark edilmemiş, baygın haldeki güvenlik görevlisi bulunamamış.

Ekibin geri kalanı kavşak noktasında, yüzleri gergin ve odaklanmış bir şekilde bekliyor. Saint ilk önce öne çıkıyor, kolumdaki kan kokusunu alınca burun delikleri genişliyor.

Eli silahının yakınında duruyor. "Komplikasyon mu var?"

"Halletildi."

Orien gölgelerin arasından belirir. "Veriler güvende mi?"

Rowan ceketinin altında sakladığı çantayı yokluyor. "Paket alındı. Yeni çıkarma güzergahı. Tek sıra, standart aralık."

Hiç tereddüt etmeden dizilişlerine giriyorlar, Orien öne geçiyor ve Lucas da altı kişilik alanımızı korumak için geriye çekiliyor. Tepkilerinin verimliliği, yıllarca süren birlikte çalışmanın ve kriz üstüne kriz yaşanarak inşa edilen güvenin bir göstergesi.

Saint'in dikkati Rowan'dan bana kaydı, aramızdaki değişimi hissetti ama hiçbir şey sormadı. Ekip öne geçti ve dar koridorda bize bir anlık mahremiyet sağladı.

Rowan'ın eli bileğimi kavradı, başparmağı nabzımı okşayarak ritmin düzenli ve güçlü olmasını sağladı. Kan izleri tenimizden akarak bizi kırmızı bir bağla birleştirdi.

"Kendini tehlikeye attın." Gözlerime baktı. "Neden?"

Midem alt üst oldu. "Nedenini biliyorsun."

Parmakları sıkılaştı, nasırları tenimde pürüzlü bir his bıraktı. "Söyle."

Boynumda bir sıcaklık yükseliyor. "Önemli mi?"

"Evet." Maskelerimizin arasından nefesi kulağımı dolduracak kadar yaklaştı. "Çünkü eğer bunu iş için yaptıysan, sana ödeme yapabilirim. Ama eğer bunu benim için yaptıysan, o zaman hâlâ pazarlık edilebilirmiş gibi davranamazsın."

Ben cevap veremeden telsiz cızırtılı bir şekilde açıldı. "Doğu kanadında güvenlik alarmı tetiklendi. Dikkat dağıtma başarılı. Tahliye için dört dakika süre var."

Alarm, o anı bölerek bizi tekrar o anki operasyona geri döndürüyor.

Rowan'ın eli bileğimden dirseğime, oradan da omzuma doğru kayıyor ve ilerlerken temas hiç kesilmiyor. Ekip, etrafımızda alışılmış bir düzen içinde toplanıyor, herkes kendi sorumluluk alanındaki bölgeleri kapsıyor.

Tahliye yolu servis çıkışına doğru daralıyor. Tavan lambaları titriyor ve beton zeminlere garip gölgeler düşürüyor. Botlarım, temizleme solüsyonunun tamamen kurumamış olduğu yerlere yapışıyor ve her adımda hafif bir direnç yaratıyor.

Rowan, son koridordan geçerken sırtı neredeyse benimkine değecek şekilde yakın duruyor; hareketlerimiz bilinçli bir çaba gerektirmeden birbirini yansıtıyor, onun bedeni benim kör noktalarımı kapatacak şekilde açılı dururken benim bedenim de onun kör noktalarını kapatıyor.

Saint'in sesi bize geri geliyor. "Çıkış için otuz saniye."

Önümde servis kapısı beliriyor, metal yüzeyi acil durum ışıklarını yansıtıyor. İlerleyip bir dizimin üzerine çöküyorum ve gövdemden bağladığım küçük alet çantasının fermuarını açıyorum. Parmaklarım gergi anahtarını buluyor ve sadece dokunarak, kas hafızam beni doğru aletlere yönlendirerek kilidi açıyorum. Mekanizmayı çalıştırırken, her bir pim yerine oturduğunda sayarak, kilit gövdesi parmak uçlarımı üşütüyor.

Rowan ağırlığını arkama kaydırıyor, hem beni hem de veri merkezini koruyacak şekilde vücudunu açılı bir şekilde konumlandırırken koridorun her iki ucuyla da görsel teması koruyor.

Kapı kilidi, dar alanda duyulan hafif bir tık sesiyle açılıyor ve Orien'in önce çıkması için kenara çekiliyorum. Kapıyı iterek açtığında içeriye soğuk gece havası doluyor, beraberinde ıslak asfalt ve uzaktan gelen trafik sesini getiriyor.

"Temiz," diye mırıldandı, çıkış yolumuzu güvence altına almak için önden geçerek.

Sırayla ilerliyoruz, her birimiz minimum maruz kalma ile açıklıktan geçiyoruz. Rowan'ın eli sırtımın alt kısmını buluyor, hafif baskı beni ondan önce ilerlemem için yönlendiriyor.

Dışarıda, karla karışık yağmur iğne gibi yağıyor, kıyafetlerimi delip geçiyor ve kirpiklerime yapışıyor. Minibüs yirmi metre ileride bekliyor, motoru çalışıyor, egzoz dumanı buz gibi havada hayalet gibi beyazlaşıyor, farları kapalı. Binadan araca kadar olan yol bizi açıkta bırakacak, yere serpilmiş tuz her adımımızın çitirdamasına ve yankılanmasına neden olacak.

"Haydi." Bu komut Rowan'dan geliyor ve ekibe yönelik.

Çiftler halinde hareket ediyorlar, açık alanı aralıklı olarak geçiyorlar. Önce Saint ve Orien, ardından Luca ve Reef. Rowan ve ben gölgelerde kalıyoruz, eli sırtımdan hiç ayrılmıyor.

"Birlikte," diyor, bu kelime kulağımda sıcak bir tınıyla yankılanıyor.

Tek bir vücut gibi açık alana adım atıyoruz, onun uzun adımları benimkine zahmetsizce uyuyor. Karla karışık yağmur ceketimi ıslatıyor, soğuk damlalar ucuz koruyucunun altından boynuma doğru süzülüyor. Rowan'ın eli kalçama kayıyor, minibüse yaklaşırken beni kendine yakın tutuyor.

Yan kapı açık duruyor ve içeri girmek için uzanan eller bizi içeri çekiyor. Kapı arkamızdan kapanırken, ıslak kıyafetlerin ve adrenalinin

kokusu mekanı dolduruyor. Motor devir alıyor, lastikler ıslak kaldırıma tutunuyor ve Harmon binasından uzaklaşıyoruz.

Hiçbir alarm çalmadı. Hiçbir takip olmadı. Görevimizi tamamladık, ancak çatışmasız kaçamadık ve bu durum içimde huzursuzluk yaratıyor.

Mürettebat sessizce tebrikleşirken, Rowan ile aramda sessizlik oluşuyor. Dar bankta otururken, onun uyluğu benimkine bastırılıyor, bedenlerimiz dizimizden omuzumuza kadar birbirine kenetleniyor.

"Beş dakika sonra teslimat noktası," diye anons ediyor şoförümüz Jackson ön kabinden.

Ekip farklı noktalara dağılacak ve Blue Note'a ayrı güzergahlardan geri dönecek. Bu, her işten sonra uygulanan standart bir prosedür. Rowan ve ben en son çıkanlar olacağız ve başlangıç noktamızdan altı blok ötede park edilmiş arabasına döneceğiz.

Karavanın karanlığında parmakları benimkileri buldu, sessiz bir onaylamayla birbirine kenetlendi. Avucunun sıcaklığı tenime işledi, karla karışık yağmurun soğuşunu ve içimde kalan adrenalini uzaklaştırdı.

Sadece Rowan'ın duyabileceği şekilde, "Etkisiz hale getirdiğim güvenlik görevlisi," diye mırıldandım. "Orada olduğumuzu işverenlerine bildirecek."

"Endişelenme." Rowan'ın başparmağı bileğimde duruyor. "Maske takıyorduk."

"Ancak içeri girdikten sonra endişemiz geçti." Şimdi dışarıdayız ve endişenin kök salması için zaman var. "Eğer binaya girmeden önce yüzümüzü yakalasalardı—"

Rowan, sakın bir kesinlikle, "Gelip beni ararlarsa, hallederim," diyor.

"Yalnız başına değil." Parmaklarım onun parmaklarını daha sıkı kavradı, kararımı farkına bile varmadan vermişim. "Bunu tek başına halledemezsin."

Gözleri, ön camdan süzülen loş ışıktaki benimkilerle buluştu ve ağzından memnuniyet dolu bir homurtu yükseldi. "Hayır, yalnız değilim."

Araç ilk teslimat noktasına doğru yavaşlıyor ve Saint kapıyı açıyor. Karla karışık yağmur ve gece havası içeri doluyor, şehrin seslerini de beraberinde getiriyor. Ekip üyeleri birer birer karanlığa karışıp, bir sonraki sefere kadar kendi hayatlarına geri dönüyorlar.

Çıkış noktasına yaklaşırken Rowan, "Önce sizin evinize geleceğiz," diyor. "Saklamak istediğiniz her şeyi toplayın. O daireye bir daha dönmeyeceksiniz."

“Pekala,” diye onaylıyorum, söylemediği her şeyi anlıyorum.
Bu geceden sonra beni yanında tutacak.
Ve ben de ona izin vereceğim.

Rowan'ın nefesi enseme ısıtırken, dairemin kapısının kilidine anahtarı soktum, ancak içerisi çoktan kararmıştı.

Saat akşam sekizi biraz geçiyor, yani Lena hâlâ ödevini yapıyor olmalıydı, ama durup odasından herhangi bir ses gelip gelmediğini dinlediğimizde, bizi yalnızca sessizlik karşılıyor.

“Erken yatmış olmalı,” diye fısıldıyorum. “Onunla konuşmak için sabaha kadar beklememiz gerekecek.”

Ayakkabılarımı kapının önünde bırakıp koridordaki banyoya doğru sessizce ilerliyorum, Rowan da arkamdan sessizce adımlarını atlayarak, sanki buraya son geldiğinde ezberlemiş gibi gıcırdayan tüm yerlerden kaçınıyor.

Lena'nın kapalı yatak odası kapısının önünden geçiyoruz, alt kısımdaki aralıktan sadece karanlık görünüyor ve tanıdık bir koruma duygusu adımlarımı durduruyor.

Rowan'ın beklemesi için elimi kaldırıyorum ve yatağında kız kardeşinin boyunda bir yumru olup olmadığını kontrol etmek için kapısını yeterince aralıyorum.

Onun hafif horlaması vücudumdaki gerginliği azaltıyor ve koridorda ilerlemeye devam etmeden önce kapıyı tekrar kapatıyorum.

Banyo kapısını ittiğimde gıcırdadı ve bu sese irkildim. Rowan'ın eli belimin alt kısmına yerleşti, beni içeriye yönlendirdi ve ardından kapıyı dikkatlice arkamızdan kapattı.

Sert floresan ışığı altında banyonun kusurları çok belirgin bir şekilde göze çarpıyor. Yetmişli yıllardan kalma kırık mavi fayanslar, giderin etrafında pas lekeleri olan bir lavabo ve sadece tek kişi için tasarlanmış bir duş kabini.

Mermer fayanslı banyosuyla arasındaki tezat, şimdi daha da çarpıcı; çünkü burada, duvar kağıdı dökülmüş ve tavanda su lekeleri varken duruyor.

“Özür dilerim...” Daracık alanı işaret ederek söylüyorum.

Rowan yaklaştı, parmakları gömleğimin düğmelerini buldu. Muhafızın kanı, onu korumak için yaptıklarımın kanıtı olarak hâlâ kolumu karartıyordu.

Lekeyi bulduğunda göz bebekleri büyüyor, başparmağıyla lekeye tiksintiyle değil, saygıyla dokunuyor.

"Duş al," diye mırıldanıyor, arzuyla pürüzlü bir ses tonuyla. "Şimdi."

Duş başlığından su önce soğuk, sonra ılık, ardından da sıcak akmaya başlıyor. Soyunurken ince buhar bulutları bedenlerimizin etrafında kıvrılıyor ve Rowan'ın kaslı çıplak göğsüne ve ayrılmadan önceki son gecemizde onda bıraktığım soluk izlere bakmaktan kendimi alamıyorum.

Önce kabine giriyor, su vücudunun hatlarından aşağı doğru akıyor ve bana da katılmam için işaret ediyor. Cam kapı kapanıyor, bizi bir buhar ve sıcaklık cebine hapsediyor. Islak tenlerimiz kaygan bir şekilde, bedenlerimiz zorunluluktan birbirine kayıyor. Başımın tepesi çenesine kadar ulaşıyor, iri cüssesi mevcut alanın çoğunu kaplıyor.

Rowan'ın elleri üzerimde geziniyor, parmakları kollarım boyunca, göğsümde dolaşıyor, köprücük kemiğimde bıraktığı mor izde oyalanıyor. Dokunuşu, buzla üşümüş tenimi yakıyor, bir haftadır uyuşturmaya çalıştığım sinirlerimi alevlendiriyor.

"Arkanı dön," diye fısıldadı kulağıma, derin gürültüsü ince duvarlardan geçmesin diye.

Dediğini yapıyorum, avuçlarımı ıslak fayanslara dayıyorum, su sırtıma çarpıyor. Parmakları kürek kemiklerim arasındaki gerginlik noktalarına saplanıyor, omurgam boyunca aşağı doğru ilerliyor. Sonra cildime sabun köpürtüyor, gecenin yorgunluğunu siliyor.

Sabun köpüğünü durularken dokunuşu değişiyor, elleri aşağı kayarak kalçalarımı ezici bir güçle kavıyor ve sert porselenin üzerine diz çöküyor. Niyetini anladığımda nefesim kesiliyor. Ağzı sırtımın alt kısmını bulurken, dili omurgamın çıkıntılarını aşağı doğru takip ederken su üzerimize akıyor.

Parmaklarım kıvrıldı, tırnaklarım seramik fayansları kazıdı, o da yanaklarımı araladı. Dilinin girişime ilk dokunuşu, küçük alanda yankılanan bir nefes kesilmesine neden oldu. Uyarıcı bir şekilde tutuşunu sıkılaştırdı. Lena'nın odası hemen yan taraftaydı ve dairenin kağıt kadar ince duvarları sesi hiç engellemiyordu.

Parmak boğumumu ısırırken, o da alaycı dokunuşlarla vajinamın kenarını okşuyor; vücudum düş suyuna karışan kaygan bir hisle karşılık veriyor. Memnuniyet dolu homurtusu narin tenime çarpıyor, salgıladığı Alfa feromonları buharlı havayı dolduruyor ve beni bir başka ısı katmanı gibi sarıyor.

Buhar ciğerlerimi dolduruyor, her nefesim nem ve yıkadığımız kanın bakırımsı kokusuyla, sabunun temiz keskinliğiyle ve hepsinin altında, tahrikin topraksı misk kokusuyla ağırlaşıyor. Rowan'ın dili kasların sıkı halkasını aşarak içime giriyor ve dışarı taşmakla tehdit eden iniltiyi hapsetmek için dişlerim daha da derine batıyor.

Dizlerim bükülmeye başladığında, elleri beni sabitliyor; bir avucu karnımın üzerine yayılıp beni dengede tutarken, diğer avucu kalçamı iz bırakacak kadar sıkıca kavlıyor. Hafif acı beni yere bağlıyor, dili daha derine indikçe zevk dalgalarına kapılıp gitmemi engelliyor.

Rowan'ın kafasının arkasına su çarpıyor, beni yutarken üzerine akıyor. Ağzının kaygan girişime yaptığı çalışmanın müstehcen, ıslak sesleri düşün şırıltısıyla karışarak, sadece benim kulaklarım için bir ihtiyaç senfonisi yaratıyor. Sertleşmiş penisim karnımı sarıyor, dokunulmamış ama ön meni sızdırıyor.

Tüm çabalarıma rağmen bir inilti çıktı ağzımdan ve Rowan, omurgamda kıvılcımlar çakmasına neden olacak kadar sert bir şekilde girişimi emerek karşılık verdi. Serbest eli bacaklarımın arasına kayarak penisimi kavradı ve dilinin hareketleriyle eş zamanlı olarak okşadı.

İki tarafın da saldırısı duyularımı alt üst ediyor. Dar alan, ona açılan bedenimin kaygan sıcaklığını, ikimizin üzerine akan suyu, sahiplenici kavrayışını ve yumruğumla bastırdığım çaresiz sesleri daha da yoğunlaştırıyor.

Alnım serin fayansa düşüyor, omurgamın dibinde gerginlik birikiyor. Rowan'ın eli hızlanıyor, her yukarı doğru hareketinde penisimin başını büküyor, ağzı ise amansız saldırısına devam ediyor.

Baskı giderek artıyor ve artık dayanamıyorum; boşalmam hiç beklemediğim bir anda gerçekleşiyor ve suyun yıkayıp götüreceği beyaz

izgilerle duş duvarını boyuyor. Vücutum Rowan'ın dilinin etrafında kasılıyor, iç kaslarım zevk dalgaları içinde titreşiyor.

Rowan arkamdan doğruluyor, sert uzantısı sırtımın alt kısmına sürtünüyor. Kollarını bana sarıyor, vücudumda artçı şoklar dalgalanırken beni dik tutuyor. Dişleri omzumu buluyor, su soğumaya başlarken iz bırakacak kadar sertçe ısırıyor.

"Seni yatağa götüreyim," diye fısıldıyor kulağıma, ihtiyaç dolu bir sesle.

"Evet." Elimi uzatıp suyu kapatıyorum. "Buna ihtiyacım var."

Duştan sendeleyerek çıktık, ıslak bedenlerimize havlu saracak kadar akklı başında davrandık ve koridora doğru sendeledik, tüm yol boyunca üzerimizden su damladı.

Yatak odasının kapısıyla beceriksizce uğraşıyorum, kapıyı iterek açtığımda, sadece aralık perdelerden süzülen gümüş ay ışığıyla aydınlanan bir karanlığa giriyorum. Rowan'ın elleri vücudumdan ayrılmıyor, nemli tenimde arzu dolu izler bırakıyor, daha önce hiçbir Alfa'nın girmediğı benim bölgeme adım atarken.

Benim yatak odam, Rowan'ın dairesinin lüksüyle tam bir tezat oluşturuyor.

Tek kişilik bir yatak, mevcut zemin alanının çoğunu kaplıyor; metal çerçevesi yıllarca kullanımdan dolayı ezilmiş. Giysiler köşedeki bir askıdan sarkıyor, onları koyacak bir dolap yok. Komodinin üzerinde sadece abajuru olmayan bir lamba, yıpranmış bir kitap ve lise yıllarımdan beri güvendiğim saatli radyo var. Duvarlarda hiçbir dekorasyon, hiçbir kişilik yok; burası yaşamak için değil, hayatta kalmak için bir oda.

Rowan, kehribar rengi bakışlarıyla her şeyi tek bir bakışta kavradıktan sonra havlusunu yere bırakıp bana döndü; ay ışığı kaslarının kıvrımlarına gölgeler düşürüyordu. Bu küçük odada, daha da büyük görünüyordu, böylesine küçük bir alana sığdırılamayacak bir doğa gücü gibiydi.

Bana işaret ediyor. "Buraya gel."

Mesafe kayboluyor ve sırtım yatak odamın kapısının yanındaki duvara çarptığı anda, dudakları aç ve talepkar bir şekilde dudaklarımı ele geçiriyor. Havlum onun havlusunun yanına yere seriliyor, geriye sadece sıcaklık ve arzu kalıyor. Elleri bacaklarımın altından kavrayıp beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi kaldırıyor ve ben de içgüdüsel olarak bacaklarımı beline doluyorum.

Üç adımda yatağa ulaştık. Dar şilteye yığıldık, çerçeve anında gıcırdadı. Rowan beni altına aldı, iri vücudu benimkini örttü, kollarını başımın iki

yanına koyarak beni kafese hapsetti. Penisinin ıslak sıcaklığı kalçamın oluğuna bastırarak tenimde kaygan izler bıraktı.

"Bu gece beni korudun," diye fısıldıyor Rowan boğazıma doğru, dişleri nabzımın üzerindeki hassas deriyi çiziyor. "Bunun bana neler yaptığını biliyor musun? Senin bu kadar hızlı, bu kadar ölümcül hareket ettiğini görmek? Benim mükemmel Omegam, beni güvende tutmak için kanımı akıtıyorsun."

Övgüler karşısında yanaklarım kızardı. Parmaklarım sırtındaki kasları okşadı, geçen hafta uzaklaşırken teslim ettiğimi sandığım bölgeyi haritalandırdım.

"Muhteşemdin," diye devam ediyor, ağzından çıkan ateş göğsüme doğru iniyor. "Elindeki bıçak vücudunun bir uzantısı gibiydi. Hiç tereddüt etmemen... Çok ateşli, kıymetli."

Övgüler beni sarıp sarmalıyor, tanınmaya susamış yerlerime derinden işliyor. Boyun eğmemden, kontrol edilme isteğimden değil, gücümden, yeteneğimden dolayı. Dünyadan sakladığım, sadece sevdiklerimi korumak için ortaya çıkardığım karanlık yanlarımdan dolayı.

Rowan aşağı doğru kayıyor, geniş elleri dizlerimin altına kayarak onları yukarı ve dışarı doğru itiyor, ta ki önünde açık bir şekilde yatana kadar. Yatak odasının serin havası çıplak tenimde tüylerimi diken diken ediyor, bu da içimde yükselen sıcaklıkla tezat oluşturuyor. Girişimde kaygan bir sıvı birikiyor, yatağın üzerine yayılan ay ışığında parlıyor.

Rowan, kemiklerimde titreşen bir Alfa ses tonuna bürünerek, "Sana bak," diye hırıltılı bir sesle konuştu. "Şimdiden bana karşı ne kadar da ıslaksın. Vücudun kime ait olduğunu biliyor."

Penisinin ucu girişime doğru hizalanıyor, küt başı içeri girmeden sürtünüyor. Orada dururken, ikimizi de olacaklarla kışkırtarak beklenti artırıyor. Ellerim çarşafı sıkıca kavıyor, kaçınılmaz olana hazırlanıyorum.

Rowan tek bir hamleyle içime girdi. Ani doluluk boğazımdan bir çığlık kopardı, onu bastırmakta çok yavaş kaldım ve ikimiz de donakaldık, Lena'nın odasından herhangi bir ses gelip gelmeyeceğini dinledik, ancak sessizliği yalnızca düzensiz nefes alışverişlerimiz ve kalbimin gümbür gümbür atışı doldurdu.

"Sessiz ol, kıymetlim," diye fısıldadı Rowan, ağzı şeytani bir sırıtışla kıvrılmıştı. "Yoksa kız kardeşinin sana ne yaptığımı duymasını istemezsin."

Dizlerimi kollarının üzerine dolayarak beni daha da açıyor, geri çekilirken beni ikiye katlıyor ve ta ki başı girişime oturana kadar. Aniden

oluşan boşluk içimi pençeliyor, doldurulması gereken umutsuz bir boşluk.

Açgözlü bedenim hiçbir şeye tutunmadan kasılıyor, ta ki o nefesimi kesecek kadar güçlü bir şekilde geri dönene kadar. Yatak çerçevesi duvara boğuk bir sesle çarpıyor ve ben de kırık, hayvansı bir sesin serbest kalmak için pençelerini savurmasını engellemek için dudağımı deriyi yırtacak kadar sert ısıyorum.

Her acımasız itiş beni yatakta sarsıyor, sadece Rowan'ın dizlerimi tutması beni yerimde tutuyor, terden sıırılsıklam olmuş tenim ucuz pamuklu çarşafın üzerinde sürünüyor. Altımdaki yaylar protesto edercesine çığlık atıyor, bir araya gelmemizi dinleyen herkese duyuruyor.

Rowan açısını değiştirdiğinde, penisi içimdeki hassas noktaya sürtünerek gözlerimi kızgın parçalara ayırıyor. Her şeyi tüketen bir zevk tüm vücudumu sarıyor ve Rowan'a teslim olarak bu zevkin içinde boğuluyorum.

"Kendimi çok iyi hissettiriyorsun," diye nefes nefese kaldı, kalçaları acımasız temposunu koruyarak. "Penisimi çok sıkı sarıyorsun. Sonsuza dek içinde kalmak istiyorum."

Sözleri üzerime akıp gidiyor, her hece tenime işliyor. "Ölümcül küçük dostum. Benim için o kadar mükemmel ki."

Daha önce hiç yaşamadığım sıcak bir gurur duygusu içimi kaplıyor.

Sesi alçaldı, dişleri köprücük kemiğimi sıyrırken kemiklerimde uğultu yankılandı. "Seni öyle derinden becereceğim ki, günlerce acı çekeceksin, kıymetlim."

Bu vaat beni ürpertiyor, daha da ateşli bir heyecanla birlikte.

"Bu beden," diye inledi, olabildiğince derine girerek kalçalarım sürtünürken, "sadece beni ve yalnızca beni almak için yaratılmış."

Ona inanıyorum. Tanrı bana yardım etsin, ona inanıyorum.

Penisimin her itişinde berrak bir sıvı sızdırarak karnımın üzerinde zıpladığını hissediyorum. Boşalma ihtiyacı artıyor, her iç duvarıma sürtünmesiyle daha da sıkılaşıyor. Tırnaklarım omuzlarına saplanıyor, beni alıp götürmekle tehdit eden duygu dalgasının içinde kendimi tutmaya çalışırken hilal şeklinde izler bırakıyorum.

"Benim. Benim Omegam," diye hırladı Rowan, hareketleri daha sert ve düzensiz hale gelirken. "Söyle şunu."

"Senin," diye nefes nefese itiraf ediyorum, bu itiraf o kadar yoğun bir zevk dalgasıyla geliyor ki doğru düzgün düşünemiyorum. "Tamamen senin."

Dişleri, ense koruyucusunun üzerindeki boğazımın hassas derisine hafifçe değiyor, sınırı aşmadan test ediyor. Koruyucu plastiği delemeyen bir ısırik bile olsa, ele geçirme tehdidi vücudumdan bir başka kayganlık dalgasının yayılmasına neden oluyor.

Yatak sallanıyor, metal ayakları her güçlü itişte zemini kazıyor, başlık ölöleri bile uyandırabilecek bir ritimle duvara vuruyor. İkimizi de saran ihtiyaç dalgasının altında ihtiyat düşüncesi tamamen kayboluyor.

Rowan, ihmal edilmiş penisimi kavrayabilmek için bacaklarımdan birini omzuna doğru kaydırıyor. Bir, iki hareket ve göz kapaklarımdan ardında yıldızlar patlıyor, boşalma beni alt üst ediyor. Vücudum kalın penisini sıkıca kavıyor, iç kaslarım artçı şoklarla dalgalanırken beyaz sıvılar göğsümü ve karnımı boyuyor.

Vücudum onu sıkıştırdıkça Rowan'ın ritmi bozuluyor. "Kahretsin."

Kalçaları son bir kez öne doğru fırladı, boşalması beni sarıp sarmalarken, penisi zonkluyordu.

Ani ve sıcak boşalma, beni paramparça eden ikinci ve beklenmedik bir doruk noktasına ulaştırıyor. Sırtım yataktan kalkıyor, dişlerimi sıkıldığımda sessiz bir çığlık atıyorum.

Terli uzuvlarımız, bir kişi için bile fazla dar olan, iki kişi için ise hiç uygun olmayan bir yatakta birbirine dolanarak yığılıyoruz. Cinselliğın ve feromonların kokusu odayı dolduruyor, dilimin arkasını kaplayacak kadar yoğun.

Rowan'ın yumuşayan penisi içimde gömölü kalıyor, her hareketi aşırı hassas vücudumda zevkin artçı şoklarını yaratıyor. Ağırılığı beni yatağa yapıştırıyor ama onu tekrar içeri alma kararımın doğruluğunu kanıtladığı için bunu memnuniyetle karşılıyorum.

Rowan, nazik hareketlerle yan tarafına döndü ve penisi vücudumdan kayarken beni de beraberinde sürükledi. Kolu başımın altına kayd ve pazı kaslarıyla olması gerekenden çok daha rahat bir yastık oluşturdu. Kaslarım sıvılaştı, boşalmayla birlikte gerilim azaldı. Kalçalarımda ve uyluklarımda hoş bir ağrı belirdi; Rowan'ın söz verdiği gibi, yarın da taşıyacağım fiziksel hatırlatıcılar.

Rowan'ın eli göğsümde tembelce desenler çiziyor, daha önce ağzının bıraktığı izleri çevreliyor. Nefes alışverişlerimiz yavaşlıyor, kalp atışlarımız ortak bir ritim buluyor ve ter tenimizde soğuyor.

Ay ışığı, panjurların arasından tavana gümüş çizgiler çiziyor, dışarıdan geçen her araba ile birlikte bu çizgiler değişiyor. Etrafımızı kırılğan bir

sessizlik sarıyor, sonsuza dek sürmeyecek ama yine de korumak istediğim bir huzur balonu.

"Gerçekten işe yarayacağını düşünüyor musun?" Bu soru, yeniden düşünmeme fırsat vermeden ağzımdan dökülüyor ve sessizliği bozuyor.

Rowan'ın parmakları kaburgalarımın duraksadı. "Ne?"

"Sunucu." Sesim, niyetimden daha kısık çıkıyor. "Onu Vartanyalıları teslim ediyor. Bu gerçekten de polisin Danny'nin kaybolmasıyla ilgili olarak Lena'nın etrafında dolaşmayı bırakmasını sağlayacak mı?"

Polis memuru Ramirez'in kız kardeşim hakkında beni sorgulamak için ilk kez kapımıza gelmesinden beri bu korku içimi kemiriyor ve Rowan yanımda olmadığı gecelerde beni uykusuz bırakıyor. Bıçakla veya maymuncukla etkisiz hale getiremeyeceğim tek tehdit bu.

Rowan'ın kolu belimi daha sıkı sardı. "Vartanyalıları Danny'nin onlardan çaldığı bilgilere sahip olduktan sonra, Danny'nin tanıdıklarını araştırmaya devam etmeleri için hiçbir sebepleri kalmayacak."

"Ya durmazlarsa? Ya kendimize bir kopyasını sakladığımızı düşünürlerse?" Korku, seks sonrası sersemliğin arasından sıyrılıp yeniden yükseliyor. "Ya Danny'nin sunucusundan bilgileri çalan kişi bilgileri geri almaya çalışırsa? Lena—"

"Bilgileri çalan kişi Vartanyalıların sorunu, bizim değil. Ve eğer onlara sunucuyu vermek işe yaramazsa," diye araya giriyor Rowan, kalp atışı kadar sakin ve emin bir şekilde, "o zaman onu tehdit etmeye gelen herkesi yok edeceğiz."

Sözlerindeki kesinlik endişelerimi hafifletiyor. "Öylece mi?"

"İşte böyle." Dudakları boynumun yan tarafına değdi. "Bu gece beni korudun, çünkü ben seninim. Ben de bana ait olanı koruyorum. Lena artık ailemden biri."

Aile.

Bu kelime göğsüme saplanıyor, yıllar önce iyileştiğini sandığım parçalarımı çekiştiren bir kanca gibi. Artık sadece Lena ve ben değiliz, irade ve dikkatli hesaplamalarla günü gününe hayatta kalıyoruz. Aksine, güçlü kollara ve tehlikeli ellere sahip daha geniş bir çevre var; daha önce hiç erişemediğim kaynaklar.

"O benim tek varlığım," diye fısıldıyorum karanlığa, daha önce kimseye yüksek sesle söylemediğim sözler bunlar.

Rowan çenemi kavradı, başparmağı şaşırtıcı bir nezaketle elmacık kemiğime dokundu. "Artık değil. Ben yanıdayım. Saint yanındasın."

Ekibim yanındasın. Ona saldırmaya gelen herkes, hepimizin üzerinden geçmek zorunda kalacak."

Yıllardır taşıdığım yük ortadan kaybolmuyor, ancak artık onu yalnız taşımadığımı bilmek yükü hafifletiyor.

Başımı Rowan'ın çenesinin altına yaslıyorum, karanlıkta kendime bu kırılmalı anını yaşama izni veriyorum. Kalbi kulağımın altında düzenli bir şekilde atıyor, hayatımı zamanlayabileceğim bir ritim.

Rowan, parmaklarıyla saçlarımı yavaş ve hipnotik hareketlerle okşarken, "Uyumaya çalış," diye mırıldandı. "Yarın Lena ile konuşacağız ve ikinizi de kalıcı olarak evimize taşıyacağız."

Ev. Bu kavram benim için her zaman akışkan olmuştur; bir dizi daire, her biri konfordan ziyade güvenlik, aidiyetten ziyade uygun fiyatlılık için seçilmiş. Ama Rowan bunu söylediğinde, sağlam duvarları ve güçlendirilmiş kilitleri, ses yalıtımlı duvarları ve Lena'nın korkmadan rahatça yayılabilmesi için yeterli alanı olan loft dairesini hayal ediyorum.

Dahası, Rowan'ın bedenini tehlikenin önüne attığını, kendi olarak gördüğü kişileri koruduğunu hayal ediyorum ve ilk defa gerçek güvenliğin duvarlar, kilitler veya kaçış yollarıyla ilgili olmadığını anlıyorum. Gerçek güvenlik, karanlıkla yalnız başına yüzleşmediğini bilmekle ilgili.

Avucum kalbinin üzerinde, sıcak teninin altındaki güçlü, düzenli ritimle huzur buluyorum. Dışarıda, uzaktan bir siren sesi yükselip alçalıyor, geceyi yarıp geçiyor.

Zihnim onu takip ediyor, mesafeyi, yönü ve kaybolmadan önce ne kadar süre geçtiğini hesaplıyor; her zaman yaptığım gibi, tepki süresini ölçüyor ve riski hesaplıyor.

Sonra fark ediyorum ki aslında hiçbir şey planlamıyorum.

Yükseliş ve düşüş arasındaki saniyeleri saymıyorum.

Çıkışları kataloglamıyoruz.

Lena'nın odasından yangın merdivenine giden en hızlı rotayı haritalandırmamak.

Daire etrafımızda sessizdi, Rowan'ın kolu beni tutuyordu, avucumun altında kalp atışı hâlâ düzenliydi.

Bu sefer yedek plana ihtiyacım yok.

Dışarıda siren sesi yavaş yavaş kayboldu ve ben de Rowan'ın peşinden uykuya daldım.

Ani bir şekilde uyandım, kalbim gümbür gümbür atıyordu, ne kadar derin uyuduğumdan dolayı şaşkındım.

Rüya yok. Tehlike olup olmadığını kontrol etmek için her saat başı uyanmak yok. Sadece karanlık ve sonra sabah, aralarında hiçbir şey yok. Bu gerçek beni herhangi bir kabustan daha çok rahatsız ediyor.

Dar perdelerden süzülen ışık, Rowan'ın belime dolanan kolunda çizgiler oluşturarak beni ona bağlıyor. Dikkatlice altından sıyrılıyorum, ayaklarımı soğuk zemine değiyor. Kıpırdanıyor ama uyanmıyor, uyku yüzünü oyle bir yumuşatmış ki, her zaman nefesimi kesiyor.

Saat altıyı biraz geçiyor, Lena'nın hafta sonu kalkması için çok erken ama içimdeki alarm hangi gün olduğuna hiç aldırış etmiyor. Eşofmanımı giyip gıcırtilı yerlerden kaçınarak koridorda sessizce yürüyorum. Daire bu sabah farklı bir havaya sahip. Hala küçük, hala yıpranmış ama nedense daha az bunaltıcı.

Lena'nın kapısının önünde durup içeriye bakmak için kapıyı hafifçe aralıyorum.

Yan tarafına kıvrılmış, bir kolunu başının altına koymuş, koyu saçları yastığına yayılmış halde yatıyor. Nefes alışverişi düzenli ve derin, onu ziyaret eden rüyalardan etkilenmemiş. şimdilik güvende. Birkaç kalp atışı boyunca orada durup, nefeslerini sayıyorum, ta ki tatmin olana kadar.

Geri döndüğümde, Rowan'ın çok küçük yatağımın üzerindeki yayılmış halinden kıpırdamadığını fark ettim, ama kehribar rengi gözleri şimdi bana dikilmişti.

"İyi mi?" diye hırıltılı bir sesle sordu, hâlâ tam olarak uyanamamıştı.

"Hâlâ uyuyor." Kapı eşiğinde duraksıyorum, birdenbire kendi odamda nerede olduğumdan emin olamıyorum.

Rowan elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı. "Hadi yatağına geri gel, kıymetlim."

Yanına doğru yürüdüm ve parmakları benimkileri kavrayarak beni yanına çekti. Yatak, ikimizin de ağırlığı altında çöktü ve bedenlerimiz birbirine doğru yuvarlandı. Kolu belime dolandı, eski yerine geri döndü. Teninden yayılan sıcaklık, sabahın soğuğunu uzaklaştırdı.

"Onu her zaman kontrol ediyorsun."

Bu bir soru değil, ama yine de cevaplıyorum. "Benimle yaşamaya başladığından beri her sabah."

Başparmağıyla kürek kemiğimde daireler çizerek tüm gerginliği yatıştırıyor. Aramızda bir sessizlik hakim oluyor; bu, yanımda başka bir insanla yaşayacağımı hiç beklemediğim bir rahatlık.

Ancak dün yaşananlar, Rowan'a silah doğrultan güvenlik görevlisi ve Harmon binasına girme nedenimiz gibi düşünceler aklıma gelince, o huzurlu an bozuluyor.

"Onun için endişeleniyorum," dedim, kelimeler ağzımdan zorlukla dökülüyordu. "Danny ile olanlardan sonra."

Rowan'ın eli sırtımda duruyor. "Anladığım kadarıyla durumu iyi."

"İşte bu beni endişelendiriyor." Gözlerine bakamadan, omzunun üzerinden duvara bakıyorum. "Sanki sıradan bir kötü günmüş gibi davranıyor."

"Bu harika değil mi?"

"Hayır." Parmaklarım kalbinin üzerinde kıvrılıyor. "Ailemiz acı veren şeylerden bahsetmekte iyi değil. Onları görmezden geliriz, yolumuza devam ederiz ve geçmişin gömülü kaldığını varsayırız."

Rowan sessiz kalıyor, aklımdan geçen ve kendime bile daha önce dile getirmediğim, başkasına hiç söylemediğim düşüncelerimi zihnimde dolanmadan anlatmama izin veriyor.

"Bunu ailemle de yaptım. Bana yaptıklarını gömdüm. Hiç konuşmadım." Bu itiraf boğazımı yakıyor. "Lena da velayetini aldığımda aynı şeyi yaptı. Onların ölümüne hiç ağlamadı. Hiç soru sormadı. Sadece sırt çantasını topladı ve sanki tatile gidiyormuşuz gibi peşimden çıktı."

Rowan'ın başparmağı, devam etmesi için sessiz bir teşvik olarak nazik okşamalarına yeniden başlıyor.

“Ama şeyler gömülü kalmaz.” Yutkunuyorum. “Kâbuslarda, birisi çok hızlı hareket ettiğinde belli belli olan bir irkilmede, adını koyamayacağınız bir nedenden dolayı gelen panik ataklarda ortaya çıkarlar.”

"Sizce o, yaşadığı travmayı bastırıyor."

“Öyle.” Sesim alçalıyor. “Ama ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum. Ona neye ihtiyacı olabileceğini nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum...” Kelime ağzımdan çıkmıyor.

"Terapi mi?" diye soruyor Rowan.

Utaniyorum. "Onun bozuk olduğunu veya işlerin üstesinden gelemediğini söylediğimi düşünecek. Ama durum öyle değil."

“Öyleyse nedir?”

“Bunu tek başına atlatmak zorunda kalmamalı.” Yüzümü saklamak için boynuna gömdüm. “Ona olanlar... Omega olduğu için her şey yolundaymış gibi davranmak zorunda kalmamalı.”

Rowan'ın eli boynumun arkasına kayarak yerleşti. "Haklısın."

Bu basit anlaşma beni hazırlıksız yakaladı ve bir tuzak, bir argüman, karşı teklif aramak için onu incelemek üzere biraz geri çekildim.

"Silas yardımcı olabilir," diyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Profesör mü?"

"Psikolog," diye düzeltiyor. "Travma konusunda eğitilmiş."

"Öyleyse neden terapist olarak çalışmıyor?" diye soruyorum, şüphe yeniden içime işlemeye başlamıştı.

“Çünkü tarlada çalışmak onu insan öldürmeye itti.” Rowan'ın başparmağı çeneme dokundu. “Ama Danny zaten öldü, anne baban da öyle, o yüzden güvende olur.”

Bunu içime sindiriyorum, zihnimde evirip çeviriyorum. "Ve ona güveniyor musun?"

“Hayatım pahasına.” Rowan'ın bu kesinliği hiçbir şüpheye yer bırakmıyor. “Ve daha önce de çocuklara yardım etti. Görmemeleri gereken şeyleri görmüş gençlere.”

Nefesim kesildi. "Sence Lena ile konuşur mu?"

“İstersen.” Rowan'ın parmakları saç çizgimi okşadı. “Ona hiçbir şeyi zorla yaptıramayız. Sadece bir konuşma yeterli olur, eğer o isterse.”

Danny'nin kız kardeşime saldırmasından beri kalbimi sıkıca saran o bağ gevşiyor. Tamamen yok olmuyor, ama eskisi kadar ezici değil.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, kelimeler yetersizdi ama elimde olan tek şey buydu.

Rowan beni kendine daha da yaklaştırdı, çenesini başımın üstüne koydu. "Artık her şeyi tek başına zmek zorunda değilsin, kıymetlim. Ben bunun için buradayım. Biz bir takımız. Bu işin üstesinden birlikte geleceğiz."

Rowan'ın kolu beni daha sıkı sarıyor, nefesi saçlarımı ısıtıyor, etrafımızdaki apartman binası uyanmaya başlıyor.

Duvarların içinde bir boru tıkırtısı duyuluyor. Dışarıda bir araba kapısı gürültüyle kapanıyor. Alt katımızda bir yerde alarm çalıyor.

Bir dakika daha orada uzanıp, kulağımın altında Rowan'ın kalp atışlarını dinliyorum, o düzenli ritmin beni sakinleştirmesine izin veriyorum.

Sonra midem guruldadı.

Rowan kısık bir kakhaha attı. "İşte bu."

"Ne?"

"Kalkıp karnındaki canavarı beslemem gerektiğinin işareti bu."

Başımı kaldırıp ona dik dik baktım ama dudaklarının kenarı çoktan kibirli bir memnuniyetle yukarı kıvrılmıştı bile.

"ok fazla varsayımında bulunuyorsunuz."

"yle miyim?" Parmakları kolumda gezindi, sonra beni bıraktı. "Bana kahve istemediğini söyle."

"Kahve ister misin?" diye tersledim.

Rowan kaburgalarımı gıdıklıyor. "aresizce."

Bir kıkırdama katı ağzından ve ben de ellerini ittim. "Git. Yatağımdan kalk ve bana kahvaltı hazırla. Sanırım biraz yumurta kaldı."

"Hizmetinizdeyim." Kulağımın arkasına bir öpücük kondurarak yataktan kalktı.

Odanın içinde dolaşırken, pantolonunu ve gömleğini giyip odadan çıkmadan önce, onun kusursuz fiziğine hayran kaldım.

Rowan mutfakta suyu aarken musluk boruları gıcırđıyor ve kahve makinesi fokurdayarak çalışmaya başlıyor, kokusu yatak odasının kapısının altından içeri sızıyor. Bir iniltiyle ikinci kez kalkıp giyiniyorum, Rowan'ın kullandığı lüks markadan çok farklı olan ucuz deterjanımızla yıkanmış temiz kıyafetlerimi üzerime geçiriyorum.

Mutfağa girdiğimde, Rowan'ı elinde spatula ile ocağın başında buldum; daracık alanımızda daha da iri görünüyordu.

Lena, omuzundan sarkan bol bir pijamayla odasından çıktı, saçları uykudan dağılmıştı. Rowan'a gözlerini kısarak baktı, şüphesi birkaç saniye sürdükten sonra dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi.

"Tekrar bir araya gelmenize sevindim," diye duyurdu, küçük masamızdaki bir sandalyeye otururken, "ama bir dahaki sefere daha sessiz olun. Duvarlar çok ince."

Rowan kaşını kaldırarak ona döndüğünde, boynumda bir sıcaklık hissettim. "Sana da günaydın, Lena."

"Günaydın." Sinsi bir gülümsemeyle gerindi. "Bilginiz olsun diye söylüyorum, yan komşumuz Bayan Kapoor duvara iki kez vurdu. Tuvalete gittiğimde 'uygunsuz sesler' diye mırıldandığını duydum."

Utancımdan belli oluyor olmalı ki Rowan gülüyor, sesi minik mutfagımızda yankılanıyor. "Özür dilerim."

"Hayır, değilsin," diyor Lena sırtarak.

Gerilim dağılıyor ve ben de kendimi gülerken buluyorum. "Şımarık."

"En iyilerden öğrendim." Rowan'ın masaya koyduğu tabaktan bir parça pastırma alıyor. "Peki Rowan'dan neler öğrendin?"

"Yeter," diye inledim, bir elimle yüzümü kapatarak. "Lütfen başka bir şeyden konuşabilir miyiz?"

Rowan önümüze yumurta, pastırma ve bolca tereyağı sürülmüş tost dolu tabaklar koydu. Buzdolabının tamamını boşalttı mı acaba? Gerçi, hepsini şimdi yemek, onun dairesine geri götürmekten daha iyi sanırım.

Kendine üçüncü bir tabak koyuyor ve üç yetişkin için çok küçük olan masaya yanımıza oturuyor. Rowan'ın dizi masanın altında benimkine deiyor, Lena ise ikimizin tabağından da yemek alıyor. Hepimize kahve dolduruyorum, Lena'nın kahvesine bu eski berbat yere veda ederken istediği kadar şeker koyuyorum.

Yemeğin yarısı bitince çatalımı bıraktım. "Bir şey hakkında konuşmamız gerekiyor."

Lena lokmasını yerken duraksadı. "Ciddi bir durum gibi görünüyor."

"Evet." Bana cesaret verici bir bakış atan Rowan'a baktım. "Rowan'ın çatı katına taşınıyoruz. Kalıcı olarak."

Beklediğim heyecan yerine, Lena birden içine kapandı ve çatalını tabağına sessizce bir tıkırtıyla bıraktı. "Ya tekrar kavga ederseniz ne olacak?"

Bu soru karşısında irkildim ve yanımda Rowan hareketsiz kaldı.

"Şu an ikiniz harika olabilirsiniz," diye devam ediyor, "ama ya o sizin hoşunuza gitmeyen bir şey yaparsa? Her sinirlendiğinizde birbirimizle sürekli tartışacak mıyız?"

Suçluluk duygusu tüm vücudumu sardı. Bağımsızlığımı koruma umuyla Rowan'ın dairesinden ani ve düşüncesizce ayrılmam Lena'nın istikrarını etkiledi.

Ben cevap vermeden önce Rowan, "Bu adil," diyor. "Sınırı aştım ve kardeşine danışmadan onu etkileyen kararlar aldım."

Lena'nın gözleri kısıldı. "Peki, ne olmuş yani?"

"Ve bunu bir daha yapmayacağım." Rowan gözlerini kırpmadan onun bakışlarına karşılık verdi. "Temel kurallar belirlemekten bahsettik. Anlaşmazlık durumunda uzlaşmadan nasıl davranacağımızdan."

"İkimiz de," diye ekledim, su u tek başına onun üstlenmesine izin vermek istemeyerek. "Sadece o değildi. Seni tutup ka an bendim."

"Evet,  ylesin." Kollarını kavuşturdu. " yleyse bir daha yapmayacağına nasıl güvenebilirim?"

Bu suçlama canımı yakıyor çünkü endişesi haklı. Tüm hayatımız boyunca ondan başka herkesle mesafeli durdum. Ama bunun böyle devam etmesini istemiyorum.

" zerinde çalışıyorum." Masanın üzerinden uzanıp elini tuttum. "Rowan'dan bir daha ka mayacağım. Ya da kaçarsam da seni yanımda s r klemeyeceğim."

Rowan hırlayarak beni kucağına çekti. "Ka amayacaksın."

Lena bu manzarayı görünce burnunu kırıştırdı. "İkiniz de iğren siniz."

Rowan, "Bu, taşınmaya hayır demek değil," diye belirtiyor.

Yumurtalarına dokunarak i ini çekti. "Hayır demedim. Sizin yeriniz daha güzel. Ses yalıtımını da takdir ediyorum. Ayrıca mini buzdolabımı özledim."

Rahatlamam kısa sürüyor çünkü daha hassas bir konuyu a maya hazırlanıyorum. "Konuşmak istediğimiz başka bir şey daha var."

Lena'nın omuzları gerildi. " imdi ne olacak?"

"Birisiyle konuşmanı istiyorum." Sözler aceleyle ağzından dökülüyor. "Yaşanan her şey hakkında."

 atalı tabağına geri çarparak ses çıkardı. "Terapi mi öneriyorsunuz?"

Omuzlarım gerildi. "Bence biriyle konu malısın."

Gözleri kısılıp ince bir çizgiye dönüştü. "Yani benim düzeltilmeye ihtiya ım var, ama senin yok mu?"

"Bu, düzeltme meselesi değil—"

"Bu onun fikri mi?" Başını Rowan'a doğru salladı.

“Hayır,” diyorum kararlılıkla. “Benim. Ama o, yardımcı olabilecek birini tanıyor.”

Rowan arkamda kıpırdandı, eli kalçamda durdu. "Adı Silas. Ekibimle çalışıyor ve insanların kötü durumlardan nasıl kurtulduğunu anlıyor."

Lena kendi içine kapanıyor. "Danny ile olanlar gibi mi?"

Boğazım düğümleniyor. "Evet, aynen öyle."

Rowan, "O, sizi kanepeye yatırıp duygularınızdan bahsetmenizi sağlayacak bir psikiyatrist değil," diye ekliyor. "Sadece insanlarla konuşuyor. Gördükleri veya yaptıkları şeyleri anlamlandırmalarına yardımcı oluyor."

Lena çenesi kasılmış bir şekilde bana bakıyor. Sonunda, "Onunla bir kez görüşeceğim," diye kabul ediyor, "ama sadece sen de görüşürsen."

“Bir dakika bekleyin—”

Rowan'ın eli bacağımı sıkıyor. "Mantıklı geliyor, sence de Ash?"

Dişlerimi sıktım. "Elbette. Zararı olmaz."

“Güzel.” Sandalyesini masadan geriye itti. “Peki, ne zaman taşınıyoruz?”

Rowan, "Bugün," diye yanıtlıyor. "Beklemenin bir anlamı yok."

“Gerçekten mi?” İlk baştaki tedirginliği bir anda saf bir gençlik heyecanına dönüştü. “Bugün mü gidiyoruz? Ciddi misin?”

Rowan, kollarını hâlâ bana dolamış bir şekilde, "Gerçekten," diye onayladı. "Araç servisi iki saat içinde burada olacak."

Lena sevinçle çığlık attı, sesi o kadar alışılmadık derecede kız çocuksuydu ki istemsizce gülümsedim. Aceleyle sandalyesinden fırladı, neredeyse sandalyeyi devirecekti. "Eşyalarımı toplamam gerek. Bu sefer hiçbir şey bırakmayacağım!"

Mutfaktan fırlayarak çıktı, yatak odasının kapısı gürültüyle daha da açıldı. Saniyeler sonra çekmeceler çarpmaya başladı ve askılar derme çatma dolabının metal çubuğuna sürtündü.

Rowan kulağıma fısıldayarak, "Haberini iyi karşıladı," dedi, nefesi tenimde sıcaktı.

"Gençler işte," diyorum omuz silkerek. "Bir dakika hayat tercihlerinizi sorguluyorlar, bir dakika sonra kendi banyoları ve mini buzdolapları için heyecanlanıyorlar."

Rowan'ın kahkahası göğsünden sırtıma kadar titreşti. Eli kolumda yukarı kaydı, parmakları deri ense koruyucusunun yerini alan ucuz plastik

ense koruyucusunu buldu. "Eve döndüğümüzde ilk işimiz bunu değiştirmek olacak."

"Ev" kelimesini bu kadar rahat bir şekilde söylemesi kalbime dokunuyor ve ona bakmak için kucağında dönüyorum. "Senin evin hâlâ bende."

Kaşları kalktı. "Onu sakladın mı?"

"Elbette yaptım." Bu itiraf üzerine boynuma doğru bir sıcaklık yükseldi. "Çekmecemin içinde."

Rowan, bariz bir isteksizlikle beni bırakıyor. "Git al onu."

Kucağından kayıp onu almaya gidiyorum, bakışlarının her adımımı takip ettiğinin farkındayım. Şifonyer duvara yaslanmış, ucuz kaplaması köşelerinden soyulmuş. Üst çekmeceyi açıp katlanmış gömlekleri kenara itiyorum ve Rowan'ın bana verdiği pürüzsüz deri koruyucu ortaya çıkıyor.

Parmaklarım, son kızgınlık dönemimde dişlerinin bıraktığı izleri takip ediyor ve içimi bir sıcaklık kaplıyor.

Mutfağa döndüğümde Rowan kahvaltı tabaklarını toplamıştı. Bekliyordu, kehribar rengi gözleri bana yaklaşırken beni izliyordu. Hiçbir şey söylemeden, deri koruyucuyu elimden alıp tezgâhın üzerine koydu.

"Arkana dön," diye emretti.

Ona sırtımı dönerek itaat ediyorum. Parmakları ensemdeki saçlarıma dokunuyor, tüylerim diken diken oluyor. Plastik koruyucu şimdi beni boğuyor ve aramızdaki bağı koparmanın hiçbir zaman işe yaramayacağını hatırlatıyor.

Rowan'ın parmakları tokaya dokunuyor, tokasını açarken eklemleri tenime değişiyor. Ucuz plastik düşüyor, uzun süre kapalı kaldıktan sonra serin havaya alışkın olmayan ense bölgem açıkta kalıyor.

"Bir gün," diye mırıldanıyor, dudakları oradaki hassas cilde değerken, "işaretimi buraya bırakmama izin vereceksin. Seni her açıdan kendime ait kılacağım."

Onun sözleri karşısında kalbim hızlanıyor, kalçalarım arzu birikiyor. Bu bir talep değil, bir kesinlik. Onun için güneşin doğuşu kadar kaçınılmaz bir gelecek.

"Ama o zamana kadar," diye devam ediyor, deri koruyucusunu tezgahtan kaldırarak, "bu sizi güvende tutacak."

Deri kayış, ellerinin sıcaklığıyla boğazımın etrafına kayıyor; eski kayışın sert ve kaşıntılı olduğu yerlerde yumuşak ve pürüzsüz. Dikkatlice

sabitliyor, parmakları tokada oyalanarak sürtünme yapmadan yerine oturduğundan emin oluyor.

Tenime yerleşiyor, tanıdık ama aynı zamanda yeni. Bir sahiplik tasması değil, daha çok bir nişan gibi.

"İşte orada," diyor memnuniyetle. "Ait olduğu yere geri döndü."

Elleri kalçalarımın yerleşti, beni döndürdü. Bir avucu çenemi kavrayıp yüzümü ona doğru çevirdi. "Şimdi tekrar benimsin."

Bu sahiplenme duygusu beni rahatsız etmeli, uzaklaşma içgüdümü tetiklemeliydi. Bunun yerine, dokunuşuna yaslanıyorum ve aylardır direndiğim bağlantıya izin veriyorum.

Dudakları dudaklarımı buluyor, önce nazikçe, sonra daha aceleci bir şekilde parmakları belime saplanıp beni hayatıma ilk girdiği aynı mutfak tezgahına doğru itiyor.

Beni serin yüzeye kaldırdığında nefesim kesildi, tıpkı ilk sabah çılgın bir arzuyla bir araya geldiğimiz ve yakalanma korkusuyla acele ettiğimiz günkü gibi.

Bedenim hatırlıyor, bacaklarım aralandığında aralanıyor, dili sıcak ve ısrarcı, kahve tadında ve birlikte geleceğimize dair yeminimizin izlerini taşıyor.

Lena koridorun diğer ucundan bağırarak, "Eşyalarınızı toplamaya başlayın, öpüşmeyin sakın!" dedi. "İki saat sonra çıkıyoruz, unutma?"

Rowan, öpüşmeyi keserek ağzıma inledi. O cevap veremedi, Bayan Kapoor'un gürültü seviyemizden duyduğu rahatsızlığı iletmek için tercih ettiği yöntemle tahta kaşığı duvara vurmasının boğuk sesi duvardan geldi.

"İçeride biraz sessiz olun!" Boğuk sesi ince duvardan yankılandı. "Bazılarımız sabah çayımızın tadını çıkarmaya çalışıyor!"

Rowan, hayal kırıklığıyla içini çekerek ellerini vücudumdan çekti. "Buradan çıkıyoruz."

Cevap beklemeden, hızla yatak odama doğru ilerledi.

Tezgahtan inip onu takip ettim ve çekmeceleri açıp kıyafetleri yatağın üzerine yığıldığını gördüm.

Kapıya yaslanıp kollarımı kavuşturdum. "Ne yapıyorsun?"

"Çarşafın tamamını etrafına bağlayacağız. Eşyalarınızı çöp poşetlerine koymanıza gerek yok."

Kaşları çatıldı. "Vay canına, çok zekice bir fikir. Peki bu devasa paketi kim taşıyacak?"

“Tamam.” Rowan, bir çekmece dolusu eşyayı yatağın üzerine boşalttı. “Eşyalarını ne kadar çabuk toplarsak, burayı o kadar çabuk geride bırakabiliriz.”

Gölerek ona katıldım, yatağın kenarından yuvarlanmış bir çift çorabı alıp yığına ekledim. Birlikte çalışarak çekmeceleri şaşırtıcı bir hızla boşalttık. Eşyaları birbirimize uzatırken ellerimiz birbirine değdi, her dokunuş inşa ettiğimiz bu yeni gerçekliğin bir hatırlatıcısıydı.

Rowan'ın az sayıdaki eşyamı toplamasını izlerken, ilk defa geleceğin artık tek başıma mücadele etmem gereken bir hedef olmadığını fark ediyorum. Bu düşünce içime yerleşiyor, alışılmadık ama hoş bir his.

Rowan komodini duvara çarptığında, komşu tekrar vurmaya başladı, ama bu sefer ben hiç tepki vermedim. Yarın onun şikayetlerini dinlemek için burada olmayacağız.

Eve gidiyoruz.

SON SÖZ

ROWAN

Ofisimden yayılan yumuşak sarı ışık koridora vuruyor ve ben kapı eşiğinde durup, masamın üzerinde kamburlaşmış Ash'i izliyorum. Omuzları konsantrasyonla öne doğru eğilmiş, koyu saçları alnına dökülmüş halde bir not defterine sayılar yazıyor.

Henüz beni fark etmedi ve ben de bir anlığına koyu kirpiklerinin yüksek elmacık kemiklerine düşürdüğü gölgeleri ve konsantre olduğunda dolgun alt dudağını dişleriyle nasıl ısırıldığını hayranlıkla izledim.

Şimdi bile, o benim olsa da, tıpkı kalabalık bir lokantada ilk kez dikkatimi çektiği ve o tedirginliğin altındaki adamı tanımak istememe neden olduğu gibi, içindeki yakıcı güce doğru aynı manyetik çekim beni çekiyor.

Kulüp, gece geç saatlerdeki işlerin hafif uğultusuyla yankılanıyor, bas notaları döşemelerden geçip bacaklarıma kadar ulaşıyor. Gecenin bu saatinde Ghost ön tarafta görev yapıyor, bu da bana güvenlik kayıtlarını kontrol etme ve yarının operasyonlarını planlama özgürlüğü veriyor. Ash'i burada, özellikle de okul ödevleriyle çevrili halde bulmayı beklemiyordum.

İçeri adımımı atıyorum, ayakkabılarım parke zeminde hafifçe ses çıkarıyor. Güvenli tablet masamın üzerinde duruyor, ekranı her zamanki gözetim görüntüleri veya sözleşmeler yerine grafikler ve formüllerle aydınlanmış. Kahve kokusu havada asılı kalmış, yarı dolu kupa Ash'in dirseğinin yanında soğuyor.

"Neye bakıyorum ben?" Masaya yaslanıyorum, bedenlerimiz birbirine değmeden ısıyı paylaşacak kadar yaklaşıyorum.

Ash, sanki orada olduğumu başından beri biliyormuş gibi, hiç irkilmedi. Kalemı sayfada sivri vuruşlarla hareket ettirerek yazmaya devam etti. "Lena'nın gelecek yılki ders programı."

Başımı yana eğerek soruyu tersten okudum. "İleri Düzey Matematik?"

"Evet." Ash tablete kaşlarını çatarak baktı ve not defterine bir çizgi çizdi. "Lise son yılı çok zorlu geçecek. Bu, almak istediği derslerden sadece biri."

Omuzunun üzerinden okumak için arkasından dolaşıyorum, göğsüm sırtına değiyor ve o da bu temasa karşılık veriyor. Sayılar ve semboller, aradan bunca yıl geçmesine rağmen kendi okul hayatımdan tanıdığım kalıplar halinde ekranda akıyor.

"Özel bir öğretmen tutabilirim," diyorum, nefesim özel yapım ense koruyucumun ince boynunu sardığı yerdeki saçlarını dalgalandırırken. "Şehrin en iyisi."

Kalemin sesi kesilir ve Ash başını geriye doğru eğip, koyu renkli gözleri masa lambasından gelen yumuşak ışığı yansıtır. Yüzünde hiçbir savunma ifadesi yoktur, sadece bir kesinlik vardır.

"Biliyorum."

Gözlerimi bir an daha süzdü, sonra tekrar probleme döndü.

Kalem kağıda bir, iki kez vuruyor. "Ama bu, onu anlamak istemediğim anlamına gelmiyor."

Ah. Bu ödev ya da üniversite hazırlığıyla ilgili değil. Bu, Lena ilerlerken Ash'in geride kalmayı reddetmesi, onun geleceğinde sadece bir seyirci olmayı reddetmesi ve o dünyayı kendisi keşfetme fırsatı bulamayan çocuk için içim acıyor.

İkinci bir sandalyeyi daha yakına çekip yanına oturdum. "Bana takıldığın noktayı göster."

Ash bana doğru göz kırptı, yüzündeki ifade yumuşamadan önce kısa bir anlık şaşkınlık yaşadı. "Bu parça parça entegrasyon... Sürekli yanlış sabiti buluyorum."

Parmak uçlarım, kağıdındaki denklemi adım adım takip ediyor. Bunu yaparken, ciğerlerimi onun kokusu dolduruyor: temiz ter, kahve ve hepsinin altında, onu benim kılan o tatlı misk kokusu.

"Negatif etkiyi yanlış dağıtılıyorsunuz." Hatayı gösteriyorum. "Bu, sonrasında her şeyi etkiliyor."

Ash sayfaya kaşlarını çatarak baktı. "Kalkülüs biliyor musun?"

"İşletme diploması," diye yanıtladım, dudaklarımın kenarı hafifçe yukarı kıvrılarak. "Victor, onun için çalışırken okulu bitirmemi sağladı."

Blue Note'un önceki sahibi Victor Sullivan, ıslah evinden yeni çıkmış öfkeli bir gençte potansiyel gördü ve bu kariyerde başarılı olmam için gereken becerilere sahip olmamı sağladı.

"İyi bir okul olmalı," diye mırıldandı Ash, yazdığı metni silip yeniden başlarken.

"Öyleydi." Bakışlarım, kağıt üzerinde hareket eden ellerinde oyalanıyor. "Yine de, yarıda kalan eğitimimden kaynaklanan boşlukları doldurmak için özel öğretmenlerim oldu."

Ash, aynı kaynakların artık kendisinin de, Lena'nın kullanımına sunulduğunu fark edince kalemi duraksıyor.

Elimi ensesine koydum, başparmağımla yakasının üzerindeki sıcak deriyi okşadım. "İkisini de yapacağız."

Ash dokunuşumun altında hareketsiz kalıyor, kalem kağıdın üzerinde havada asılı duruyor ve nabızı parmaklarımın altında hızlanıyor. "İkisi de mi?"

"Lena için şehrin en iyi özel öğretmenini bulacağım. Ve senin için de." Başparmağım yavaş ritmini sürdürüyor. "Bunu bir yatırım olarak düşün."

Kelime seçimi önemlidir. Hayırseverliği ilkesel olarak reddeder. Yatırım ise değeri kabul etmek anlamına gelir.

Ash bana döndü, yüzü benimkine çok yakındı, yüzümde acıma ya da küçümseme belirtisi aradı ama hiçbirini bulamayınca omuzlarındaki gerginlik azaldı.

"Pekala," diyor, sonra da meydan okurcasına ekliyor, "Ama önce onlarla görüşme yapacağım."

"Elbette."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirliyor, sonra tekrar probleme dönüyor. Ama dokunuşumdan uzaklaşmıyor ve parmaklarım yakasının kenarına dokunduğunda, denklemi yeniden hesaplarken başını yana eğerek daha fazla temas için sessiz bir davette bulunuyor.

Stokları kontrol etmeli, maaş bordrolarını onaylamalı ve dikkatimi gerektiren bir düzine işi halletmeliydim. Bunun yerine, Ash'in burnunun üzerindeki minik çilleri sayarken, boynunun omuzla birleştiği kıvrımı takip ediyorum; her ısırik aldığımda o bölge titriyor.

Kalp atışları hızlanmasına rağmen kalem kağıdın üzerinde istikrarlı bir şekilde çizmeye devam ediyor ve ben onun zarif bilek hareketine hayran

kalıyorum, aynı ellerin dün gece çarşaflarımı nasıl kavradığını hatırlıyorum.

Ofis kapısını kapatırsam, onu kucağıma oturtup, kontrolünü tamamen kaybetmeden önce daha kaç problemi çözebileceğini görebilirim.

Arzularımın peşinden gitmek üzereyken, güvenli telefonumun masanın cilalı ahşabına titreşimiyle yolum kesildi. Bir an için onu görmezden gelmeyi düşündüm, ama Ash yanımda donakaldı, kalemi denklemin ortasında asılı kalmıştı.

Bana dönerek, üç gün önce güvenilir kuryemizin Vartanyalılara önemli bir paket teslim etmesinden sonra beklediğimiz telefon görüşmesi olup olmadığını sözsüz bir şekilde sorguladı.

Telefonu kaldırıp hoparlöre alıyorum ve masanın üzerine koyuyorum.

"Koşuş konuşuyor," diye yanıtlıyorum.

"Bay Ward." Karşıdaki ses yumuşak, kültürlü ve hafif bir aksanla duyuluyor. "Alexei Vartanian selamlarını iletiyor."

Ash yanımda hareketsiz oturuyor, nefes alışverişi düzenli ama kalemini sıkıca tutarken parmak boğumları bembeyaz oluyor.

"Umarım her şey sağlam bir şekilde ulaşmıştır," diyorum, profesyonel nezaketin inceliklerini koruyarak.

"Evet." Hattın diğer ucundan kağıt hışırdıyor. "Teknisyenlerimiz, sunucunun Bay Koralev'in... bizden ödünç aldığı tüm verileri içerdiğini doğruluyor."

"Ödünç alınmış" kelimesinden önceki duraklama, Danny'nin ortadan kaybolmasının bu olaylar zincirini neden tetiklediğini hatırlatıyor. Ash'in çenesi kasılıyor, boynundaki tendonlar belirgin bir şekilde öne çıkıyor.

"Öyleyse işimiz bitti," diye belirtiyorum, sormak yerine.

"Şimdilik." Bu kelime havada asılı kaldı, ince bir iplikle asılı duran bir bıçak gibi. "Verilerin doğruluğunu teyit ettik ve Daniel Humphry meselesini kapattık. Bir ceset ortaya çıkmadığı sürece, onun...ortakları güvende."

Ash'in omuzları rahatlar. Lena, en azından şimdilik Vartanya'nın gözetiminden kurtulmuştur.

Adam, sakın ve ölçülü bir şekilde sözlerine şöyle devam ediyor: "Ayrıca, Blue Note'un faaliyetleri Vartanian'ın çıkarlarıyla çelişmediği sürece, başka bir sorunumuz olmayacak."

Benim duyduğum tehdidin aynısını duyan Ash, telefona öfkeyle bakıyor.

"Vartanian ailesi profesyonel nezakete değer verir," diye yanıtlıyorum, arayan kişinin ses tonuna uyarak. "Ben de öyle."

“Anlaştığımızı sevindim, Bay Ward.” Kısa bir duraklama. “Alexei ileride sizden yardım isteyebilir. Mesleki nezaket gereği.”

Örtük tehdit, açıklamaya gerek duymaz. Verilen bir iyiliğe karşılık verilmesi gerekir. Dünyamızın kuralları özüne indirgenmiştir.

"O aradığında cevap veririm," diye yanıtlıyorum, ne kabul ediyorum ne de reddediyorum.

"İyi akşamlar, Bay Ward."

Telefon hattı kesiliyor, geriye sadece salondan gelen uzaktan gelen müzik sesi kalıyor. Ash kalemi bırakıyor, kan dolaşımını sağlamak için parmaklarını esnetiyor.

Sorular bekliyordum. Lena'nın güvenliği konusunda güvence talepleri. Bunun yerine Ash, parmağıyla telefona dokunuyor, dikkati analitik bir şekilde. "Bu bizim için ne anlama geliyor?"

"Sunucu geri gönderildi, ama bizi takip etmeye devam edecekler," dedim ona, gerçeği yumuşatmadan.

Ash bu bilgiyi işlerken parmakları masaya yavaş bir ritimle vuruyor, ardından tek kelime etmeden tableti kendine doğru çekerek ekranı uyandırıyor. Hesaplama problemi yeniden ortaya çıkıyor, çözülmeyi bekleyen karmaşık denklemler.

Kulübün ön tarafındaki bas sesleri, istikrarlı ve kontrollü bir şekilde zeminde yankılanıyor. Ash'in kalemi tekrar hareket ediyor, doğru sabiti bulduğu için artık kendine güveniyor ve boşta kalan elinin parmakları, ait olma kesinliğiyle benimkilerin arasından geçiyor.

Her zaman telefon görüşmeleri olacaktır.

Alexei Vartanian gibi adamlar her zaman olacaktır.

Ama bunun da olacağı kesin.

Kan, dünyamızın dili olabilir, ama bizi birbirimize bağlayan şey kan değildir.

Ash'in elini dudaklarıma götürerek, geleceğe bakarken Omega'mın parmak boğumlarını öpüyorum.

Son.

Ash'in sonunda Rowan'ın işaretini nasıl istediğini görmek ister misiniz?
Sophie O'Dare'in bültenine kaydolun ve bu ücretsiz bonus hikayeyi okuyun:

Kanla İşaretlenmiş

Bound by His Alpha, 2. Kitap'ta Orien mükemmel Omega'sıyla tanıştığında
Blue Note grubunun bir başka üyesi daha düşüşe geçer:

Güvenle Parçalanmış

GÜVEN PARÇASI

Alfa Kitabı 2'ye Bağlı

Her şey bir yalanla başladı. Kalbim asla bu planın bir parçası değildi.

Orien Bellamy'ye ilk yaklaştığımda amacım açıktı: Yaklaşmak, güvenini kazanmak ve Blue Note ekibinin ne sakladığını öğrenmek.

Gizemli ikinci komutan benim içeri girme yolum. Eğer bana güvenirse, mürettebatının geri kalanı da beni takip edecektir. Ama önce, tehlikeli Alfa'nın benim onun yanında olmam gerektiğine karar vermesini sağlamalıyım.

Baştan çıkarma benim kozum, ama Orien'i kolayca kandıramam. Her santim için beni çok uğraştırıyor.

Bir noktada, onun güvenini kazanmak bir strateji olmaktan çıkıp bir açlığa dönüşüyor. Orien gibi bir Alfa hak iddia ettiğinde, bu sadece teslim olmak anlamına gelmiyor.

Bu, mülkiyet meselesi.

Bu kalıcı bir durum.

Artık geri dönüşü olmayan bir nokta.

Gerçekte kim olduğumu öğrenirse, tehdidi ortadan kaldırmak onun görevi olacak. Ama ondan beni bir seçim yapmaya zorlamasını asla beklemiyorum.

Ailem.

Ya da benim Alfa'm.

Daha Fazla Bilgi Edinin

SOPHIE O'DARE'İN DİĞER ESERLERİ

ONUN ALFA EVRENİ

Alfa'sı Tarafından İşaretlendi

Aşkta Kötü

Belki Yarın

Omega Kaçışta

Evlenmek İçin Çaresiz

Öncü Aşk

Ona odaklanmış

İki Kişiyi Almak

Gerçekmiş Gibi Taklit Etmek

Alfa'sını Evcilleştirmek

Sonunda Aşk

Alfa'sı tarafından ele geçirildi

Patron tarafından sahiplenildi.

Onun Nişan Alanına Yakalandı

Alıcı tarafından güvence altına alınmıştır.

Muhafızlara Bağlı

Kalpten Ateşlendi

Sahtekarlık Arkadaşı

Kameradan çıkarıldı

Dokunuşunun Büyüsüne Kapıldım

O'nun Merhametiyle Hüküm Sürüldü

Alfa'sı Tarafından Bağlı

Kanla Bağlı

Güvenle Parçalanmış

KUYRUKLAR X BOYNUZLAR

Sen bana

Sen Değil

Olduğunuz Gibi
Lütfen Beni Öp (kısa roman)
Beni Isıt (kısa roman)
Benimle Oyna

TATLI KAN

İlk Tadım

İkinci Isırık

Sophie O'Dare'in gelecek çalışmaları için takipte kalın:

www.SophieODare.com

YAZAR HAKKINDA

Sophie O'Dare, doğaüstü ve bilim kurgu yazarı Lyn Forester'ın takma adıdır. Birbirine aşık olan erkekler ve romantizmle birlikte gelen tüm olaylar hakkında hikayeler yazmayı çok seviyor!

Sophie yazmadığı zamanlarda, kedilerini yanına çekmeyi başarabilirse, bir fincan kahveyle kedileriyle keyifli vakit geçirmekten hoşlanır. Uzun bir günün ardından rahatlamak için video oyunlarına ve okumaya başvurur; bu da ona başka dünyalara mükemmel bir kaçış sunar. Yazmak, oyun oynamak ve kedi kucaklaşmaları arasında, Sophie'nin hayatı yaratıcılık, rahatlama ve kahveyle beslenir.

Gelecek yayınlar ve indirimler hakkında güncel kalmak için web sitesini ziyaret edin:

www.SophieODare.com

YORUMLAR

“Bu, inanılmaz bir olgunlaşma öyküsü. Bazı yazarların, okuma isteklerinizi karşılayacağına güvенеbileceğinizi bilirsiniz. Güçlü bir kadın kahraman, aksiyon dolu bir hikaye, seksi anlar veya ergenlik bunalımı istiyorsanız kime başvuracağınızı bilirsiniz. Lyn Forester'ın bir kitabını elinize aldığınızda, başka bir dünyaya taşınacağınızı bilirsiniz.”

— You to Me için Amazon Yorumcusu

“Sota ve Masa gerçekten çok sevimli. Onları kucaklayıp asla bırakmak istemiyorum. Sota çok saf, ama Masa'nın ona karşı sabrı mükemmel. Bu kitabı o kadar çok sevdim ki, başladığımda okumayı bırakamadım. İş ve uyku olmasaydı, dün gece bitirmiş olurdu. Bayan Forester'ın bu evrende daha neler yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum, çünkü hepsini bir solukta okumak istiyorum.”

— You to Me için Amazon Yorumcusu

"Tails x Horns serisinin ikinci kitabı olan Just Not You, yürekten, hayal kırıklığı yaratan ve gerilim dolu bir aşk hikayesi."

— Just Not You kitabının Goodreads yorumcusu

"UYARI: YATMADAN ÖNCE BAŞLAMAYIN!!! Bu kitabı bitirmek için çok geç saate kadar uyumadım. Lyn'in karakterlerinin çok boyutlu olmasını ve yarattığı dünyanın eşsiz ve karmaşık olmasını çok seviyorum. Tails x Horns serisinin bu yeni kitabında da hayal kırıklığına uğratmıyor. Eğer

romantizmi seviyorsanız, bu kitaba bir şans verin... daha önce hiç eşcinsel romantizmi okumamış olsanız bile. Kesinlikle büyüleyiciydi."

— Just Not You için Amazon Yorumcusu

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM